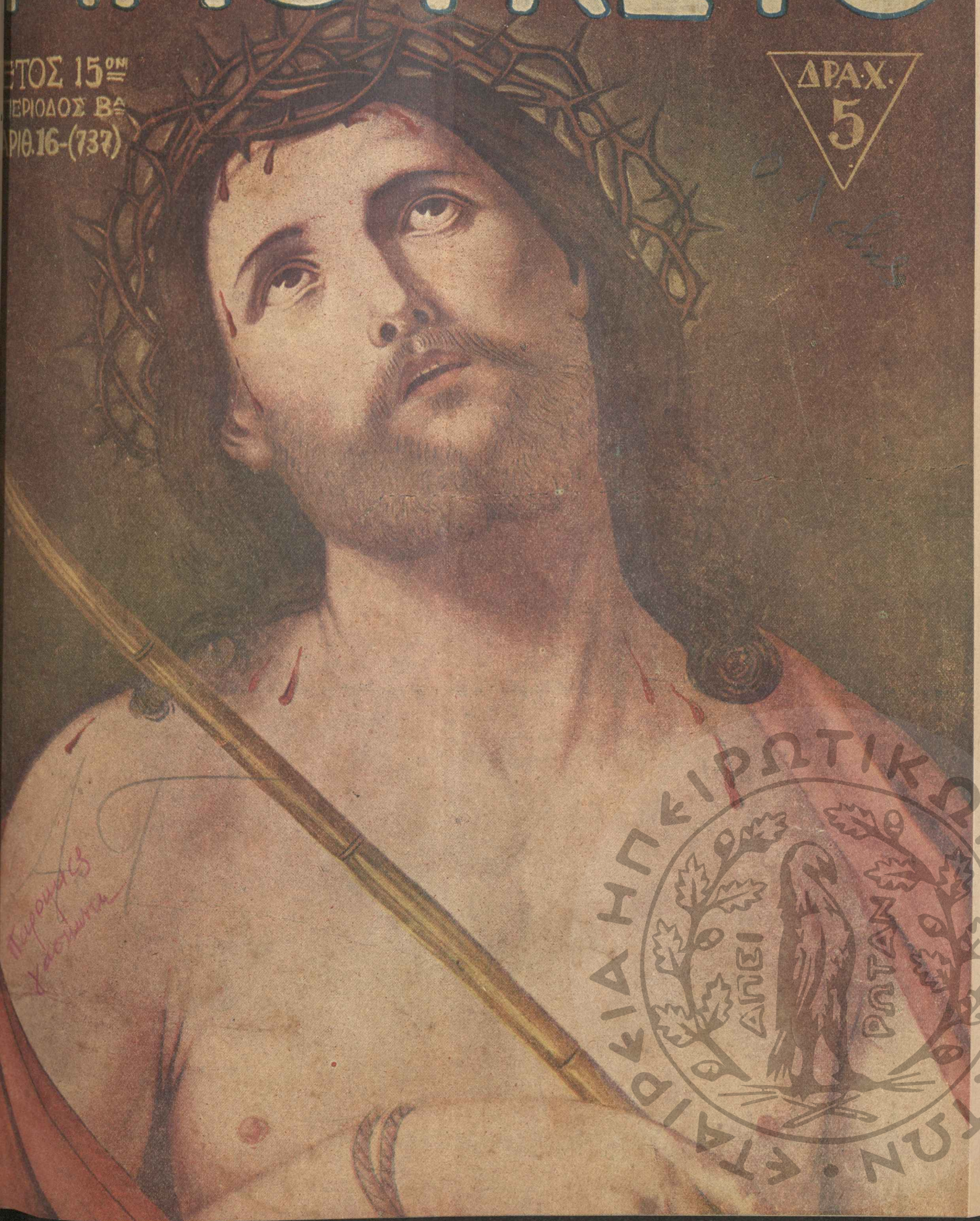

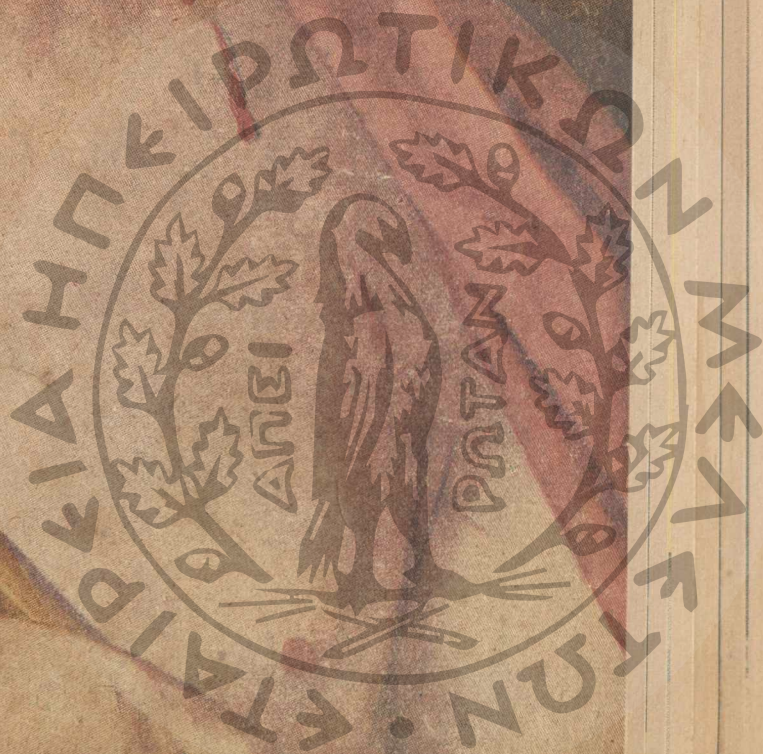
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΠΡΟ.16-(737)

ΔΡΑΧ.
5

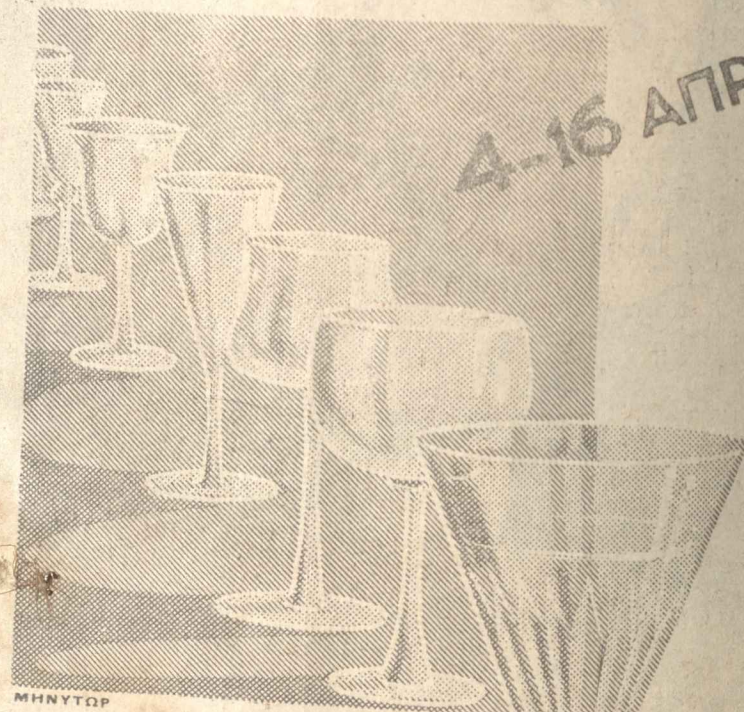

*Παραγωγή
Χαράκιση*

2 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΥΑΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΣΗΛΑΛΛΑ - ΨΥΧΗ - ΣΗΛΑ - Μ

4-16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 61

14 'Απριλίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕ ΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἐν τῷ σπηλαίῳ.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Πίναξ τοῦ Μπατόν)
ΤΟΝ ΚΑΤΟΥΡΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΑΠΕΘΑΝΕΙ

(Μεσαιωνική Μεγαλοβδομαδιάτικη Παράδοσι)

Τὴν ὑπερτάτη στιγμή πού ὁ Χριστὸς ξεψυχοῦσε, ἓνας ἀ-
τέλειωτος λυγμὸς ἀντήχησε ἀπὸ τὸ ἓνα μεχρι τὸ ἄλλο ἄ-
κρο τῆς ὕψηλίου. Ματοθαμμένα σύννεφα σκοτίσανε τὸν ἥ-
λιο καὶ κεραυνοὶ διασχίσανε τὸν ὀρίζοντα. Οἱ ἐράχοι ὀλ-
γισαν... Τὰ θουνά συγκλονίστηκαν... Ἀνθρώποι, ζῶα, που-
λιά, στὴ μεγαλειτέρη ἔντασι τοῦ τρόμου των, ἀναζητοῦσα-
νε κατάφυγιο στίς σπηλιές... Τὰ τζιτζίκια σωπάσανε... Οἱ
γρύλοι θουβάθηκαν... Ἡ νύγες πάψανε νὰ βομβοῦνε. Μιά
σιωπὴ θανάτου τύλιξε ὅλη τὴ φύσι. Μονάχα — ὅπως λέει
μιά μεσαιωνικὴ παράδοσι — τὰ δέντρα, οἱ θάμνοι καὶ τὰ
λουλούδια συνωμιλοῦσαν μεταξύ τους.

Τὸ πούκο τῆς Δαμασκού ἔλεγε:
— Ἀπέθανε! Καὶ σ' ἐνδειξί πένθους, ἀπὸ σήμερα τὸ φύλ-
λωμά μου θὰ μείνῃ σκοτεινὸ καὶ γὼ θ' ἀναζητῶ μέρη ἀ-
πομακρυσμένα γιὰ νὰ θ' ἀ-
σταίνω.

Ἡ ἀμπελος τοῦ Σορρέν-
του ψιθύρισε:

— Ἀπέθανε! Καὶ γιὰ τὴ
μάδι τῆς θλίψεώς μου, τὰ
παφύλια μου θὰ γίνουν
λαύρα καὶ ἀπὸ τὸ ἀπόστα-
γμα πού θὰ θγάλουν θὰ
γίνη τὸ «δάκρυ τοῦ Χρι-
στοῦ».

Ἡ ἱτιά τῆς Βαθυλῶνος,
νοιώθοντας τὴν πνοὴ τῆς ὑ-
περτάτης ἀγωνίας, πού ἐν-
δόταν ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ, ἀ-
λαστέναξε:

— Ἀπέθανε! Καὶ γιὰ ἐνδειξί τῆς ἀπελπίσεως, οἱ θλιμ-
μένοι μου κλάδοι θὰ γένουν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖς στὰ
νερά τοῦ Εὐφράτη καὶ θὰ στάζουνε τὰ πρωῒνα δάκρυα τῆς
αὐγῆς...

Τὰ κυπαρίσσια τῆς Παλαιστίνης, στενάξανε κι' αὐτά:

— Ἀπέθανε! Καὶ ὅταν ἀπόδειξί τῆς ἀγωνίας μας, θὰ σκι-
άζουμε τοὺς τάφους κι' οὔτε ἓνα χελιδόνι, οὔτε μιά νυφί-
τσα δὲν θὰ χτίσῃ τὴ φοιτῆ τῆς ἀνάμεσά στὰ κλαδιά μας.

Ὁ σμίλακας ἀκυθώπασε καὶ εἶπεν ἀσθμαίνοντάς:

— Ἀπέθανε! Καὶ σ' ἐνδειξί τῆς φρίκης, πού νοιώθω, θὰ
γίνω φροφρὸς τὸν νεκροταφεῖον καὶ, μὲ ποιὴν θανάτου,
καμμία μέλισσα δὲν θὰ ρουφήξῃ τὰ δηλητηριώδη μου ἀν-
θη, κανένα πουλί δὲν θὰ κλαυθῇ πάνω στὰ κλαδιά μου
καὶ ἡ ναρκωτικὴ ἀναθυμίασις μου θὰ δηλητηριάσῃ τοὺς
ἀφρονες, πού θὰ διαστειρῶ-
νε κάτω ἀπ' τὴ σκιά μου.

Ἡ ἱριδα τῆς Σάατης, ἐ-
πρόσθεσε χαμηλοφώνως:

— Ἀπέθανε! Καὶ σὺ ἐ-
ξῆς θὰ σκεπάζω μ' ἓναν
σκοτεινὸ πέπλο τὸν χρυσὸ
κάλυκα μου γιὰ ἐνδειξί αἰ-
ωνίου πένθους.

Ἡ περιπλακάδα εἶπε, μὲ
μιά φωνὴ πού μόλις ἄκου-
γόταν:

— Ἀπέθανε! Κι' ἀπὸ σή-
μερα καὶ πέρα, κάθε θρό-
νο θὰ κλείνω τὰ μοσχοθό-
λα λουλούδια μου καὶ θὰ

τ' ανοίγω μονάχα τὸ πρῶτ, γεμᾶτα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς νύχτας!

Καὶ τὰ φυτὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ θρηνοῦνε μ' αὐτὸν τὸν πρόπο.

Τὰ τριαντάφυλλα ξεφυλλίζανε τὰ πέταλά τους, ἡ γλυταίνα ἔστρωνε μὲ τὰ λουλούδια τῆς τῆς ἑδάφους. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ λευκάκανθα. Ὁ πλάτανος ἀποχωρίστηκε τῆς φλοῦδας τοῦ.

Ἀπὸ τὸν Κέδρο τοῦ Λιθάνου ὡς τὸν Ἴσοπο ἀκούγοντο τὸν ἀγωνιῶδες καὶ σπαραχτικὸς οἰμωγὲς καὶ θρήνοι, ποὺ ἀνέβαιναν μέχρι τὸν οὐρανόν...

Μονάχα ἡ ἐγώστρια καὶ περήφανη λεύκα, σ' αὐτὸν τὸν γενικὸν ὀδυρμό, ἔμεινε ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητη.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει, ἔλεγε, αὐτὸ τὸ πένθος; Ἀπέθανε γιὰ τοὺς ἐνόχους. Ἐγὼ εἰμαι ἀθάνα καὶ δὲν μὲ νοιάζει καθόλου.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἕνας ἄγγελος περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ περήφανου δέντρου, μεταφέροντας στὸν οὐρανὸ τὸ Ἅγιο Ποτήρι, γεμᾶτο ἀπὸ τὸ Θεῖον Αἷμα, ποὺ τὸ μάζεψε ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ Σταυροῦ. Ὁ οὐράνιος ἀγγελιαφόρος ἔγειρεν ἀλαφρά τὸ Θεῖο Ποτήρι, καὶ κάνοντας νὰ σιᾶ ἔδουσε στὴ ρίζα τοῦ ἀτυχοῦ δέντρου μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ πολυτίμο αἷμα, εἶπε:

— Σὺ ποὺ τὸ φύλλωμά σου δὲν κινήθηκε καθόλου, μέσα στὴν παγκόσμιο θλίψη ποὺ συντάραξε τὸν κόσμο, μὲ λίγοντας δολοκλήρη τῇ γῇ, ἀπὸ τὴν ἀξιωματικὴν αὐτῇ στιγμῇ, στίς θερμὲς μέρες τῆς Ἀνοιξης, ὅταν ἡ αὐρα δὲν ταραζή τ' ἀλλὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα, ἐσύ, ἀπὸ τὴν ρίζα ὡς τὴν κορφή, θὰ ἀνατριχιάζης καὶ τὸ φύλλωμά σου θὰ σαλεύει αἰώνια.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, τὸ ἔλατο, ἀπὸ τὴν κορυφή τοῦ Καυκάσου, ἔνοιωσε νὰ περᾶν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιά του—σάν ψυχρὴ ἐπιθανάτια πνοή— ἕνας ἀτέλειωτος ἀναστεναγμός, ποὺ εἶχε ὀγὴ ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ Θεοῦ ποὺ πέθαινε καὶ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ φρίκη πᾶγωσε τὶς ρίζες τοῦ, τὸ φύλλωμά του ἔγινε σκοτεινότερο, τὰ κλαδιά του τραχύτερα καὶ πλησιάζοντας περισσότερο τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, ψιθύρισαν:

— Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε!

Καὶ γιὰ σημεῖο ἀγωνίας, θὰ θλασταῖν σὲ θουνά ἀκαλλιέργητα καὶ ἀπάτητα καὶ τὰ κλαδιά μου θὰ στολίζουν μονάχα τοὺς τάφους τῶν νεκροπόλεων...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΡΗΤΑ

Ὁ ἐγώστης κάθε μέρα ἀλλάζει φίλους
Ὁ σοῖδος

Πολλοὶ χάνουν τοὺς φίλους τοὺς ὅταν ἀπ' τὴν καλοπέρασι ξεπέσουν στὴ φτώχεια.

Δημόκριτος
Ἡ φίλια ἐνὸς φρόνιμου εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὴν φίλια χίλιων παλαβῶν.

Ὁ ἴδιος
Ἡ πείρα μὲ δίδαξε πὼς ὅταν ἔχη κανεὶς πλοῦτη, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νάαι φίλοι τοῦ.

Εὐριπίδης
Στὸ τραπέζι τῶν φίλων σου μπορεῖς νὰ φτάνης ἀργά, στίς δυστυχίες τοὺς ὅμως πρέπει νὰ φτάνης πρῶτος.

Χεῖλιν
Ὅσο βράζει ἡ χύτρα ζῇ καὶ ἡ φίλια.

Πυθαγόρας

Ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ
(Πίναξ τοῦ Γκιούζεπε Μπντέρο)

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΗΣ COMPTESSE ARRACHE

Η ΠΡΟΔΩΝΕΝΗ

Ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύσι, ἀγαπημένε μου, ὁ ἥλιος πέφτει καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχίζει ν' ἀπλώνεται στὴ γῇ, σάν πέθιμο σάβανο.

Ὁ καθάλλαρης ξεσελώνει τ' ἀλογό του, τὰ λαγωνικά κουρασμένα κοντανασαίνουν μπροστὰ στὴ σκηνή, τὰ κλαδιά τῶν προβάτων γυρίζουν μὲ θελάσματα.

Ἀκουσε, μυριολατρευτέ μου, τὴ φωνὴ τοῦ μουεζίνου ποὺ κρᾶζει τοὺς πιστοὺς τοῦ Προφήτη γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Γονάτισε καὶ χύσε τὸ νερὸ στὰ κουρασμένα μέλη σου καὶ γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπου θγαίνει ὁ ἥλιος πρὸς τὴ θεία χώρα τοῦ προσκυνηματος.

Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ μουεζίνου τοῦ κάκου ἀντιλαλεῖ στὴν ἔρημο, δίχως νὰ κατορθῶν νὰ φθάσῃ μέχρις ἐσένα. Κ' ἐγὼ, ὁ ἀκριβὲς μου, στέκω ἐδῶ, περιμένοντάς σε, ὅμοια μὲ τὴν τίγρι ποὺ καρτερεῖ τὸ παιδί της.

Ἡ καρδιά μου εἶναι λαθωμένη θαιρεῖα καὶ τὰ δάκρυά μου πέφτουνε σάν λουλούδια ἀμυγδαλιάς, στὴν ψυχρὴ πνοὴ τοῦ ἀγέρα.

Γύρισε, ὦ πολυαγαπημένε μου, γύρισε πίσω, γιὰ τὸ ἄγαπῶ, σὲ λατρεύω...

Μὰ δὲν μ' ἀκοῖς; Τὸ περήφανο καὶ καμαρωτὸ κεφάλι σου γυρίζει ἄλλοθ, κ' εἶσαι ὅμοιος μὲ λουτρί ποὺ περνᾷ μπροστὰ ἀπὸ ἕνα κοιμισμένον ἄνθρωπο.

Τὴν καρδιά σου μοὺ τὴν κλέβει. Τὰ μάτια σου, τὰ ὥραία σου μάτια ποὺ τόσο τὰ λατρεύω, εἶπα γοητευμένα ἀπὸ τὸ βλέμμα μὴ ἀλλης, μίας ἄθρησκης.

Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκείνης λυώνεις ἀπὸ τὴ γοητεία καὶ τὰ ἔρια σου τρέμουν ἀπὸ ἐπιθυμία καὶ ἡδονικὴ μέθη, σάν νὰ χαίτασε κιδόλας τὰ δόλφινά σου καὶ τὰ κλαδιά της.

Ἀγαπᾷς μὴ χριστιανὴ λατρεύω μένε μου. Αὐτὴ μοὺ ἔκλεψε τὴν ἐγάπη σου, αὐτὴ σ' ἀπομακρύνει ἀπὸ σιμά μου! Μοὺ ἔκλεψε τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ἐσύ εἶσαι ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μου...

Γιὰ σὲ μονάχα ἔβαφα τὸ νύμφη μου κόκκινα, γιὰ σὲ μονάχα γράμματα τὰ μάτια μου καὶ ἔκανα τὸν ὀφθαλμὸν μου σάν οὐράνιον τὸ ἔλα.

Κι' ἐσύ τώρα μ' ἀφήνεις γιὰ τὴν νύμφη, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ χάρι, γιὰ τὴν κείνη τὴ χλωμὴ σάν τὸν ματωμένο σου, μὲ τὸ παγωμένο χέρι, ποὺ εἶναι σάν φιδὶ κουλουριασμένο στὴν μπράτσο τοῦ δαμαστή του.

Αἰσθάνομαι τὸ μίσος μου γιὰ τὸν πλῆμυρὸν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σκοτάδι γεμίζει τὴν πλάση μου. Ταν βασιλεύει ὁ ἥλιος.

Γιατὶ συχαίνομαι κείνη τὴν ἀνιστοῦ, ποὺ δὲν ξέρει τὸν ἱερόν σου καὶ δὲν λατρεύει τὸν Ἄλλοθ. Μὴ θέλω κ' αὐτὴ νὰ ὑποφάρῃ, ἐγὼ ὑποφέρω τώρα καὶ ἐγὼ, ἐπὶ τὴν νύμφη τῆς πάρω τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὴν παιδιὰ της νὰ πεθαίνουν λαθῶν σὲ τὴν μάχη.

Ὡ! ἔλα σιμά μου, ἀγαπημένε μου, δός μου πίσω τὴν ζωὴν μου. Καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῶ ὅλο το ἔρωτα ποὺ ἔχω γιὰ σένα, ὅλο τὸ μίσος ποὺ θράζει μέσα μου γιὰ τὴν κείνην, κάμε μὲ νὰ ρωφήξω στὴν οὐδινὰ σου χεῖλιν τὸ αἷμα σου καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς της...

COMPTESSE ARRACHE

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΟΡΝΙΘΑ ΓΕΜΙΣΤΗ ΜΕ ΛΑΧΑΝΟ ΞΥΝΟ

Τὸ ξυνὸ λάχανο συνηθίζεται καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ εἶδος δὲ αὐτοῦ τοῦ ξυνοῦ δὲν εἶναι ὅπως τὸ τσουράι, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ θάζουν τὸ λάχανο μέσα σὲ θαρρελάκι ἢ μεγάλο πηλινό θάζο καὶ ρίχνουν ἀρκετὸ νερὸ νὰ σκεπασθῇ τὸ λάχανο καὶ λίγη μαγιὰ ἢ προζύμι ψωμοῦ ἢ κόρες ψωμοῦ. Τὸ διατηροῦν δὲ κοντὰ σὲ ζεστὸ μέρος γιὰ νὰ ἐνύση πιὸ γρήγορα καὶ σὲ διάστημα 2-3 ἑβδομάδων ποὺ κιτρινίζει πειὰ καὶ ἔχει ἀρκετὰ ξυνίσει, εἶναι ἔτοιμο γιὰ διαφόρων εἰδῶν μαγειρεύματα. Ἔτσι γίνεται καὶ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἰδίως στὴ Γερμανία, Οὐγγαρία, Πολωνία καὶ τὰ γειτονικά τους μέρη καὶ λέγεται Σάουρ-κράουτ.

Ἀπὸ τὸ λάχανο λοιπὸν αὐτὸ κόβουν ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γεμισθῇ μὴ ὀρνιθα, τὸ ἀνακατώνουν μὲ λίγο κρεμμυδι φιλό καὶ ἀλατοπίπερο καὶ γεμίζουν τὴν κόττα καὶ τὴν ράβουν μὲ χοντρή θελόνα καὶ κλωστή καὶ τὴν κάνουν κοκκινιστὴ στὴν κατσαρόλα μὲ θούτυρο ἀρκετὸ. Ἀφοῦ κοκκινίσῃ, τὴν σβύνουν μὲ ἀρκετὸ νερὸ καὶ ἀφήνουν νὰ ἀποξηρῇ. Ἄν θέλουν τότε θάζουν καὶ ἄλλο λάχανο κομμένο σὲ μικρὰ κομμάτια, γύρω στὴν ὀρνιθα, νὰ θράσῃ μαζί. Στὸ τέλος δὲ πρέπει νὰ ἀπομεινῇ μὲ λίγη σάλτσα. Συνηθίζεται ὅμως καὶ πιλάφι, ἢ ὀρνιθα αὐτὴ μὲ τὸ λάχανο. Δηλαδή, ἀφοῦ κοκκινισθῇ θάζουν ἀρκετὸ νερὸ νὰ ἀποθράσῃ ἢ ὀρνιθα, χωρὶς νὰ θάλουν ἄλλο λάχανο γύρω της, καὶ προσθέτουν στὸ τέλος ρυζὶ νὰ γίνῃ πιλάφι μὲ τὴν ὀρνιθα, ποὺ εἶναι γεμισμένη μὲ τὸ ξυνὸ λάχανο.

ΞΥΝΟ ΛΑΧΑΝΟ ΜΕ ΧΟΙΡΙΝΑ ΠΟΔΙΑ

Ἔτερον καλὸ φαγητὸ μὲ λάχανο ξυνὸ εἶναι τὰ χοιρινὰ πόδια καὶ μάλιστα νὰ ἔχουν τὰ πόδια καὶ μέρος ἀπὸ τὰ κότσια ἢ καὶ μόνον τὰ κότσια, τὰ ὁποῖα τότε τὰ σπάζουν μὲ τὸν μπαλτὰ εἰς δυο-τρία κομμάτια τὸ καθένα. Βάζουν πρῶτα στὴν κατσαρόλα λίγο θούτυρο μὲ λίνο φιλό κρεμμυδι μολὶς νὰ ξανθίσῃ καὶ τότε προσθέτουν μὴ κουταλιά σουπας ἀλευρί, νὰ ἀνακατευσθῇ καὶ ρίχνουν ἀμέσως ἀρκετὸ νερὸ, τὸ λάχανο κομμένο ἀλατοπίπερο καὶ τὰ πόδια ἢ κότσια ποὺ πρέπει νὰ χωθῶν μέσα στὸ λάχανο. Ἀφήνουν δὲ νὰ ἀποθράσῃ καὶ νὰ ἀπομεινῶν μὲ λίγη σάλτσα. Τὸ φαγητὸ αὐτό, ἀντὶ νὰ γίνῃ μὲ λάχανο ξυνὸ, μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μὲ φρέσκο λάχανο κομμένο σάν σαλάτα. Πρὶν δὲ τελειώσῃ τὸ θράσιμο τοῦ φαγητοῦ ὡς ἀνωτέρω τοῦ προσθέτουμε καὶ λίγο ξυδι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν γεύσι τοῦ ξυνοῦ.

ΠΡΑΣΣΟΠΗΤΤΑ

2 ὀκάδες πράσσα, 50 δράμια τυρί, κασέρι, 1 φλυτζάνι γάλα, 100 δράμια φύλλο τοῦ μπακλαβά, 5 αὐγά, πιπέρι καὶ ἄλατι. Κόβουμε τὰ πράσσα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ θάζουμε μὲ ἀρκετὸ νερὸ νὰ θράσῃ. Κατόπιν τὰ στραννίζουμε καὶ τὰ κόβουμε καλὰ μὲ τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ λυώσῃ. Βάζουμε στὴν κατσαρόλα ἀρκετὸ θούτυρο, τ' ἀφήνουμε νὰ κἀνῃ, ρίχνουμε μέσα τὰ πράσσα καὶ τὰ φέρνουμε ἀρκετὲς βόλτες. Ὅταν τὰ κατεβάσουμε ἀπὸ τὴ φωτιά, οἰχνοῦμε τὸ τυρί, τὸ γάλα, τὰ αὐγά χτυπημένα, ὀλίγον ἄλατι καὶ πιπέρι. Στρώνουμε στὸ ταψὶ τὰ μισὰ φύλλα, θάζουμε τὴν γέμισι στὸ μέσον, καὶ ἀπὸ πάνω τὰ ὑπόλοιπα φύλλα, τὴν περιγύρνουμε μὲ λίγο θούτυρο, καὶ τὴν θάζουμε στὸν φούρνο.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 32ον τεῦχος τοῦ 159ῆμέρου παιδικοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Χαρά τῶν Παιδιῶν» πολὺχρωμο, μὲ παραμῦθια καὶ διηγήματα καὶ γενικῶς διασκεδαστικὴ καὶ μορφωτικὴ ὅλη γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Μὲ τὸ ἀπλό αὐτὸ κεντηματάκι μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε ὀρεκτικάτα τὰ ἀπορρόχουκά σας ἢ τὰ ἀπορρόχουκα τῶν παιδιῶν σας, τὰ μαντηλάκια σας κλπ. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κεντήμα αὐτὸ γιὰ νὰ σκεπάσετε ἕνα δολοκλήρο ἀμπελοπύλιν κομψοτετὸν κεντικὸ κλπ.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΑΝ, Πειραιᾶ. — Ἡ κρέμες — καὶ ἡ καλλίτερη ἀκόμη — δὲν ἐξαφανίζουν τὰ μιμητικά, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ εὐνοοῦν. Γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὰ μιμητικά χρειάζεται ἄλλο εἶδος θεραπείας. Πρῶτον νὰ κάνετε στὸ πρόσωπό σας ἕνα ἀμύλοτρο θράζοντας μὴ πρέζα χαμομήλι καὶ τὴν σὲ μισὴ ὀκτὰ νερὸ καὶ ὕστερα κρατώντας τὸ πρόσωπό σας, σκεπασμένο μὲ μὴ πετσέτα, πάνω ἀπὸ τὴν κατσαρόλα ποὺ ἀχνίζει, ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Κατόπιν σφουγγίζετε τὸ πρόσωπό σας καὶ θγάζετε ἕνα-ἕνα μὲ τὰ χέρια σας, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρά, ἢ μὲ τὸ εἰδικὸ εργαλεῖο, ὅσα μιμητικά μπορεῖτε. Μετὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα θαμπάκι θρεγμένο μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν.

Ether Sulfurique	100 gr.
Alcool à 90°	100 gr.
Teinture de benjoin	2 gr.
Camphré en Solution	2 gr.

Βάζετε τὴν λοσιόν αὐτὴ μέρα παρὰ μέρα καὶ κάνετε τὸ ἀμύλοτρο κάθε ὀκτάδα ὥς ὅτου ἀφανίσετε ὅλα τὰ μιμητικά. Ἀποφεύγετε τὶς κρέμες πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὶς πολὺ λιπαρὲς ποδρές. Ὅταν καθαρῇ τὸ πρόσωπό σας μὴ ξαναγράφετε.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ. — Δὲν γνωρίζω καθόλου τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε. Γιὰ τὴν ἀποτρέψιν τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ προμηθευθῇ ἕνα εἰδικὸ ἀμυροδ-χαρτο, ποὺ πωλοῦν σὲ ὅλα τὰ μπουτοπωλεῖα καὶ νὰ τρίβετε ἐλαφρὰ μ' αὐτὸ τὰ χέρια σας καὶ τὰ πόδια σας. Ὅταν τὸ κάνετε κάθε δυο-τρὶς μέρες, ἡ τρίχες δὲν θὰ προφθαίνῃ νὰ παρουσιαστοῦν. Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ θρέψετε τὰ χέρια σας μὲ διπλὸ ὀξυγὲν, ὥστε νὰ ξανθύνουν ἡ τρίχες καὶ νὰ μὴ φαίνονται καὶ τέλος νὰ ἀλείψετε μὲ σκόνη ἀποτρίχου-κὴ τὶς τρίχες τῶν ποδιῶν σας. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀπλούστερα καὶ λιγότερο πολυτέλεια μέσα.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ. — Συνεχίζω τὶς συμβουλές μου. Ροῦς χρησιμοποιεῖτε τὸ κομπάκι τοῦ Σέρκ σὲ χρώμα κλίβια. Μὴ χρησιμοποιεῖτε σάποινι γιὰ τὸ δέρμα σας ἐπ' ὅσον σκάζει τόσο εὐκολα. Πλένετέ το μὲ πιτυρόνερο χλιαρὸ καὶ στὰ χεῖλιν σας θάζετε τὴν ἐξῆς κρέμα:

Beurre de cacao	25 gr.
Essence de violette	3 gout.
Carmin	0,02 gr.

Ποῦδρα χρησιμοποιεῖτε τοῦ Σέρκ σὲ χρώμα ναιφρέλ III ἢ δερ-ροζέ. ΛΕΝΑΝ ΠΑΡΕΛΗ. — Γιὰ τὰ μιμητικά ἐφαρμόστε τὴν θεραπεία ποὺ συνιστᾷ παραπάνω στὴν «Παραπονιαράν». Τὸ ἀσπράδι χρησιμοποιεῖτε το, κάνει καλὸ στὸ πρόσωπο. Τὸ πρῶτ νὰ πλένεσθε μὲ γάλα ἄερωτο, στὸ ὁποῖον προσθέτετε λίγο καμφοροῦχο οὐνόπνευμα καὶ νὰ ἐκπλένεσθε μὲ νερὸ χλιαρὸ, στὸ ὁποῖον ἔχετε ρίξει μὴ κουταλιά ποῦδρα. Ποῦδρα νὰ χρησιμοποιεῖτε ἐκείνη ποὺ συνιστᾷ παραπάνω στὸ «Λοσιόν» τοῦ Νεῖλου. Μὴ μεταχειρίζεσθε σάποινι, ὅτε τὴν κρέμα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε.

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟ. — Τὰ σπιθαυράκια καὶ τὰ μιμητικά εἶναι τῆς ἡλικίας σας καὶ πραγματικῶς θὰ περάσουν μὲ τὸν καιρὸ, ἀλλ' ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ τοὺς κάνετε μὴ θεραπεία. Λοιπὸν πᾶτε ἀπόλυτα καθαρὸ τὸ δέρμα σας, μὴν! — μὲ τὰ σπυρία σας μὲ τὰ νύχια σας, τρᾶτε τὰ νύχια σφύρα, ἰδίως ποδοκάλυ, λεμονιάδες κλπ. καὶ ἀποφεύγετε τὰ ἀμυροὰ καὶ τὶς σάλτσες. Βάζετε κάθε ὀκτάδα στὸ πρόσωπό σας τὴν λοσιόν ποὺ συνιστᾷ παραπάνω στὴν «Παραπονιαράν» καὶ ποδρόσεσθε μὲ τὴν κάνοντας συγχρόνως ἕνα ἑλαφρὸ μασάζ, ὥστε ν' ἀπορροφηθῇ. Μὴν ἀπελθίζεσθε καὶ ἔχετε δ-πομὸν.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΑΝ, Κωνσταντῖν. — Γιὰ τὰ μιμητικά κλπ. διαβάστε τὴν γράφω παραπάνω ἐν τῇ «Ποῦδρα καὶ Κρίνος» καὶ ἀκόμη παραπάνω στὴν «Παραπονιαράν». Γιὰ τὰ δόντια σας σὰς συν-τὸ νὰ πᾶτε σ' ἕνα ὀδοντογιατρὸ νὰ σας τὰ καθαρίσῃ (δὲν ποιεῖ καθόλου καὶ στοι-χίζει ἐλάχιστα), καὶ κατόπιν νὰ τὰ πλένετε τακτικά πρὶν καὶ ὀκτὰ μὲ μὴ σκληρὴ βούρ-τσα καὶ μὴ καλὴ ὀδοντόπαστα. Ρωτήστε τὸν ὀδοντογιατρὸ σας νὰ σας ἀδείξῃ τὴν ἐγκρίνει. τὴν ὀδοντόπαστα νὰ τὴν θάζετε στὴν βούρτσα πάντοτε ἔξω, δηλαδή νὰ μὴν ἔχη βραχὴ προ-ηγομένης ἢ βούρτσα. Ἡ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

“ΘΑ ΣΟΥ ΡΙΞΩ ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,”

Η κρεθβατοκάμαρα ήταν γεμάτη από μυστηριώδεις σκιές. Μιά θαθεία σιωπή βασιλευσε σ' όλο το σπίτι. 'Η δυο αδελφές Κανιθόρ καθόντουσαν μπροστά σ' ένα μαύρο τραπέζακι.

— Σελεστίνια, αγαπητή μου αδελφή, είναι καιρός να συγκεντρωθούμε! είπε αύστηρά η Ροζαλία μ' ένα εμπνευσμένο ύφος.

Κι' έπειτα με μιά παράξενη φωνή, ρώτησε περιέργη: — Πνεύμα, είσαι εδώ; 'Αν είσαι εδώ χτύπησε μιά φορά για να καταλάβουμε...

Το τραπέζακι άνασκήθηκε αργά-αργά στα δυο πόδια του κι' έπειτα, απαλά-απαλά άφησε να πέση το τρίτο πόδι του στο πάτωμα. Τα χέρια των δυο γυναικών, που μόλις άκουμπούσαν επάνω του, άρχισαν να τρέμουν.

— 'Εδώ είναι! έξηγησε η Σελεστίνια. 'Αγαπητό μας πνεύμα, πές μας τώρα τ' όνομά σου. 'Ενα χτύπημα για το άλλοφα, δυο για το θήττα κλπ. κλπ.

Το τραπέζακι άρχισε πάλι τους χτύπους του. 'Η αδελφές μετρούσαν με προσοχή. Στο τέλος, φώναξαν θριαμβευτικά:

— Αυτός είναι! 'Ο Μάξ! Το πνεύμα μας! 'Ο πιστός σύντροφός μας! 'Ο φίλος μας!...

— 'Αν τον ρωτούσαμε κάτι;.. έκανε η Σελεστίνια, η πιο μεγάλη από τις δυο αδελφές.

'Η φωνή της έτρεμε από τη συγκίνηση. 'Η Ροζαλία κατάλαβε... Μια κομμένη λοιπόν την άνασσα ρώτησε το πνεύμα:

— 'Αγαπάει καμιά από τις δυο μας ο κ. 'Οσκάρ Μελόν;

— Ναί... απάντησε το πνεύμα.

— Ποιά όμως; επέμεινε η Σελεστίνια.

'Ο Μάξ, το πιστό πνεύμα, φανέρωσε ότι αυτήν αγαπούσε ο 'Οσκάρ Μελόν. 'Η Ροζαλία δάγκωσε τα χείλη της από το πείσμα. Τι άπογοήτευσι για τη φτωχή καρδιά της.

— Μά πώς θα μάθω, ότι τον αγαπά κι' εγώ; ψιθύρισε η Σελεστίνια μ' ένα έκστατικό ύφος στο πρόσωπο. Πώς; Πώς;

'Απλούστατα, πρέπει να το γράψω, σκέφθηκε.

'Εδωσε τέλος λοιπόν στην πνευματική συνεδρίασι κ' είπε της αδελφής της:

— Ροζαλία, δεν θέλω να μ' ένοχλήση κανείς!...

Κι' έπειτα, κατακόκκινη από την ντροπή της — ήταν τόσο δειλή και τόσο ενάρητη! — έτρεξε και κλειώθηκε στο δωμάτιό της. Σε λίγο, το καλάθι των άχρηστων γέμισε από ένα σωρό χαρτιά με τρυφερά χρώματα. Τέλος, η Σελεστίνια κατάφερε να γράψει το γράμμα, όπως ήθελε. Και διάβασε με μισόσβηστη φωνή:

«Είλικρινέ φίλε, σās αγαπώ! Μην πihτε τίποτε. Τα ξέρω όλα. Αίτιο το θράδι θά είμαι στο παράθυρό μου. Τη στιγμή που θα περνάτε από κάτω, ένα τριαντάφυλλο θά πέση στα πόδια σας...»

Αυτό ήταν όλο. 'Η Σελεστίνια δεν έβαλε τ' όνομά της. Μήπως δεν θα καταλάβαινε εκείνος από ποιά ήταν το περιπαθές αυτό έρωτικό γράμμα;

Μπροστά στα μάτια της, η Σελεστίνια είχε την εικόνα του αγαπημένου της. 'Ο 'Οσκάρ Μελόν ήταν μικρόσωμος, στρουμπουλός, ροδοκόκκινος, με ζωηρά μάτια και με μιά γυαλιστερή κι' άριστοκρατική φαλάκρα. Παληός συμβολαιογράφος, φρόντιζε για τις υποθέσεις των δύο δεσποινίδων και για τα χτήματά τους σαν καλός συγγενής. Και κα-

θε ημέρα περνούσε για να τους κάνει μιά μικρή επίσκεψη. Μά πώς λοιπόν δεν το είχε καταλάβει από καιρό η Σελεστίνια, ότι την αγαπούσε, ότι την έλάτρευε;

Τό άλλο θράδυ, η Ροζαλία, με ματωμένη την καρδιά άμέσως μετά τό δείπνο, κλείσθηκε στην κάμαρά της για να κρύψη τόν πόνο της. 'Η Σελεστίνια έμεινε στο σαλόνι, δίπλα στο άνοιχτό παράθυρο. 'Η ώρες περνούσαν αργά, σαν να ήταν άτελείωτες. Μιά γάτα άρχισε να νιαουρίζει στα σκοτεινά. Τι γλυκιά, τί όμορφη που ήταν η νύχτα! 'Εξάφνης φάνηκε μιά σκιά. 'Η Σελεστίνια πίστεψε, ότι θά λιποθυμήσει. Τα όχηματα ήταν διατακτικά, όπως άκριβώς περιγράφεται ένας άνθρωπος μεθυμένος από τόν έρωτα. 'Εκείνος θά ήταν δίχως άλλο! 'Ο 'Οσκάρ Μελόν! Τό τριαντάφυλλο ξέφυγε από τα χέρια της Σελεστίνιας...

Στό φώς όμως του φεγγαριού, τό πρόσωπο του διάσητου φάνηκε τώρα καθαρά. 'Η Σελεστίνια πάγωσε από τη φρίκη της! Δεν ήταν ο 'Οσκάρ!

Την ίδια στιγμή, μιά φωνή μεθυμένου από τό κρασί, άπήχησε στόν ήσυχο έπαρχιακό δρόμο:

— Μπα! Τι είναι αυτό; φώναξε ο μεθυμένος. 'Ενα τριαντάφυλλο; Για φαντάσου! 'Ε, κουκλίτσα, για δείξε μου τό μουτράκι σου!...

Τι έκφράσεις! Τι οικειότητες! 'Η Σελεστίνια κατάλαβε πās έκινδύνευε η υπόληψή της. Ποιος ξέρει τί θά έκανε αυτός ο μεθύστακας...

Ευτυχώς, δεν επέμεινε. 'Εγκολούθησε τόν δρόμο του, άρχίζοντας ένα τραγούδι της παθεράνας. 'Η Σελεστίνια τότε πήρε θάρρος, έκλεισε τό παράθυρο και γύρισε πικραμένη στο δωμάτιό της. Μά δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη την νύχτα.

Την άλλη ημέρα, μπαίνοντας στην κουζίνα, υπεβλήθη σε κανονική ανάγκη από την αδελφή της:

— Λοιπόν; Τι σου είπε;

— Τίποτε. Φαίνεται πās δεν θά έλαβε τό γράμμα... Δεν ήρθε...

— Καλά θά κάνης με πās μόνη σου να το μιλήσης!

— Αυτό λέω κι' εγώ! έκανε η Σελεστίνια.

Μά της φάνηκε ότι η Ροζαλία την κορόιδευε. Γι' αυτό διαστήκε ν' αλλάξει την κουβέντα.

— Ποιό είναι η υπέρτατη ρώτη;

— Πήγε στόν φούρναρη...

'Εκείνη τη στιγμή, η «θεότρελλη» Ζαμπέτα, η υπέρτατη γύρισε λαχανιασμένη.

— Θά ξεκαρδισθήτε από τα γέλια! τούς φώναξε, αφήνοντας τό ψωμί στο τραπέζι. Ξέρετε; 'Ο κ. 'Οσκάρ Μελόν ήταν χθές την νύχτα κάτω από τό παράθυρο της δεσποινίδος Λιλιής, της κόρης του εμπόρου, καλέ! 'Ε, λοιπόν, η δεσποινίς Λιλιή του άδειασε έναν κουβά νερό στη φαλάκρα, νομίζοντας πώς ήταν ο γάτος που είχε άναστασάσει τη γειτονιά!...

'Η Σελεστίνια έσφιξε με τό δεξί χέρι την καρδιά της.

— 'Αδύνατον! έκανε κατάχλωμη.

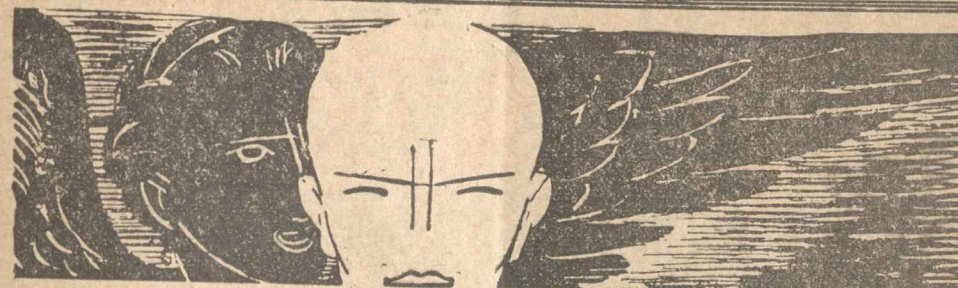
— Διόλου! της απάντησε η Ζαμπέτα. 'Η υπέρτατη κυρίου 'Οσκάρ μου είπε ότι είχε λάβει ένα γράμμα κι' ότι πίστεψε ότι η δεσποινίς Λιλιή τόν αγαπούσε κι' ήθελε να φύγει μαζί του! Τό κορόιδο!... Μά δεν κύτταξε τα μούτρα του!...

— Τι φρίκη! έκανε, πονηρά η Ροζαλία. 'Ενας άνθρω-

Τό φίλημα του 'Ιούδα.

ΧΙΔΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στό δικαστήριο του Λάμπεθ παρουσιάστηκε ως μάρτυς σέ μιά δίκη ένας εργάτης, ο όποιος άρκίσθηκε και κατόπιν είπε τα έξης καταπληκτικά:

— 'Εχω δώδεκα παιδιά και τό μεγαλύτερο είναι δέκα έξ χρόνων. Κερδίζω την έβδομάδα δυο λίρες και τη μιά την δίνω για νοίκι. Ξέχασα όμως να σάς πώ, ότι όλα τα παιδιά μου υποφέρουν από παιδική παράλυσι!

'Ο Γιουγκοσλάθος Μίζα Ζούρκοβιτς υπέρφηανεύοταν για τα γερά του δόντια και στοιχημάτισε 50 μπιτίλλιες κρασί ότι κανείς δεν μπόρουσε με μιά γροθιά να τού θγάλη έσω κι' ένα δόντι.

— Κάποιος όμως έδέχθη τό στοίχημα και με την πρώτη γροθιά του έγαλε έξη δόντια, κι' έτσι μαζί με τό στοίχημα, ο δύστηνος Ζούρκοβιτς έχασε και τα δόντια του.

Στην Αυστραλία δυο γεωργοί ξεκίνησαν πεζοί από την άγροτική περιφέρεια τους για να παρευρεθούν στην Γεωργική 'Εκθεσι, στο Σίδνεϋ, όπου είχαν κληθή ως αντιπρόσωποι.

— Τό δυσάρεστο όμως γι' αυτούς ήταν ότι έχασαν τόν δρόμο και κατέληξαν εις μίαν άλλη πόλι που άπέιχε από τό Σίδνεϋ 120 χιλιόμετρα.

Κατά την μετάβασι του Χίτλερ στην 'Ιταλία, η όποια θά γίνη τόν προσεχή Μάιο, η φασιστικές άρχές θά τοποθετήσουν πάνω από τόν κρατήρα του Βεζουβίου μιά φωτεινή έπιγραφή με τη φράσι «Χάιλ Χίτλερ» που θά είναι ό-ρατή από άποστάσεως εικοσι μιλίων!

'Η δεσποινίς Ρακάζοβιτς, η όποια κατοικεί σ' ένα μικρό χωριό της Γιουγκοσλαβίας, έχει μιά κόττα που γεννά κανονικά δυο αυγά την ημέρα.

Στην πόλι Φλόν της 'Ινδίας, σέ μιά πολυμελή οικογένεια προσετέθη τελευταία κι' ένα νεογέννητο, στο όποιο οι γονείς του έδωσαν τ' όνομα 'Οκλεϋ.

— Οι μεγαλύτεροι άδελφοί του δνομάζονται 'Οραλ, 'Ον-κι, 'Οδι, 'Οθι, 'Ολθαλ, 'Οτις, 'Οσκαρ, 'Ολιθερ και 'Ο-μπος.

— Τό όνομα της μητέρας είναι 'Ολλι.

πος καθώς πρέπει σαν κι' αυτόν!...

— Κι' όμως κάνει κόρτε σ' όλα τα κορίτσια! φώναξε γελάοντας η Ζαμπέτα.

— Σιωπή, όχιά! έξέπασε η Σελεστίνια, τρέμοντας συγκορμη. Φτάνουν η κακογλωσσίες! Σοϋ άπαγορεύω να μιλάς στόν δρόμο! Πήγαινε τώρα στόν χασάπ!...

'Η υπέρτατη έσπευσε να ξεφασιοθή. 'Η Ροζαλία τότε είπε όποκριτικά της αδελφής της:

— 'Ολοι οι άνδρες είναι ίδιοι!...

'Η Σελεστίνια όμως δεν της απάντησε. Είχε πάρει μιά ηρωική άπόφασι. 'Αρπαξε τόν θαρύ μπαλτά της κουζίνας κι' έτρεξε στην κρεθβατοκάμαρή της. Σε λίγο, η Ροζαλία άκουσε από εκεί μέσα λυσσασμένα χτυπήματα. 'Η Σελεστίνια έσπαζε τό τραπέζακι του πνευματισμού. Θά έλεγε ώστόσο κανείς ότι κομμάτιαζε με τόν μπαλτά τόν Μάξ, τό πνεύμα που την είχε ξεγελάσει!...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

περιοχής, ήταν τόσο ταχύ, ώστε οι επιβάτες μπορούσαν... να κατεβαίνουν την ώρα της διαδρομής, ν' άρμέγουν τις άγγελάδες που έοσκαν στα λειβάδια και κατόπιν να τρέχουν και να τό προφθάνουν.

— Και πράγματι ο δρομέας κέρδισε τό στοίχημα, γιατί έφθασε στο τέρμα δυο λεπτά έναώτερα από τό τρένο!

Στη Βραντισλάβα ένας κουρέας έβγαλε στόν πλειστηριασμό την... γενειάδα του!

— Είχε μήκος 38 ίντσες, και κατόρθωσε να την πουλήσει 38 σελίνια και μιά πέννα την ίντσα.

Στό Βανκούβερ τέσσερα σπουργίτια έχουν τρομοκρατήσει... μιά γάτα.

— 'Η γάτα είχε λεηλατήσει τις φαλές των σπουργιτιών τρώγοντάς τους όλα τ' αυγά.

— Κατόπιν αυτού τα τέσσερα σπουργίτια απέβαλαν τόν έμφοτο φόβο τους κι' άποφάσισαν να έκδικηθούν.

— 'Ετσι κάθε φορά που ξεμυτίζει η γάτα από τό σπίτι της έπιτίθενται και με τα τοιμήματά τους την έχουν κυριολεκτικώς τρομοκρατήσει!

Στη Βοστώνη, όσοι συλληφθούν μεθυμένοι, δεν οδηγούνται στο τμήμα, αλλά τους δάζουν μέσα σε σιδερένια μεγάλα κλουδιά και τους περιφέρουν σ' όλην την πόλι.

— Τα κλουδιά έχουν ρόδες και ρυμουλκούνται από αυτοκίνητα της άστυνομίας.

Στό Βερολίνο συλληφθή ένας φρενοβλαθής υπάλληλος κουρείου, δνομάζόμενος Φρίτζ Λούπεκ, ο όποιος είχε την έξωφρενική μοιρομάνια να κάνει συλλογή... δεξιών αυτιών!

— 'Ο άνιπόρροπος αυτός κουρέας, έχει καταδικασθή ως τώρα από διάφορα γερμανικά δικαστήρια πέντε φορές, γιατί είχε άποκόψει κατά την ώρα του ξυρίσματος, τα δεξιά αυτιά αρκετών πελάτων του.

— Μιά έρευνα που έκαναν οι άστυνομικοί σπίτι του, άπεκάλυψε την πρωτότυπη συλλογή του: Μέσα σε μιά γάλα, γεμάτη οινόπνευμα, κολυμπούσαν πέντε κομμένα ανθρώπινα αυτιά!

Μιά αρκετά πρωτότυπη κι' ενδιαφέρουσα δίκη έγινε στο Ντράβεκ της Πολωνίας.

— Κάποιος Καλόθσκι, έκατηγορείτο ότι υπέγραψε συνάλλαγμα έκατό χιλιάδων φράγκων, τα όποια όμως, μετά την λήξιν των άρνήθηκε να τα έξοφλήση, ίσχυρισθείς ότι τα υπέγραψε εύρισκόμενος εν κραυάλη μέθης, χωρίς να λάβη άπέναντι αυτών ούτε λεπτό!

— 'Ο συνηγόρος του υπεστήριξε ότι πραγματικά η όπογραφά του πελάτου του στα συνάλλαγμα έκείνα δεν έμοιαζε καθόλου με τη συνηθισμένη του όπογραφά.

— Τό δικαστήριο όπορώσε τόν Καλόθσκι... να μεθύση επί παρουσία των δικαστών, την ώρα της συνεδρίασεως και άφοϋ πιστοποιήθ η μέθη του από δύο ιατροδικαστές να όπογράψη μερικά έγγραφα.

— 'Ετσι κι' έγινε πράγματι. 'Η όπογραφά που έβαλε μεθυμένος ο Καλόθσκι ήταν άπαράλογα... μ' έκεινες που είχαν τα συνάλλαγμα των 100.000 φράγκων. Τα συνάλλαγμα λοιπόν άκυρώθηκαν, κι' ο κάτοχος των δικάστηκε σε πενταετή φυλάκισι επί άπάτη.

Στην όρεινή περιοχή Μοντενεγκρίν της 'Αγγλίας διεξήχθη άγών δρόμου μεταξύ... ενός τοπικού τραίνου κι' ενός άνθρώπου, κατόπιν στοιχήματος μίας λίρας.

— Τό καταπληκτικό αυτό άγώνισμα τόν δρόμο προεκλήθη από ο μερικούς φαροέρ οι όποιοι ίσχυρίζοντο ότι τό τρένο, που έξυπηρετούσε την τοπική συγκοινωνία της

έκει γιατί σκέφθηκα ότι το φως του ήλιου δεν θα φώτιζε ποτέ την τρύπα εκείνη, για να ενεργήσω με θεοδαιότητα.

»Ωρκόσθηκα πάντως να εκδικηθώ τους φοβηρούς αυτούς κακούργους, αν τυχόν θγαίνοντας απ' την τρύπα τους συναντούσα.

— Τι φοβερή κατάσταση! παρατήρησε ο Μονταγκιού.

— Φοβερή! «Όσο τη σκέφτομαι, αγανακτώ! έπρόσθεσε ο Στέφενς, ο οποίος άκουγε τη διήγησι με θαθεία προσοχή, αν και του ήταν κιόλας γνωστή.

— «Αρχισα να ψάχνω γύρω μου με τὰ χέρια μου, έξακολούθησε ο Βάλτερ, και προσανατολίστηκα κάπως με το μέρος στο οποίο θρισκόμουν. Τὰ πόδια μου συνάντησαν μία μεγάλη τρύπα στον τοίχο, σε ύψος δυο ποδιών από το θάθος του υπογείου.

»Κατέβηκα τότε από τη δοκό και θρέθηκα σ' ένα έδαφος γλοιώδες και γεμάτο λάσπη.

»Αφού πέρασαν λίγα λεπτά, κατά την διάρκεια των οποίων ανέκτησα κάπως το θάρρος μου, πέρασα το κεφάλι από την τρύπα, και κύτταξα έξω.

»Ένα όρμητικό ρεύμα μολυσμένου αέρος με χτύπησε... Συγχρόνως άκουσα δυνατό ρεύμα νερού που κυλούσε. Ήταν το ποτάμι.

»Μά συγχρόνως έβγαλα μία κραυγή χαράς... γιατί είδα ένα πολύ στενό κρηπίδιωμα που άρχιζε από το έξωτερο κέ μέρος της τρύπας και κατέληγε επάνω στο δρόμο.

»Ήταν ή σωτηρία μου.

»Με άπειρες προφυλάξεις τότε πέρασα το σώμα μου απ' την τρύπα και κατάρθωσα να σταθώ όρθιος στο κρηπίδιωμα που δεν είχε πλάτος περισσότερο από τριάντα πόντους.

»Με κίνδυνο από στιγμή σε στιγμή να γκρεμιστώ στο θαθύ ρεύμα του ποταμιού, άρχισα να περπατάω στο κρηπίδιωμα που ήταν από την ύγρασία πολύ γλυστερό. Τέλος με χίλιες δυο δυσκολίες, κατάρθωσα ν' ανέβω επάνω και να πατήσω σε στερεό έδαφος, στο δρόμο της δχθης.

»Είχα σωθή...

»Εκείνη τη στιγμή, παρουσιάστηκε ή Λουίζα και ανήγειλε ότι το πρόγευμα ήταν έτοιμο...

— Και δεν προσπαθήσατε ν' ανακαλύψετε τη φωλιά εκείνη των κακούργων, απ' την οποία εύτυχως ξεφύγατε; ρώτησε ο Μονταγκιού, όταν κάθισαν στο τραπέζι.

— Έγραψα την έπομένη δυο άνωθυμες έπιστολές, απάντησε ο Βάλτερ. Ή μία άπευθυνόταν στο Μάρκχαμ και τον ειδοποιούσα μ' αυτή ότι επρόκειτο να διαπραχθή το ίδιο θράδυ κλοπή στο σπίτι του και ή άλλη στο διευθυντή της 'Αστυνομίας. Ο κ. Στέφενς δεν ένέκρινε να στείλω τη δεύτερη.

— Δεν ήθελα να δημιουργηθή σκάνδαλο εις θάρος της αστυνομίας, είπε ο Στέφενς.

— Ή περιπέτειά σας αυτή θα σας έκοψε την όρεξι για τους μακρινούς περιπάτους, είπε ο κ. Μονταγκιού.

— Μάλιστα, απάντησε ο Βάλτερ. Από τότε πηγαίνω πολύ σπάνια στο Λονδίνο. Δεν έχω άλλωστε τι να κάνω εκεί. Πρό όλίγων ήμερών επήγα στο Μελόδραμα κι' έκει, έντελως τυχαία, γνώριστκα μ' έναν κύριο και με μία κυρία που ήταν στο διπλανό θεωρείο μ' έμένα... Όταν χωρίσαμε, ή κυρία ή οποία λεγόταν 'Αρτεμης 'Αρλιγκτον με προσκάλεσε στο σπίτι της.

— Ο κύριος χωρίς άλλο θα ήταν ο θαρώνος Ρούπερτ 'Αρμπορουγκ...

— Μάλιστα, απάντησε ο Βάλτερ. Πήγα πράγματι στο σπίτι της κ. 'Αρλιγκτον και τη θρήκα εκεί πάλι με τον κ. Αρμπορουγκ. Έκτος αυτών ήταν εκεί κι' ένας νέος πολύ καθώς πρέπει και κάποιος Τάλμποτ, του οποίου οι τρόποι έμοιαζαν με ύπηρέτου.

»Πρέπει μάλιστα να σας πω ότι ο καθώς πρέπει εκείνος νέος δεν φαινόταν καθόλου ευχαριστημένος από τη συμπεριφορά του Τάλμποτ. Μου τον σύστησαν και άκουσα με κατάπληξι ότι ο νέος αυτός ήταν ο κ. Ριχάρδος Μάρκχαμ, ο γιός του.

— «Α! τι περίεργη σύμπτωση! φώναξε ο Μονταγκιού, χλωμιάζοντας και χωρίς να περιμένη να τελειώση ο Βάλτερ τη φράσι του.

Κι' αδειάζοντας ένα ποτήρι κρασι της Μαδέρας, διευθύνθηκε προς το παράθυρο.

Αισθανόταν την ανάγκη ν' άναπνεύσει...

Ι

ΕΡΩΣ

Ο θαρώνος Ρούπερτ 'Αρμπορουγκ και ο 'Αρθούρος

Κρίκιστερ ήταν κατενθουσιασμένοι με τον Ριχάρδο Μάρκχαμ. Τον έθελπαν συχνότατα κι' έσπευδαν να πάνε στο σπίτι του, οσάκιςδεν πήγαινε εκείνος να τους έπισκεφθή.

Ο Ριχάρδος γευμάτιζε τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα στο σπίτι της κ. 'Αρλιγκτον και ή πρωινές του έσκεψεις σ' αυτήν ήταν συχνότατες. Περνούσε ώρες διάκριρες κοντά στην 'Αρτέμιδα.

Ο νέος προσήλωνε τὰ τρυφερά του θλέμματα στην ομοιότητα εκείνη γυναίκα ή οποία συνήθιζε σιγά - σιγά να χαμηλώνη τὰ μάτια της.

Τὰ μάτια εκείνα, που ήταν γεμάτα γλύκα και μεγαγρολία, δεν άργησαν να έμπνεύσουν στο Ριχάρδο ένα τρελό αίσθημα. Πολλές φορές του έρχόταν να ριχτή στην άγκαλιά της και να τη γεμίση φιλήματα.

Ένα πρωί, φεύγοντας από το σπίτι της, του φάνηκε ότι το χέρι της έχάιδεψε με κάποια τρυφερότητα το δικό του. Στο χαϊδέμα του χεριού εκείνου, αίσθανθηκε μί' άσπληστη άγνωστη ο' αυτόν ως τότε, την οποία δεν μπορούσε να εξηγήση.

Την άλλη μέρα, την έπισκέφθηκα νωρίτερα, απ' ότι ή γαινε συνήθως.

Η 'Αρτεμης δεν είχε τελειώσει ακόμα την τουαλέτα της και μέσα στην άτμημέλητη περιβολή της φαινόταν άτακτα πιδ ώραια.

Την ήμέρα εκείνη, ο Ριχάρδος ήταν τρυφερώτατος κι' 'Αρτεμης ακόμα πιδ σαγηνευτική.

Καθόντουσαν κ' ή δυο σ' ένα ντιβάν χωρίς να προσφέρουν λέξι.

Σε κάποια στιγμή, ο Ριχάρδος άναστένανε θαθεία και είπε

— Σκέφτομαι πάντα τη στιγμή που θ' άναγκαστώ να άποχωριστώ.

— Θα μάς έγκαταλείψετε, λοιπόν; ρώτησε ή 'Αρτεμης. Και γιατί;

— Μοιραία θάρρη μία μέρα ή στιγμή που θα χωριστούμε.

— Όποτε δεν είσθε κύριος του έαυτού σας;

— Είμαι κύριος του έαυτού μου, αλλά οι φίλοι άρριτά γρήγορα, άποχωρίζονται.

— Ω! είναι θλιβερό, πολύ θλιβερό, ψιθύρισε με πολλή γλυκειά φωνή ή 'Αρτεμης, να χωρίζονται άνθρωποι που συνδέονται ψυχικά με τρυφερά αίσθηματα.

— Είναι δυνατόν, 'Αρτεμης; φώναξε ο Ριχάρδος. Αλλά νεσθε λοιπόν και σεις, τι αίσθανόμαι εγώ για σας;

Γύρισε ζωηρά το πρόσωπό του προς αυτή.

Τὰ μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα και τὰ μάτια της είχαν πλημμυρίσει δάκρυα.

Τον κύτταξε μ' ένα θλέμμα που πλημμύρισε γοητεία τη ψυχή του, μ' ένα θλέμμα έρωτικό που τον συγκίνησε θαθεία με μία συγκίνησι άγνωστή του ως τότε.

Η λέξις «Αισθάνεστε λοιπόν κι' εσεις, τι αίσθανόμαι εγώ για σας;» ήταν ή άφελής έξομολόγησις ενός μεγάλου πάθους που είχε γεννηθή στην καρδιά αυτού του νέου που έντελως άπειρου από τη ζωή.

Τὰ δάκρυα που κυλούσαν από τὰ μάτια της 'Αρτέμιδος, το γεμάτο περιπάθεια θλέμμα που προσήλωνε, επάνω του, έλ' αυτά έθελγαν το Ριχάρδο και ξυπνούσαν μέσα του έλπίδες άπέραντες.

— Γιατί κλαίτε, 'Αρτεμης; Γιατί τὰ δάκρυα αυτά;

— Με άγαπάτε, Ριχάρδε; Ξαναείτε εκείνη κυτταίρα που με τὰ γλυκύτατα γαλανά μάτια της, και μ' άγαπάτε. Και αίσθανόμαι ότι δεν είμαι άξία του έρωτός σας...

Ο Ριχάρδος σηκώθηκε σαν να είχε ξυπνήσει από όνειρο, σά να είχε μεταφερθή ξαφνικά από τη γοητεία του νεύρου στη σκληρή πραγματικότητα, άφησε να πέση το ήμισυ της που το κρατούσε ακόμα, και, επί μερικές στιγμές, έμεινε θυθισμένος σε σκέψεις.

— «Α! έέρω πολύ καλά ότι σας ξαναφέρνω στο καθήκον σας, είπε ή 'Αρτεμης, με πικρία. Όχι, δεν είμαι άξια σας... 'Αλλά για να πιστέψετε στην ελκρινεία μου, θα σας προφυλάξω εγώ ή ίδια από το κακό αυτό... Θα σας διαβώ να μ' έκτιμάτε σαν φίλη και θα σας διηγηθώ με συνταγμένα γεγονότα πω μ' άνάγκασαν να γίνω ότι είμαι...

— Λέγετε! είπε ο Ριχάρδος. Λέγετε! Σας άκούω με τη μεγαλύτερη προσοχή...

—Ο πατέρας μου ήταν ένας άπληλτος έμπορος, άρχισε να λέη ή κ. 'Αρλιγκτον. Κατόπιν άπεχώρησε απ' το έμπόριο κι' έπειδή ήμουν μοναχοκόρη μ' άνάγκασε να

μπορεί ν' αναθρήψη κανείς το άγαπημένο του παιδί, όταν έχη άπειρα πλούτη.

»Ο φτωχός μου πατέρας φανταζόταν ότι θα παντρευόμουν κανένα ευπατρίδη. Δυστυχώς, ή μητέρα μου πέθανε όταν ήμουν πολύ μικρή και δεν είχα κανένα να μ' έπιτηρή και να με προφυλάη από τη ματαιοδοξία που μπορούσαν να γενήσουν μέσα μου τὰ φιλόδοξα σχέδια του πατέρα μου.

»Πρό τριών έτών, ένα θράδυ, συνάντησα στο θέατρο, στο οποίο θρισκόμουν με μία φιλική συντροφιά, ένα νέο ύψηλο, ώραιο και γοητευτικό όπως έσεϊς.

»Την άλλη μέρα ήρθε στο σπίτι μου και τον σύστησα στον πατέρα μου, ο οποίος τον προσκάλεσε, να μάς έπισκέπτεται συχνά. Έτσι, σε λίγο καιρό, έγινε ο τακτικώτερος έπισκέπτης. Ο νέος αυτός που λεγόταν Τζώρτζ Μονταγκιού, είχε το έξαρτικό χάρισμα να αντίλαμβάνεται τον χαρακτήρα και τις όρέξεις των ανθρώπων τους οποίους συνανασφερόταν.

»Σιγά-σιγά, ο Τζώρτζ Μονταγκιού έγινε ο εύνομενος του σπιτιού μας και ο πατέρας μου δεν υπορούσε να κάνη χωρίς αυτόν.

»Έτσι σε λίγο πρότεινε στον πατέρα μου διάφορες κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις κι' ο πατέρας μου, τραδηγμένος από την έλπίδα ότι θα τριπλασίαζε τὰ κεφάλιά του, δέχτηκε τις προτάσεις του.

»Πρέπει έδώ να σας πω ότι ή άμορφία αυτού του νέου μου έκανε μεγάλη έντύπωση. Ήμουν κατά την εποχή εκείνη, τόσο άπερίσκεπτη! Έτσι, παρ' όλην την άγάπη που είχα για τον πατέρα μου να λάθη μέρος στις έπιχειρήσεις που του έπρότεινε.

»Στην αρχή, ή έπιχειρήσεις αυτές πήγαιναν καλά. Κατόπιν όμως τὰ πράγματα άλλαξαν, και μία μέρα ο Μονταγκιού άνήγγειλε στον πατέρα μου μεγάλες άπώλειες, ύποδεικνύοντάς του συγχρόνως ότι έπρεπε να καταβάλη και καινούργια ποσά.

»Μά κι' αυτά χάθηκαν σε λίγο και κατέβαλε άλλα. Ο πατέρας μου άντελήφθη την καταστροφή προς την οποία είχε παρασυρθή όταν ήταν πειά άδύνατον να την προλάβη.

»Έτσι καταστραφήκαμε έντελως. Ο πατέρας μου μετανόησε πικρά τότε, αλλά ήταν πειά άργά. Μέσα σε όκτώ μήνες όλη ή μεγάλη περιουσία του πατέρα μου είχε χαθή. Δεν του έμεινε τίποτε, ούτε καν όσα του χρειαζόντουσαν για να εοφλήση μερικά χρέη που είχε κάνει με την ιδέα ότι πολύ σύντομα θα γινόταν πολυεκατομμυριοχός.

— Τι τρομερό! φώναξε ο Ριχάρδος.

— Άλλοίμονο! έξακολούθησε ή 'Αρτεμης. Ή καταστροφή αυτή ήταν και ή αίτια του θανάτου του πατέρα μου γιατί ή άλλεπάλληλες άπώλειες και ή άγωνία είχαν ύποσκάψει την ύγεια του. Λίγο πριν πεθάνη, ίκέτευσε τον κ. Μονταγκιού να μην έγκαταλείψη το άγαπημένο του παιδί, όπως με άποκαλούσε.

»Μετά τον θάνατο του πατέρα μου, οι δανειστές του κατέλασαν το σπίτι μας κι' έτσι θρέθηκα στο δρόμο χωρίς καμιά βοήθεια. Τότε παρουσιάστηκε πάλι ο Μονταγκιού, καθούρησε κάπως τους δανειστές που έμειναν απλήρωτοι

και κατόπιν μου έδωσε μερικά χρήματα για τις άπόλυτες άνάγκες μου. Έξαρτώμουν πειά όλότελα απ' αυτόν. Δεν είχα φίλους ή συγγενείς για ν' άπευθυνθώ...

»Τότε εκείνος, έκμεταλλεύόμενος την άδυναμία μου, μ' έκανε έρωμένη του...

— «Α! τον άθλιο! φώναξε ο Ριχάρδος.

— Ζήσαμε μαζί τέσσερες μήνες. Μία μέρα όμως μου άνήγγειλε ψυχρά, ότι θα χωριζόμαστε... Άντελήφθηκα τότε ότι δεν ύπήρχε κανένα ελκρινές αίσθημα στην καρδιά του κι' ο έρωσ που είχα αισθανθή στην αρχή γι' αυτόν έσθυσε πνίγηκε μπρός στην φοβερή του σκληρότητα... Ήταν έγωιστής στον υπέρτατο θαυμό.

»Μου έδωσε τριάντα λίρες και μ' άποχαίρετση ψυχρότατα. Από τη στιγμή εκείνη, δεν τον ξαναείδα πειά κι' ούτε άκουσα να μιλάνε γι' αυτόν.

»Τὰ χρήματα μου σώθηκαν έπειτ' από λίγο καιρό. Τότε άποφάσισα να ζήσω έντιμα και να εξέλσωθώ για το πρώτο εκείνο άμάρτημά μου. Ήθελα να γίνω παιδαγωγός, αλλά

δεν είχα καμιά σύσταση. Όπου κι' αν άπευθύνθηκα, μ' έδιώξαν.

»Αρχισα να στεροδύμαι των πάντων, όταν έξαφνα ή τύχη τάφερε έτσι ώστε να συναντήσω στον δρόμο μου τον σερ Ρούπερτ 'Αρμπορουγκ. Πιισμένη από την άνάγκη, έγινα φίλη του... Τὰ λοιπά τὰ ξέρετε... Αυτή είνε ολόκληρη ή ζωή μου...

— Και ο σερ 'Αρμπορουγκ σας μεταχειρίζεται καλά; ρώτησε ο Ριχάρδος.

— Ή θάσεις του δεσμού μας είνε τέτοιες ώστε δεν μπορεί να είνε ούτε πολύ καλός, ούτε πολύ κακός.

— Πρέπει να φύγω, είπε έξαφνα ο Ριχάρδος, ο οποίος φοβόταν να μείνη περισσότερο μπροστά στα θέληττα της σειρήνας εκείνης που τον τασούσε πιδ πολύ κι' από την καλλονή της, με τ' άτυχήματά της. Σε δυο τρεις μέρες θα σας ξαναείδω. Δεν σας κατηγορώ για τίποτε, σας λυπάμαι μόνο... Ίσως ή θυσία που είμαι διατεθειμένος να κάνω για σας, να σας ξαναδώση την εύτυχία και την...

— Την τιμή, θέλατε να πείτε; τον ρώτησε ή 'Αρτεμης ζωηρά!

— Ναι, απάντησε εκείνος. Και άμέσως έπρόσθεσε:

— Θα κάνω εύχαρίστως τη θυσία αυτή, 'Αρτεμης, από τη στιγμή αυτή, θα ήμαστε φίλοι, ελκρινέστατοι φίλοι. Θα είμαι άδελφός σου, άγαπητή 'Αρτεμης και σ' άδερφή μου.

»Αφού πρόσφερε τὰ λόγια αυτά, ο Ριχάρδος σηκώθηκε, ένώ ή 'Αρτεμης άφηνε, αλλά θαθεία συγκινημένη φαινομενικά τουλάχιστον, πήρε το χέρι του νέου και το κράτησε στο δικό της.

Μά ο Ριχάρδος το τράβηξε κι' έσπευσε να φύγη σά να ήθελε ν' άπαλλαγή από τη γοητεία αυτής της σειρήνης.

ΙΒ

ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Ο Ριχάρδος Μάρκχαμ, φεύγοντας από το σπίτι της Αρτέμιδος, διευθύνθηκε με όθμα θιαστικό προς το σπίτι του.

ΜΕΓΑΛΟΒΟΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου ο έν ύδασι την γήν κρεμάσας!

Φαινόταν πολύ σκεπτικός.

Όταν έφθασε στο σπίτι του, κλείστηκε στη βιβλιοθήκη και κάθισε σκεπτικός πάντοτε, κοντά στη φωτιά. Δύο πράγματα σοβαρά τον απασχολούσαν: πρώτα το ότι δεν ήταν καθόλου εύγενικό εκ μέρους του το να ζητάει τον έρωτα της έρωμένης του φίλου του θωρώνου σέρ Ρούπερτ Άμμπορουγκ κι' έπειτα ότι η σκέψις που για μία στιγμή είχε περάσει απ' το μυαλό του — να κάνει δηλαδή την Άρτέμιδα σύντροφό της ζωής του — ήταν απράγματοποιητη κι' έπρεπε να την εγκαταλείψει για πάντα. Ήταν τόσο λεπτολόγος στα ζητήματα της τιμής, ώστε άπορούσε τώρα κι' ο ίδιος πώς είχε εκφράσει στην Άρτέμιδα αισθήματα, που δεν θα τολμούσε ποτέ να της τα εκφράσει αν ήταν μπροστά κι' ο θωρώνος.

Ήταν τόσο άπειρος από τη ζωή ο Ριχάρδος, ώστε δεν άντελήφθη πώς δεν έφταιγε και τόσο ο ίδιος γι' αυτό: δεν είχε καταλάβει ότι η ίδια του είχε άσπασει την έρωτική του εξομολόγησι με τη φιλαρέσκεια της, με τα γλυκά της θλέμματα, με τους στεναγμούς της και με τα λόγια της.

Ενώ ο νέος ήταν θυσιζόμενος στις σκέψεις του, ο υπηρέτης του μίληκε μέσα και του άνηγγειλε την έπισκεψι του Κρίκιστερ. Παρ' όλη την άθυμία του, ο Ριχάρδος σηκώθηκε για να τον δεχθή.

— Άγαπητέ μου Μάρκχαμ είπε ο Κρίκιστερ μπαίνοντας μέσα, με συγχωρείς που σ' επισκέπτομαι έτσι άπροσδόκητα. Ήρθα όμως για να σ' άγκαζάρω... Θά γευματίσεις σήμερα στού Άρμπορουγκ και τ' ο θράδυ θά φάμε μαζί. Έμαθα πώς έφυγες από το σπίτι της Άρτέμιδος έπειτα από τρυφερή, αλλά και πολύ θλιβερή, συνομιλία που είχες μαζί της. Μου τ'ό είπε η ίδια. Σκέφτηκα τότε, ότι στενοχωρημένος καθώς ήσουν, θά ξαναγύριζες κατ' εούθειαν στο σπίτι σου... Ήρθα λοιπόν να σε πάρω για να σε διασκεδάσω λίγο. Δεν είναι καθόλου σωστό να κλείνεις έτσι ο-λομύναχος...

— Αισθάνομαι την άνγκη μοναξιάς, είπε ο Ριχάρδος. Δεν είμαι και τόσο καλά.

— Άκριβώς! Για να συνέλθης, δεν κάνει να μινής μόνος... Είσαι πολύ μελαγχολικός...

Καί, γελώντας ο Κρίκιστερ πρόσθεσε:

— Τιποτε δεν με θεσπαιώνει, ότι δεν θ' αυτοκτονήσης ή ότι δεν θά γράψης αισθηματικά ποιήματα.

Ο Ριχάρδος χαμογέλασε κι' αυτός και τού άπάντησε:

— Δεν θά κάνω ούτε τ'ό ένα, ούτε τ'ό άλλο...

— Θάρθης μαζί μας. Ο θωρώνος...

— Θά ήθελα καλλίτερα...

— Όχι, δεν δέχομαι άντιρρήσεις, είπε ο Κρίκιστερ. Έτοιμάσου να φύγουμε.

— Πολύ καλά, άπάντησε ο Ριχάρδος, χαμογελώντας.

Αλλά πρέπει πρώτα να περάσουμε από τον τραπέζιτη μου...

— Τότε, έπειδή έχω κι' έχω κάποια έργασια έν τῷ με-ταξύ, θά σε περιμένουμε στις έφτά στο σπίτι του Άρμπο-ρουγκ.

— Έχεις τόν λόγο μου, άπάντησε ο Ριχάρδος, ο όποιος αισθάνθηκε έξαφνα την άνγκη θορύβου και διασκεδάσε-ως. Άλλά ποιοι θά είναι εκεί;

— Θά είμαστε τέσσερες:

ο Άρμπορουγκ, εσύ έχω κι' ο Τάλμποτ. ΆΙ δεν ξέ-ρεις τί μεγάλη καρδιά που έχει ο Τάλμποτ. Έσένα σε άγαπάει ξεχωριστά... Έξέ-αλλου είναι τόσο φιάνθρω-πος. Χθές έστειλε άνωνύ-μως πεντακόσιες λίρες για κάποιον νοσοκομείο. Είναι ή τρίτη φιάνθρωπική δω-ρεά που κάνει μέσα σ' ένα μήνα...

— Είναι λοιπόν τόσο φι-λάνθρωπος...

— Ω! ή φιάνθρωπία του δεν έχει όρια. Τελευ-ταία έμαθε ότι σε κάποια λαϊκή συνοικία πέθανε από την πείνα μία γυναίκα με όχτώ άνήλικα παιδιά, έ-πειδή τόν σύζυγό της τόν είχαν φυλακίσει για χρέη! έκαστον λίρδων. Ο Τάλμποτ

λοιπόν με πήρε κατά μέρος και μου είπε:

— Κρίκιστερ, φίλε μου, κάμε μου μία μεγάλη χάρη. Έ-πειδή έχω είμαι σήμερα πνιγμένος στις δουλειές, πάρε πεντακόσιες λίρες και πήγαινε να σώσης τη δυστυχισμένη αυτή οικογένεια.

— Πόσο καλός είναι! Τί ευγενική καρδιά που έχει! φ-ναξε ένθουσιασμένος ο Ριχάρδος, ο όποιος άκούοντας τις αυτές τις φιάνθρωπικές, έξεχσε τη χυδαία έκφρασι τού Τάλμποτ. ΆΙ τώρα, που θά πάω στην Τράπεζα και θά πάρω χρήματα, θά μου επιτρέψης να προσφέρω κι' έχω π-νήντα λίρες για τη δυστυχισμένη αυτή οικογένεια.

— Όχι, άγαπητέ μου φίλε, κράτησε τ'α χρήματά σου. Ο Άρμπορουγκ κι' έχω έχουμε άναλάβε να φροντίσουμε για τούς φτωχούς αυτούς ανθρώπους.

— Θά μου επιτρέψης να έπιμείνω να δώσω κι' έχω κά-γι' αυτούς.

— Κάνε ό,τι θέλεις, άπάντησε ο Κρίκιστερ. Δεν θέλω να σ'αε δυσχερήσω.

Έπειτα, σάν να θυμήθηκε ξαφνικά κάτι, πρόσθεσε:

— Άλήθεια, θά π'ας στού Τραπεζίτου σου, Ριχάρδε:

— Ναί...

— Τότε θά μπορούσες να μου προσφέρης μία μεγάλη έ-δούλευσι...

— Εύχαρίστως, λέγε...

— Να μου έξαργυρώσης αυτό τ'ό τσέκ.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά έβγαλε απ' την τσέπη του ένα τσέκ της Τραπεζής της Άγγλιας. Δεν πεντακόσιων λί-ρών.

— Πολύ εύχαρίστως, είπε ο Ριχάρδος, παίρνοντας τ'ό τσέκ.

Κατόπιν βγήκαν μαζί, αλλά έξω χωρίστηκαν, άκολου-θώντας ο καθένας αντίθετη διεύθυνσι.

Στις έφτά τ'ό θράδυ, ο Ριχάρδος έμπαινε στο σπίτι του θωρώνου σέρ Ρούπερτ Άρμπορουγκ.

— Ήμουν θέσιος, φώναξε ο Κρίκιστερ, γελώντας, ότι ο νεαρός όνειροπόλος μας θά ήταν άκριβής στο ραντεβού του.

— Χαίρω πολύ που σ'αε βλέπω, Μάρκχαμ! είπε ο Άρ-μπορουγκ σφίγγοντας τ'ό χέρι τού Ριχάρδου με διάκρι-μεγαλειτερή από τη συνηθισμένη.

— Πώς είσθε, άγαπητέ μου φίλε; φώναξε κι' ο Τάλμποτ.

Μιά μπιτόλλια σαμπάνιας θά σ'αε κάνει μεγάλο καλά. Τι νομίζετε πώς πίνω έχω, όταν είμαι άδιάθετος;

— Πού να μαντέψω;

— Λοιπόν, πρίν κοιμηθώ άδειάζω μία μπιτόλλια κρασί...

Αυτό τ'α διορθώνει όλα. Τ'ό πίνω μάλιστα πολύ ζεστό κι' έπειτα όλη την νύχτα κοιμάμαι θαυμάσια... Τ'ό π'αυό π'αυό έσπινά άνάλαφρος σάν φτερό. Σε θεσπαιώνω πώς δεν ύπαρ-χει καλλίτερο γιαιρικό...

— Ο διάβολος να πάρη έσένα και τ'ό γιαιρικό σου! φώ-ναξε ο Κρίκιστερ χάνοντας την ύπομνη του από τις χον-τροκούδεντες τού Τάλμποτ.

Εύτυχως, εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε κι' ο υπηρ-της άνήγγειλε ότι τ'ό δέ-πνο ήταν έτοιμο.

Ο Τάλμποτ έτρεξε πρό-τος στο έστιατόριο. Ο Ρι-χάρδος έπωφελήθηκε της εύκαιρίας και έδωσε σ'όν Κρίκιστερ μία δέση τρα-πέζογραμμάτια και άνοι-τά χρυσά νομίσματα.

— Έξαργύρωσα τ'ό τσέ-σας, τού είπε. Νά τ'α χρι-ματά σας και είκοσι λίρες δικές μου για τη φωτιή οικογένεια.

— Εύχαρίστως, πολύ, φίλε μου, είπε ο Κρίκιστερ.

Και καθώς στάθηκε π'α-σώ για να δάλη τ'α χρι-ματά στην τσέπη του, έ-λαξε με τ'ό θωρώνο ένα κρυφό βλέμμα ίκανοπι-σεως.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

*Ιδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

*Όροι συνδρομής «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

*Έσωτερικό δι' Έν Έτος Δραχ. 250

*Έξωθεν 125

*Έσωτερικό Δολλάρια 6

*Αμερικη 7

και δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησια συνδρομή σελλι-νια 30. ΑΙ έπιστολαί και τ'α χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τόν διευθυντήν τού «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

*Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου τεύχους Δραχ. 5

*Έν Άμερικη, διά την έγγραφην συνδρομήν των δια την κατά φύλ-λον πώλησιν, ή Έταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, έκπροσωπούμενη παρὰ τού κ. Κ. Καλφο-πούλου.

*Ακολουθεί

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ε'

ΙΟ κάτω ο Πύρρος ο Θεσ-σαλός συνεχίζει την διήγη-σί του για την δράσι των όπαδών τού Ρήγα και τη συνέχισι της έταιρείας του:

«Μετά τόν άοίδιμον Ρήγα πρώτος εκείνων τών όπαδών του, έχρημάτισε καθώς λέγου-σι, κάποιος Σκουρής, έμπορος φτωχός, αυτός ευρισκόμενος εις 'Οδησσόν, έσκέφθη και έ-βαλε και άλλους άσημάντους εις την έταιρείαν του. Κατ' έ-γκολπωθέντες τās ιδέες τού σοφού Ρήγα, έσύντησαν διάφορους φιλομούσους έταιρείας και σχολεία τόνον εις Βιέννην, όσον εις Κυδωνιάς, Χίον και 'Αθή-νας και άλλαχού. Οί άσημοι εκείνοι πρώτοι έτα ρται, παραστί-νοντας εις τόν λαόν μεγάλα όνόματα: Άλέξανδρον Ύψηλάντην, Καποδίστριαν και άλλους τινάς, ήπάτησαν τούς περισσοτέρους, έπειδή και εκείνοι οί άπόστολοι πολλαπλάσιαν έκρήντην εις τούς Έλληνας, ότι έχουν συμβουλεύσει εις τās πράξεις των τās Μεγάλας Δυνάμεις τού κόσμου. Ο Άλέξανδρος ο αυτοκράτωρ Γ-σως ήθελε με ειχαρίστησιν του την έλευθερίαν των Έλλήνων, πλην γνωρίζον καλλίστα την άδυναμίαν αυτών δεν ήθελε να γίνει κατ' αυτόν τόν τρόπον, αλλά να περιμένωσιν έως όδ ο Θεός να τ'α φέρη δεξιά. Άλέξανδρος ό Ύψηλάντης, κατηχηθείς πρὸ πολ-λού, έδωκε ταύτα με δυσσεύσκεια και δεν έδωκε την ώραν πότε να κινήση τόν πόλεμον. Όθεν συμφωνήσας ειθὺς τότε με τούς άπεσταλμένους της έταιρείας, έλαβεν επάνω του όλον τ'ό βάρος της άρχηγίας και συστήσας ιδιόν τόν έθνικόν ταμειόν, κατέβα-λεν ό,τι είχε πρὸς αγοράν των άναγκαιών. (Πύρρου Θεσσαλὸς Γεωγραφία Μεθοδική και Καταγραφή — Έν Ναυπλίω 1834 σελ. 169 — 171).

Ο Πύρρος ο Θεσσαλός στην διήγησί του αυτή μας δι-δει μερικές πληροφορίες που συμπληρώνουν ή διευκρινίζουν μερικά σκοτεινά σημεία της ζωής τού Ρήγα. Καί πραγμα-τικώς, ο πρωτομάρτυρας φαίνεται πως τ'α 1793—1795 ύπη-ρέτησε και πάλι τούς Φαναριώτες και μάλιστα την οικο-γένεια των φανατικών Γαλλοφίλων Σούτσων, που τότε ή-γεμόνευσαν στην Μολδαυία. Ο Μιχαήλ Σούτσος είχε άναγο-ρευθ' Όσποδάρος της για δευτερή φορά τ'α 1793 και πα-ρέλαβε και τόν Ρήγα, ως γνώστην των πραγμάτων, ως γραμματέα του μέχρι τ'α 1795. Τό γεγονός τούτο όμολογεί ο Ρίζος Νερούλος στην 'Ιστορία του (σελ. 137). Και όμως ο τελευταίος βιογράφος τού Ρήγα άρνείται αυτήν την πλη-ροφορία. Άλλά έρχεται ο Πύρρος Θεσσαλός, που κι' αυτός παραδέχεται πως ο Ρήγας έξυμνήρησε τόν Μιχαήλ Σού-τσο στην Μολδαυία. Καί γράφει:

«Μ' όλον, ότι είχε τās τιμές και άναπαύσεις του εις την Δα-κίαν παρὰ τού τότε Ήγεμόνος των Δακίων Μιχ. Σούτσου, όμως επ'αύριον την κοινήν έλευθερίαν από τās μερικώς του άναπαύ-σεις».

Όποτε ή γραμματεία τού πρωτομάρτυρος κοντά σ'όν Μι-χαήλ Σούτσο είναι θέβαιη και δεν ύπάρχει λόγος να την άνοούμεθα άδικαιολόγητα.

Άλλη ένδιαφέρουσα πληροφορία τού Πύρρου Θεσσα-λός είναι κ' ή άκόλουθη: Πώς ο Ξάνθος, ένας από τούς ιδρυτάς της Φιλικής Έταιρείας πήρε τ'ό σχέδιό του από την έταιρεία τού Ρήγα. Πολλοί ιστορικοί μας δεν δέχον-ται ότι δεν ύπήρχαν σχέσεις μεταξύ της Έταιρείας τού Ρήγα και της Φιλικής ή όποιασδήποτε άλλης. Κι' όμως τόνον «Η Φιλομούσος Έταιρεία των Άθηνών», όσον κ' ή Φιλική έχουν μεγάλη συνάφεια με κείνη τού Ρήγα. Τή Φιλομούσο Έταιρεία των Άθηνών την ίδρυσαν, κατά τις ειδήσεις τού Σουρμελή, έταίροι τού Ρήγα, πηγή, που ξεφυγε όλους, ό-τοι έγραψαν σχετικώς:

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

θήνας τ'α προσέορτα της Παλιγγενεσίας και τρεις εκ των εύπα-τρίδων της πόλεως, άνδρες με φῶτα και με ζήλον των καλών, 'Ιωάννης Μαμαριπούσης, Πέτρος Ρεβελάκης και Άλέξανδρος Χωματιανός. Οί δυο πρώτοι, μεμνημένοι εις τ'α μυστήρια τού Ρή-γα, ο δε τρίτος, καθ' ό νέος την ηλικίαν και άνήκων εις όλον ύποστηρίζόμενον παρὰ της Άγγλιας, δεν είχεν ουδεμίαν γνώσιν των μυστηρίων, συνιστών ούτοι την περίβλεπτον Φιλομούσον Έ-ταιρείαν (Σουρμελή: Κατάστασις συνοπτική της πόλεως Άθη-νών από της πτώσεως αυτής υπό των Ρωμαίων μέχρι τέλους της Τουρκοκρατίας) έκδ. Β' 1842 σελ. 82).

Ο Φιλήμων δεν παραδέχεται σχέσεις της Φιλομούσου των Άθηνών με την Φιλική Έταιρεία. Και όμως οί πρώ-τοι ιδρυταί της Φιλικής Έταιρείας ύπήρξαν μέλη της Φιλομούσου. Ο Φιλήμων φαίνεται πως άγνοούσε, ότι ή Φιλομούσος είχε διπλό σκοπό: την άναγέννησι της παι-δείας στην Ελλάδα και την Επανάστασι. Στο Καταστατι-κό της, που τύπωσε στη Βιέννη ο Καποδίστριας τ'α 1815 και έγραψε ως μέλη της τούς έπισημοτέρους διπλωμάτας και πολιτικούς της Εύρώπης, ως και τόν Τσάρον Άλέξανδρο τόν Α' και πολλούς άλλους, δεν γίνεται κανείς λόγος για τόν δευτερο σκοπό της, ποδταν ή Επανάστασις. Κι' αυτός ίσως ο Καποδίστριας, που υιοθέτησε την Φιλομούσο Έταιρεία ίσως να μη γνώριζε πως έξω από τ'ό φανερό καταστατικό της ύπήρχε κι' άλλο μυστικό, όπου άναγράφονταν οί άπελευθερωτικοί σκοποί της Έταιρείας.

Τ'α μυστικά άρθρα της Φιλομούσου, ποτέ δεν έγιναν γνωστά και μοναχά οί μνημένοι τ'α γνώριζαν. Κατά τόν έορτασμόν των πενήντα χρόνων της Επανάστασεως, τ'α 1884, ο γιγὸς τού Σέκ-κερη, ένας από τούς σπουδαιότερους κι' άφιλοκερδέστερους έταί-ρους της Φιλικής, κατέθεσε στην Έκθεσι τόν μνημόνιον τού Άγώνος, χειρόγραφο τού πατέρα του, όπου πειριείχοντο τ'α μυστι-κά άρθρα της Φιλομούσου. Τό χειρόγραφο εκείνο έφερε τόν τί-τλο: «Μυστικοί παράγραφοι περί τού κυρίου σκοπού της φιλομού-σον και φιλήμων τούτης έταιρείας» (άρθρη. 179).

Ποιάς έξερει τί απέγινε αυτό τ'ό χειρόγραφο, που θάχυνε άρκετό φῶς σ'ούς σκοπούς της Έταιρείας εκείνης!...

Όταν μάλιστα μαθεύτηκε στη Βιέννη τ'α 1815, πως ή Έταιρεία είχε και μυστικούς έπα ν α σ τ α τ ι κ ο υ ς σκοπούς, τότε ή άστυνομία της Βιέννης κατέδειξε πολλά μέλη της κι' άνάγκασε την έδρα της να άπομακρυνθ' από την πρωτεύουσα της Αυστρίας. Πολλά μέλη από τ'α έπιση-μεία, παραιτήθηκαν τότε κι' ο Καποδίστριας δεν ένδιαφέρθηκε πεία για την Έταιρεία, όταν έιασθε τούς πραγματικούς σκοπούς της. Ήταν άδύνατο σ' έναν ύπουρόν τού Τσάρου, που ύποστήριζε με φανατισμό την Γε ρ α Σ υ μ μ α χ ι α ν ά μετέχνη σ ε σ υ ν ω μ ο τ ι κ έ ς έ τ α ι ρ ε ι ε ς. Ο Γαζής, ένας από τούς ιδρυτάς της Φιλομούσου καταδω-χτηκε καθώς και πολλοί άλλοι, που κατέφυγαν σ'όν Μόνα-χο κ' ύστερα στη Ρωσία. Άπ' αυτά τ'α μέλη, που διεσπά-στηκαν, όταν έξοκείπασθηκαν σ'ο σκοποί της Φιλομούσου, ιδρύθηκε ή Φιλική Έταιρεία σ'όν Ρωσία. Ο Γαζής ήταν και πάλιν ένας από τούς ιδρυτάς. Όποτε ύπάρχουν άρκετά στοιχεία, που μας πείθουν πως μεταξύ Ρήγα και Φιλομού-σου Έταιρείας ύπήρχαν άρκετοι δεσμοί, καθώς και μετα-ξύ Φιλομούσου και Φιλικής. Ο Σπηλιάδης στη σπάνια Αυτοβιογραφία του, που τύπωσε ο Φιλήμων σ'όν Ναύπλιο τ'α 1868 δέχεται ανεπιφύλακτα πως έταίροι τού Ρήγα ήσαν εκείνοι που ένέπνευσαν την ιδέα της Φιλικής.

«Και» όσον έντιμότατα — γράφει — ο Γαζής, ήτον τας ά-πόστολος υπό της έλευθερίας υπό τινος όπαδού τού Ρήγα φε-ραίου κατηχημένος... Άπόστολοι πειριείχοντο εις την Ελλάδα και κατήχον πολλόν λαόν τού 1816 εις τ'α τού Ρήγα φεραίου. Έξ όπαδών του συνεστήθη και ή Έταιρεία (Η κατά 'Ιωάννην Φιλή-μονα Σύντομος Βιογραφία τού Σπηλιάδου και περιπέτεια τού ίδιου μνηθέντος τ'α της Φιλικής Έταιρείας — Έν Ναυπλίω 1868, σελ. 55).

Όποτε ή τρεις έταιρείες: Ρήγα, Φιλομούσου και Φιλικής έχουν πολλές σχέσεις και φαίνεται άρκετά σαφώς πως ή μία διεδέχετο την άλλη.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Από τού 1812, — λέει ο Σουρμελής, — άρχισαν εις τās Ά-

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΟΥ ΑΛΕΧΙΣ ΒΟΥΒΙΕΡ

Ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω απ' τὰ σύννεφα. Η θροχή και ο άνεμος δίνανε μιά θλιβερή ψι στον κάμπο, σαν να πενθούσε κ' η ίδια η φύσι για τον θάνατο του Θεανθρώπου, που πρώτος Αυτός έσπειρε τον σπόρο της αγάπης και της καλωσύνης στον κόσμο. Η καμπάνες είχανε σωπάσει... και μονάχα η μυτερές κορφές των ψηλών καμπαναριών διακρινόντουσαν στον συννεφιασμένο ορίζοντα.

Η γυναίκες και τὰ παιδιά ξεκίνησαν για να πάνε να φιλήσουν τις πληγές του Θεανθρώπου. Οι παπάδες έχουνε φορέσει τὰ πένθιμα άμφιά τους και η λυπητερές ψαλμωδίες γεμίζουν τις εκκλησίες.

Μιά τέτοια πένθιμη μέρα επισκέφτηκα ένα μοναστήρι των Βουγιών. Μετά τη λειτουργία όλοι πήγανε να δεηθούν σ' έναν τάφο, που θρισκότανε στη γωνιά του μικρού νεκροταφείου του μοναστηριού. Κι' όταν ρώτησα να μάθω την αιτία αυτού του προσκυνήματος, μου διηγήθηκαν την παρακάτω ιστορία:

Μιά Μεγάλη Παρασκευή, ο ηγούμενος του μοναστηριού — ένας σεβάσιμος γέροντας ένενήντα χρονών — είχε γονυπετήσει, όπως όλοι οι μοναχοί, μπροστά στον Έπιτάφιο. Όταν τέλειωσεν η λειτουργία, όλοι περίμεναν πώς θα σηκωνόταν. Μά ο σεβάσιμος γέροντας εξακολουθούσε να προσεύχεται.

Τότε ένας μοναχός πήγε και του άγγιξε έλαφρά τον ώμο. Μά ο γέροντας έμεινε ακίνητος... Άκούμπησε το χέρι του πάνω στο μέτωπό του, μά τόνωισε κατάψυχο.

Ο ηγούμενος ήταν νεκρός!

Τον μεταφέρανε άμέσως στο κελλί του, τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι του και καθώς ήταν η συνήθεια, ένας μοναχός κάθισε για να εξαγρυπνήση κοντά στον νεκρό.

Ο μοναχός είχε γονατίσει μπροστά στο νεκρό κρεβάτι. Ξαφνικά τὰ χέρια του νεκρού φωτίστηκαν από τη λάμψη της άναμμένης λαμπάδας.

Ο μοναχός άνασήκωσε τότε το κεφάλι του και είδε στο δάχτυλο του ηγούμενου ένα δαχτυλίδι, πάνω στο οποίο άστραποβολούσε ένα τεράστιο διαμάντι... Ο μοναχός καταθαμπώθηκε... κι' άπλωσε το χέρι του προς το δαχτυλίδι. Μά εκείνη τη στιγμή, από το άθος της εκκλησίας άκούστηκε μιά φωνή:

— Αιώνια του ή μνήμη!

Ήσαν οι άλλοι μοναχοί που άποχαιρετούσαν για πάντα τον ηγούμενό τους.

Ο μοναχός σκέφτηκε τότε:

— Εύχαριστώ Σε, Κύριε!

Η δύναμί Σου μ' έμπόδισε να πλώσω στον πειρασμό...

Την άλλη μέρα μεταφέρανε τον νεκρό στην εκκλησιά και όλοι οι μοναχοί γονυπετήσανε μπροστά στο φέρετρο. Κείνος που είχε εξαγρυπνήσει κοντά

στον νεκρό, δέν μπορούσε να ήσυχάση. Το θέλημα του πνευματοβόλουσε και η λάμψη των ματιών του άνακατέυε με την άκτινοβολία του διαμαντιού...

— Θεέ μου και Σωτήρα μου! Σώσε με απ' τον πειρασμό! ψιθύριζε.

Και οι μοναχοί ψάλλανε:

— Αιώνια σου ή μνήμη!

Η νεκρώσιμη ακολουθία τέλειωσε και κατέβασαν το φέρετρο στον υπόγειο τάφο των ηγούμενων. Το κάρσο και το τοποθέτησαν πλάι στ' άλλα φέρετρα.

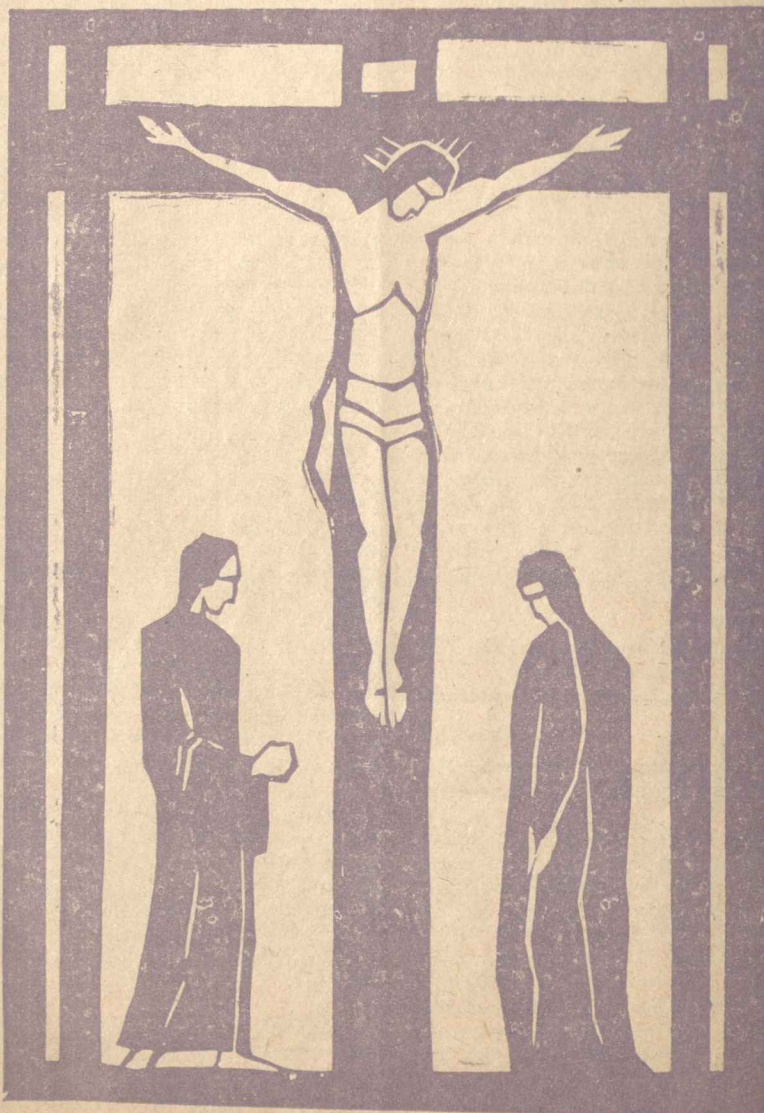
Τέτοια ήταν η συνήθεια. Ύστερα άναψαν την καντήλα που κρεμόταν άσθυστη στην υπόγεια κρύπτη, και οι μοναχοί, άφου είπαν για μιά φορά ακόμη τις νεκρώσιμες εχές, ανέθηκαν πάνω ο ένας πίσω απ' τον άλλο.

Την άλλη μέρα όλοι ήσαν χαρούμενοι, γιατί έπαισε πένθος και άρχιζεν η χαρά της Άναστάσεως.

Ο μοναχός που είχε άγρυπνήσει πλάι στο φέρετρο, ήταν χωρίστηκε απ' τους άλλους, άρχισε να εύχαστή Θεό, γιατί τον είχε σώσει απ' τον πειρασμό.

— Εύχαριστώ Σε, Κύριε! ψιθύρισε, Μ' έσωσες!... Τόσο ρο αυτό ένδυμα, που Έσύ το προστατεύεις, δέν τό σπέρτισα μ' ένα έγκλημα... Εύχαριστώ Σε, Κύριε, Σ' εύχομαι σωή!...

ΜΕΛΟΒΑΔΜΑΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η Σταύρωσις του Θεανθρώπου.

Μά προτού κλειστή το κελλί του, δέν μπορούσε άπαλλαγί έντελώς από τον πονηρές σκέψεις:

—...Τότε θ' άφηναν τον ρό ένδυμα... συλλογίζετο. Θά μπορούσα να την άφήσω και να την άποχαιρέσω. Όπως κι' οι άλλοι άφηναν, θά μπορούσα να χω μαζί με την άναμμένη μου στά δάση, τις άνοιξιάντικες μέρες... καθόμαστε μαζί κοντά τζάκι τις άτέλειαιτες χτες του χειμώνα... Τό νόμιμονα πλούσιος... Τό χτυλίδι εκείνο έχει τουλάχιστον διακόσια χρυσάδια φράγκων... θά μπορούσα σέ κανένα που γλύφο δίνοντα χρυσάδια λιγώτερο... Έστω και νήντα!

Ξάπλωσε στο κρεβάτι του, μά δέν μπόρεσε κοιμηθή.

Τά μεσάνυχτα, όταν όλοι οι άλλοι μοναχοί άμόντουσαν, σηκώθηκε γά-σιγά και πήγε στο κελλί του μοναχού κρημασμένου. Άπό όπου πήρε ένα λινό στο. Ύστερα, άφου έβλεψε άθως πώς δέν τον είχε κανείς, προχώρησε στην εκκλησιά και κατέβη στην υπόγεια κρύπτη των νεκρών.

Με το μυαλό παραμένει με το θέλημα άπέναντί με χέρια που τρέμουν, ρασε τον λιστό άναμμένο από το σκέπασμα του φερέτρου και με μιά άσπρη μη κίνησι το άνοιξε. Βρέθηκε μπροστά στον νεκρό.

Συνέχεια στη σελίδα 15

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο Μπαθολέ έβγῆκε έξω, ένδ ο βασιλεύς έκρυβε κάτω απ' τον μανδύα του ένα ζευγάρι πιστόλια καλά γεμισμένα.

Έκείνη τη στιγμή μπήκε η Νανού. Η ξανθή καμαριέρα ήταν υπέρκοψη έκείνο το πρωί. Τά μάγουλά της ήσαν ρόδινα, τὰ γαλάζια της μάτια άκτινοβολούσαν από ταχυπινά και τὰ χείλη της χαμελούσαν.

— Μεγαλειότατε, είπε, η Βασίλισσα σάς παρακαλεί να την συγχωρέσετε γιατί υποφέρει από ήμικρανία και δέν μπορεί νάρθῃ στο κυνήγι.

— Την συγχωρώ, άπάντησε με σοβαρότητα ο βασιλεύς. Η Βασίλισσα δέν μοιάζει με τὰ άλλα μέλη της οικογενείας της, γιατί οι Βαλουά ήσαν κυνηγοί που θά κυνηγούσαν άρχιεπίσκοπο την Μεγάλη Παρασκευή άν δέν τους παρουσιαζόταν τίποτε άλλο καλλίτερο.

— Είς αντίλλαγμα, πρόσθεσε η Νανού, η Βασίλισσά μου έπείρεψε να λάβω μέρος έγώ στο κυνήγι.

— Και άν έγώ δέν το έπιτρέψω;

— Ω, είπε η τολμηρή καμαριέρα, θά παρακαλούσα τη δεσποινίδα Μονμορανσύ να σάς υπενθυμίση, ότι ένα θράδυ σάς παραχώρησα το δωμάτιό μου.

— Σού το έπιτρέπω, άπάντησε γελώντας ο βασιλεύς, με τον όρο όμως ότι δέν θά πῆς να καταβροχθιστής από τὰ θηρία, αλλά θά μείνης πίσω.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε. Έπιθυμώ να παρακολουθήσω από κοντά το κυνήγι.

— Άλήθεια;

— Και να ήπτεύσω ένα καλό άλογο...

— Διάβολε!... Δέν έχω δά και πολλά καλά άλογα... Ο Γκογκλάς τὰ κάνει όλα χωλά κι' άσθματικά... Άλήθεια που είναι ο Γκογκλάς;... Θέλω να του άπαγορεύσω ν' άναλάθη την άρχηγία των σκυλιών μου... Άλλοιως θά χάσουμε την ήμέρα μας... Όταν είναι αυτός, όλο λάθη κάνει!

— Ο κ. ντε Γκογκλάς δέν θάρθῃ στο κυνήγι.

— Και γιατί;

— Πήγε στο Νεράκι.

— Στο Νεράκι! Μά ήταν έδω χθές το θράδυ...

— Έφυγε τη νύχτα, Μεγαλειότατε...

— Χωρίς διαταγή μου;

— Κατά διαταγήν της Βασίλισσης.

— Και για ποιόν λόγο τον έστειλε η Βασίλισσα στο Νεράκι;

— Για να φέρῃ έδω τον κ. ντε Μορνάι, τον πρωθυπουργό σας;

— Και τί τον θέλει;

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε η συνετή Νανού.

— «Α! ά! σκέφτηκε ο βασιλεύς. Η Βασίλισσα ξέρε δσα κ' η Μονμορανσύ. Χωρίς άλλο, η Βασίλισσα θέλει το καλό μου και είμαι υποχρεωμένος να κάνω κάτι γι' αυτό... Άν άνακαλούσα τον Τυρέν... Ω! ο Τυρέν δέν έχει πειρά την ευνοιά της... Πῆρε την θέσι του ο Μπαθολέ... Άλλά ο Μπαθολέ είναι άθωο παιδί και η Βασίλισσα δέν θέλει να το ξεμαλίσῃ...»

Και, γελώντας κάτω από τὰ μoustάκια του κατέβηκε και πήγε στο άπέραντο ζισιατόριο του Κουαράς, όπου είχα παρατετῇ τόπρόγευμα των κυνηγών.

Ο Μπαθολέ είχε προσηγηθῇ ο δ βασιλεύς στο έστιάτοριο και θῆκε έκεί τους Μάλλυ και τους άλλους κυνηγούς, τους οποίους είχε είδοποιήσει από την προηγούμενη μέρα. Πλησί αζε τον καθένα απ' αυτούς και του έλεγε με σιγανή φωνή:

— Γρήγορα, από διαφόρους δρόμους να βρεθῆτε στον τόπο της γενικής συναντήσεως, στην Άναθηματισμένη Κατηφορία. Ο βασιλεύς το θέλει!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΝΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

τους ευνοούμενους του βασιλέως της Γαλλίας.

— Δέν είναι άλήθεια, ότι η σενορίτα είν' ωραία;

— Ω! το άπάντησε εκείνος, είναι τόσο ωραία, όσα

να κολάζῃ και άγιο...

— Λοιπόν, ωραία μου εύπατρίδα, θά σου άναθέσω μιά...

λεπτή έντολή...

— Ποιά;

— Να έρωτοτροπήτε σήμερα με τη σενορίτα και να μη

την αφήσετε ούτε στιγμή.

Ο ντε Μπικ σκίρτησε:

— Μά πώς μπορώ να το κάνω αυτό, άφου λένε ότι ο

βασιλεύς είναι έρωτευμένος μαζί της;...

— Ω! άπατάσθε... Δέν είναι έρωτευμένος ο βασιλεύς,

άλλά έγώ...

— Και σεις;

— Έγώ μόνο, άπάντησε ο Μπαθολέ και σάς έξουσιοδοτώ

να φλερτάρετε μαζί της.

Ο ντε Μπικ έκανε ένα μορφασμό.

— Πρό πάντων, πρόσθεσε ο Μπαθολέ, μη την αγαπήσετε

άμέσως και προσέξετε να μην την χάσετε απ' τὰ θέμματα

τά σας... Όπου δήποτε κι' άν πάῃ, ακολουθήστε την.

— Τί σημαίνει αυτό;

Ο Μπαθολέ έσκυψε προς το αυτί του εύπατρίδου και

του ψιθύρισε:

— Η σενορίτα συνωμοτεί...

— Θά έχω τὰ μάτια μου τέσσερα.

— Φροντίστε με κάθε τρόπο, ώστε να φθάση τελευταία

στον τόπο της συναντήσεως...

— Ιππεύει καλό άλογο.

— Δέν έχει σημασία. Άν το άλόγό της τρέχῃ πολύ, σπά-

στε του το ένα πόδι μ' ένα πυροβολισμό.

— Θά γίνῃ σκάνδαλο...

— Καθόλου. Θά πῆτε ότι πυροβολήσατε ένα λαγό κι'

ότι το θῆμα άπέτυχε.

Ο Μπαθολέ άφησε τον ντε Μπικ, γιατί τη στιγμή εκεί-

νη μπήκε μέσα η σενορίτα με τον βασιλέα.

— Θά λογαριαστώμε, αγαπητή μου δεσποινίς, συλλογι-

στηκε ο Μπαθολέ.

Άμέσως κατόπιν μετά τον βασιλέα, μπήκε μέσα ο Γασ-

τάνο, ο οποίος διεσώθηκε προς τον Μπαθολέ και, δίνον-

τάς του το χέρι με ύφος έγκάρδιο, του είπε προστατευτι-

κά:

— Άγαπητέ μου κύριε Μπαθολέ, μου ζήτησατε, μου φαί-

νεται να διατάραξουμε και για δεύτερη φορά τὰ σπαθιά

μας.

— Μάλιστα, κύριε... Τό έχω υπ' όψη μου...

— Θά θέλατε να γυμνηθώμε σήμερα σε κανένα σκιερό

μέρος μακριά απ' τὰ λαχανισμένα σκυλιά και τους κυ-

νηγούς;

— Μετά το δείπνο, κύριε, ναι!

Ο Γαστάνο σκυθρώπασε.

Συγχρόνως ο Μπαθολέ σκεφτόταν:

«Σε μαντεύω, κατεργάρι μου... Σ' ένοχλώ, γιατί θά θρί-

σκωμαι στο πλευρό του βασιλέως και θέλεις να με ξεφο-

τωθῇς απ' το πρωί για να μείνης ελεύθερος δλην την αλ-

λη μέρα...»

— Έγώ νόμιμα πώς δέν θά έπάτε την ώρα να συναντη-

θώμε, είπε περιφρονητικά ο Γαστάνο.

— Έχω τὰ πάθος του κυνηγιού και θά μονομαχούσα ά-

σχημα άν άκούγα μακριά τὰ σαλίσματα των κυνηγών...

— Άν βρήτε εκεί κανένα υποπτον ξένο, έπρόσθεσε ο άκόλουθος με ψυχραιμία πεπειραμένου στρατηγού, άποφίστε τον και δέστε τον... Άν μάλιστα άνισταθῇ, σκοτώστε τον!...

Κατόπιν πλησίασε έναν νεαρό θασσοευνάριδη, τον κ. ντε Μπικ, ο όποιος ήταν ωραίος και άνδρειος...

Θά χτυπηθούμε, κύριε, κάτω απ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριού...
ὅταν ὁ βασιλεὺς θά κοιμάται...

Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ὁ Γαετάνο τρα-
θήχτηκε πίσω.

— Τί σχέσι ἔχει ὁ βασιλεὺς μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία; ρώ-
τησε.

— Καμμιὰ ἀπολύτως καὶ μεγάλη, ἐπειδὴ ἐδημοσίευσε ἡ
να διάταγμα ἐναντίον τῆς μονομαχίας. Θέλω λοιπὸν νὰ κοι-
μηθῇ προηγουμένως γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τίποτε...

Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Μπαθολέ ἦσαν ἀκατανίκητα, πρᾶ-
γμα πού ἔκανε τὸν Γαετάνο νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν. Μὴ μπο-
ρώντας πειὰ νὰ κρατήσῃ τὴν μανία του, τοῦ εἶπε:

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε, νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἀρχισα νὰ
πιστεύω πὼς εἶσθε τιποτένιος καὶ ἀνανδρος.

Καὶ κάνοντας μεταβολή, γύρισε τὰ νῶτα του πρὸς τὸν νε-
ρὸ ἀκόλουθο.

— "Ω! "Ω! εἶπε ὁ Μπαθολέ μέσα του, μπορεῖς νὰ με
θρίξης, ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωὶ δὲν θά μονομαχήσω μαζί
σου. Ἐπαγρυπνῶ στὸν βασιλέα καὶ ἡ τιμὴ μου ἔρχεται
μετὰ τὴν ζωὴν μου... Ἀπόψε, ἂν δὲν μ' ἀναγκάσῃς νὰ τὸ
κάνω νωρίτερα μὲ τὸ πιστόλι μου, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ σὲ
σκοτώσω εὐγενικά μὲ μικρὰ χτυπήματα τοῦ σπαθιοῦ μου,
ὅπως ὁ Σαῖν-Λουκ σκότωσε τὸν φίλο του Καστελλιάν... σι-
γὰ-σιγὰ...

Ὁ βασιλεὺς εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν σενορίτα γιὰ νὰ
πλησιάσῃ τοὺς ἀδελφοὺς Μαλλὺ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας
ἦταν ἀρχικυνηγὸς του καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους.

Ἡ σενορίτα, ἐπωφελομένη τῆς εὐκαιρίας, πλησίασε τὸν
Μπαθολέ. Ἦταν χλωμὴ κι' ἔτρεμε γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὸν ἀ-
κόλουθο κι' εἶχε ἀκούσει τὴν συνομιλία του μὲ τὸν Γαετάνο.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, φοβοῦμαι...
— Φοβάστε, σενορίτα; Τί;
— Τίς ἀρκούδες... Μὴν ἐρχόσαστε στὸ κυνήγι!
— Ἀστειευόσαστε;... Ἐγὼ σκοτώσει πέντε ὡς τώρα...
— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβάμαι. Ἐπειδὴ εἶσθε πολὺ τολ-
μηρός...

Δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν βασιλέα κι' ὁ βασιλεὺς,
στὴν ὥρα τοῦ κινδύνου, εἶναι καλὸς σύντροφος.

Ἡ σενορίτα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ταραχτήκε ἀ-
κόμα περισσότερο. Ἄν ὁ Μπαθολέ δὲν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ
τὸν βασιλέα, ἦταν χαμένος. Σίγουρα, ὁ Γαετάνο θά σκό-
τωσε...

— Μπαθολέ... Σὰς ἱκετεύω! Μὴν ἐρχόσαστε!
— Εἶμαι κουφός!
— Σὲ παρακαλῶ μὲ σταυρωμένα χέρια.
— Εἶμαι τυφλός.
— Θεέ μου! Θεέ μου! τραύλισε ἡ σενορίτα. Ἄν μ' ἀγα-
πᾶς, μὴν ἔρχεσαι!

Δὲν θά σ' ἀφήσω νὰ πᾶς μόνη σ' ἕνα κυνήγι τόσο ἐ-
πικίνδυνο, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ ψυχρά. Κι' ἐγὼ σὰς ἀγα-
πῶ καὶ γι' αὐτὸ ἐρχομαι...

— Λοιπὸν! εἶπε ἀποφασιστικά ἡ σενορίτα. Ἐγὼ δὲν θά
πάω...

— Ὅπως θέλετε... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀ-
κολουθῶ τὸν βασιλέα μου. Ἐγὼ μόνον μπορῶ νὰ διορ-
θῶ τὰ σφάλματά, ἂν διαπραχθοῦν. Ὅλ' οἱ ἄλλοι δὲν
καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὰ ζητήματα τοῦ κυνηγίου.

— Μπαθολέ, σὰς παρακαλῶ, ἱκέτευσε ἡ σενορίτα.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, πλησίασε ὁ ντὲ Μπίκ.
— Κυρία, διέκοψε ὁ Μπαθολέ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς
παρουσιάσω τὸν φίλο μου κύριον κόμητα ντὲ Μπίκ, εὐγε-
νέστατο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος θά σὰς συνοδεύσῃ, ὅταν ἐγὼ
ἀναλάβω τὴν ἀρχηγία τοῦ κυνηγίου.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἄφησε τὴν σενορίτα κα-
τάχλωμη καὶ ταραγμένη γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν Μονμοραν-
σύ, ἡ ὁποία ἐρχόταν μαζί μὲ τὴν Νανού.

— Ἐμπρός, κύριε! φώναξε ὁ βασιλεὺς. Ἰππεύστε!...
Ἐμπρός, κύριοι, σημάνετε ἀναχώρησι...

ΙΗ'

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι καθάλλησαν τ' ἀλογά τους.
Ὁ βασιλεὺς θρόνθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ εὐ-
πατρίδες καὶ κυρίες καὶ ὁ Γαετάνο, εἶπε γιὰτὶ φοβόταν μὴ
πὼς τὸν ὑποπτευθοῦν, εἶπε γιὰτὶ ἤθελε νὰ δείξῃ ἀπόλυτη
ἀδιαφορία, ἔμεινε λίγο παράμερα.

Ἡ δεσποινὶς Μονμορανσύ πήγαινε δεξιά στὸν βασιλέα,
κι' ὁ Μπαθολέ, ὁ ὁποῖος ἵππευε ἕνα ωραιότατο ἄλογο, πῆ-

γαίνει ἀριστερὰ του.

Ἀκολουθοῦσαν ἡ σενορίτα κι' ὁ ντὲ Μπίκ. Ὁ Μαλλὺ
καὶ μερικοὶ ἄλλοι εὐπατρίδες προπορευόντουσαν.

Ἡ συνοδεία τῶν κυνηγῶν, θύγηκε ἐπὶ ἀπὸ τὸν πύργον
ἔφτασε στὸν πρῶτο σταθμό. Ἐκεῖ, τὰ σκυλιὰ ἐπαύθησαν
σ' ἕνα φαράγγι καὶ σὲ λίγο ἀρχισαν νὰ γαυγίσουν, στὴν
ἀρχὴ μεμονωμένα καὶ κατόπιν ὅλα μαζί.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς τὸ θηρίο ἀνακαλύφθηκε.
Καθένας τότε ἀπὸ τοὺς κυνηγούς φάνηκε σὰν νὰ ἐπι-
κουε στίς δικές του ἐμπνεύσεις καὶ σηποῦναι τὸ ἄλογο
του.

Οἱ Μαλλὺ καὶ καμμιὰ δωδεκαριά ἄλλοι εὐγενεῖς μπήκαν
σ' ἕνα μικρὸ δάσος, τραβώντας κατὰ τὴν Ἀναθεματισμένη
Κατηγορία. Ἄλλοι πήραν ἀντίθετη διεύθυνσι κι' ἄλλοι ἐ-
κολουθοῦσαν τὸν δρόμο πού ἀκολουθοῦσε κι' ὁ βασιλεὺς.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων ἦσαν, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Μπαθολέ, ὁ
Γαετάνο, ἡ σενορίτα καὶ ὁ ντὲ Μπίκ. Ἡ Μονμορανσύ εἶχε
ἀπομακρυνθῇ μὲ τοὺς ἄλλους κυνηγούς καὶ τὴν θέσι της
εἶχε πάρει ἡ Νανού.

Ὁ Γαετάνο εἶχε πλησιάσει τὴν σενορίτα καὶ ἵππευε σὲ π-
νήντα θημάτων ἀπὸ τὸ βασιλέα.

— Περιφρούμα, σκεφτόταν, νὰ πού κιόλας ὁ βασιλεὺς
ἔχει παρὰ ἐλάχιστους ἀνθρώπους γύρω του. Οἱ ἄλλοι πρᾶ-
χουν νὰ πιάσουν τὰ στενά, χωρὶς νὰ λογαριάζουν τὸν κυ-
νηγὸ, ὁ ὁποῖος σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες μου θά τραβᾷ
γιὰ τὴν Μαύρη Κατηγορία. Σὲ λίγα λεπτὰ, ὁ βασιλεὺς θά
εἶναι κατὰμονος.

— Θὰ κάνης καλά, ἔλεγε, συγχρόνως ἀπὸ μέσα τοῦ
Μπαθολέ, ὁ ὁποῖος ἔριχνε κρυφὰ ματιὰς στὸ Γαετάνο. Ὁ
κάνης καλά νὰ μὴν πλησιάσῃς πολὺ τὸ βασιλέα, κύριε πρᾶ-
σου, γιὰτὶ ἂν τὸν πλησιάσῃς, σ' ἀπόστασι πυροβολήσῃ
θὰ σοὺ συντρίψω τὸ κεφάλι.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε μετριάσει τὸ θῆμα του καὶ ψιθύριζε:

— Ὅλοι ἐδῶ οἱ ἀνέξιοι κυνηγοί, μὲ τὴν Μονμορανσύ ἐπὶ
κεφαλῇς, φαντάζονται ὅτι μετὰ μιά ὥρα θά γίνῃ ἡ ἐπίστασι
ἐναντίον τῆς ἀρκούδας καὶ γι' αὐτὸ κουράζονται ἀσκαπᾶ
ἀλογά τους. Θὰ περάσῃ μισὴ μέρα τουλάχιστον πρὶν ἀπο-
μώξουμε τὸ ἀγρίμι... Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ θιασώμε-
στε.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Μπαθολέ, ἐπρόσθεσε δυο
τά :

— Ἀκουσε... Ἡ ἀρκούδα πηγαίνει πρὸς τὴν Ἀναθεμα-
τισμένη Κατηγορία, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότηατε.

— Λοιπὸν, ἐγὼ σὲ θεσβαίνω ὅτι, πρὶν ἀπὸ μιά ὥρα, θά
γυρίσῃ πίσω καὶ θά συλληφθῇ στὴ Μαύρη Κατηγορία, ὅπου
ἀπόστασι πέντε λευγῶν ἀπὸ δῶ.

Μὰ μόνον ὁ βασιλεὺς σκεφτόταν ἔτσι, γιὰτὶ μόνον αὐτὸς
ἤξερε ἀπὸ κυνήγι.

Ὁ Γαετάνο ἀπεναντίας ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει τὴν σε-
νορίτα, τῆς ἔλεγε ἀγγλικά :

— Ὁ ἀρχικυνηγὸς δὲν κράτησε τὸν λόγο του καὶ ἡ
ἀρκούδα θά πάη νὰ πιαστῇ στὴν Ἀναθεματισμένη Κα-
τηγορία, ὅπου θρῖσκονται ὅλοι οἱ κυνηγοί. Ἄν δὲν τραβᾷ
κατὰ τὴ Μαύρη Κατηγορία, ὅπου ὁ δὸν Παέθ, ὁ πατέρας
μου κι' ὁ ἑκτὼρ περιμένουν, ὅλα πάνε χαμένα.

— Θεέ μου! τί λές ;

— Ἀκούστε, ἐπρόσθεσε ὁ Γαετάνο. Σπρινουῖστε τὸ ἄ-
λόγόν σας, πηγαίνετε στὴν Ἀναθεματισμένη Κατηγορία καὶ
εἰδοποιήστε τους. Ὁ δὸν Παέθ εἶναι ἔτοιμος καὶ θά συ-
μφῇ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

— Καὶ σεῖς ;

— Ἐγὼ θά κρυφῶ πίσω ἀπὸ τίποτε θάμνους, καὶ θά
ἐπιτηρῶ τὸν βασιλέα.

Ὁ Γαετάνο κάλπασε λίγο ἀκόμα στὸ πλευρὸ τῆς σε-
νορίτας καὶ κατόπιν σπρινουῖνοντας τὸ ἄλογο του, ἀπομα-
κρύνθηκε ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν ντὲ Μπίκ καὶ ἀκολούθησε ἕνα
πλάγιο δρόμο.

Ἡ σενορίτα εἶπε τότε στὸν ντὲ Μπίκ.

— Ἀς στρίψουμε δεξιά. Νομίζω πὼς ὁ δρόμος εἶναι
καλλίτερος.

— Ὅπως θέλετε, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἡ σενορίτα εἶχε ἐξετάσει τὸ ἄλογο τοῦ συνοδοῦ τῆς καὶ
θελόντας ὅτι ἦσαν λιγώτερο ζωηρὸ καὶ γρηγόρο ἀπὸ τὸ
δικό της, ἔλπιζε ὅτι θά τὸν ἀφῆνε σὲ λίγο στὴ μέση τοῦ
δρόμου.

Ἀλλὰ ὁ ντὲ Μπίκ ἂν καὶ δὲν ἤξερε ἀγγλικά, εἶχε κατα-
λάβει ὅτι ὁ Γαετάνο τῆς εἶχε ἀναθέσει κάποια μυστηριώ-
δη ἐντολή καὶ δὲν εἶχε ξεχάσει τίς συστάσεις τοῦ Μπα-
θολέ.

δη ἐντολή καὶ δὲν εἶχε ξεχάσει τίς συστάσεις τοῦ Μπα-
θολέ.

Τὴ στιγμή λοιπὸν πού ἡ σενορίτα εἶχε ἀρχίσει νὰ πη-
γαίνει καμμιὰ πενηνταριά θήματα, κράτησε τὸ ἄλογό του,
κι' ἔβγαλε μιά κραυγὴ :

— "Ἐνα ἐλάφι! "Ἐνα ἐλάφι! φώναξε μ' ἐνθουσιασμό μα-
νιώδους κυνηγοῦ.

Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ στιγμή, σκόπευσε ἐναντίον τοῦ φαν-
ταστικοῦ ἐλαφιοῦ, πυροβόλησε καὶ ἔσπασε τὸ δεξιὸ πόδι
τοῦ ἄλογου τῆς σενορίτας.

Τὸ ἄλογο ἔπεσε καὶ ἡ σενορίτα γύρισε κατὰπληκτη
πρὸς τὰ πίσω. Ὁ ντὲ Μπίκ ὑποκρίθηκε τὸν κατασυχωριμέ-
νο, ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀδεξιότητά του κι' ἔπειτα,
σὰν νὰ ἔλπιζε νὰ θρῇ τὸ ἐλάφι, ὤρμησε πρὸς τὸ γειτονικὸ
σύνδεντρο, ἀφήνοντας τὴν σενορίτα νὰ θλαστήμαί περὶ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ βασιλεὺς εἶχε σχεδὸν ἐγκαταλειφθῇ
ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του. Οἱ λίγοι κυνηγοί πού ἔμειναν γύ-
ρω του, παρασυρμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τοὺς ἔτρεχαν ἐπίσω
ἀπ' τὰ σκυλιὰ, τῶν ὁποίων ἀκούγοντουσαν τὰ γαυγίσματα.

Μόνον ἡ Νανού καὶ ὁ Μπαθολέ ἔμειναν κοντὰ στὸν βα-
σιλέα. Βλέποντας τὸν Γαετάνο
νὰ ἐξαφανίζεται, ὁ Μπαθολέ
εἶπε στὴ Νανού.

— Ἀκολουθήσε τον καὶ φθά-
σε τον, ἂν μπορῇς.

Ἡ Νανού ἀπομακρύνθηκε ἀ-
μέσως κατὰπληκτοντας.

— Μπα! εἶπε ἔξαφνα ὁ βασι-
λεὺς. Μείναμε λοιπὸν μόνοι...

— Μάλιστα, Μεγαλειότηατε, ἀ-
πάντησε ὁ Μπαθολέ.

— Αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι ἐλπίζουν,
ὅτι θά πιάσουν ἀμέσως τὴν ἀρ-
κούδα καὶ μοῦ καταστρέφουν
τ' ἄλογα...

— Μεγαλειότηατε, μοῦ φαίνε-
ται, ὅτι δὲν ἀκούγονται πειὰ
τὰ σκυλιὰ...

— Δὲν ἔχεις λεπτὴ ἀκοή, ὡ-
ραῖε μου ἀκόλουθε... Ἀκουσε,
ἀριστερὰ μας...

— Ἀ, ναι, πραγματικά ἀ-
κούω τὰ γαυγίσματά τους...

— Θὰ δῆς ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ
θὰ μᾶς πλησιάσουν πάλι, ἔα-
ναυριζόντας...

Πραγματικά, τὰ γαυγίσματα
τῶν σκυλιῶν ἀκουγόντουσαν τῶ-
ρα πὺ εὐδιάκριτα...

Ὁ βασιλεὺς ἀρχισε τότε νὰ
μιλᾷ στὸν ἀκόλουθό του γιὰ
τίς συνήθειες τῆς ἀρκούδας,
γιὰ τὸν τρόπο τοῦ κυνηγίου τῆς
καὶ φαινόταν σὰν ν' ἀγνοοῦσε
ἐντελῶς, ὅτι ἕνας μεγάλος κίν-
δυνος τὸν ἀπειλοῦσε.

Ὁ Μπαθολέ τὸν ἄκουγε προ-
σεχτικά, ἀλλὰ συγχρόνως κύτ-
ταζε δεξιά κι' ἀριστερὰ καὶ ἐ-
ρηνόυσε τοὺς θράχους καὶ τοὺς θάμνους σὰν νὰ ἦταν ὁ
καθένας ἀπ' αὐτοὺς καταφύγιο ἐνὸς ἀοράτου ἐχθροῦ.

Ἡ συνοδεία τῶν σκυλιῶν πλησίαζε ἐν τῷ μεταξύ ὁλο-
να, δικαιολογώντας τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἔξαφνα ὁ βασιλεὺς, σήμερα ἴσως πρό-
κειται νὰ με σκοτώσῃ ὁ κύριος Γαετάνο.

Ὁ Μπαθολέ ἀνασκήρτησε στὸ ἐφίππιό του καὶ κύτταζε
τὸν βασιλέα κατὰπληκτος.

— Ἡ Μεγαλειότης σας ἔξεραι λοιπὸν;... τραύλισε.

— Ἀ!... Ναι, ἔξεραι ὅτι θέλει νὰ με σκοτώσῃ καὶ ὑπο-
θέτω, ὅτι θά ἐπωφεληθῇ σήμερα καμμιὰς εὐκαιρίας γιὰ
νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν σκοπὸ του.

Ὁ Μπαθολέ σκέφτηκε γιὰ μιά στιγμή νὰ τὰ φανερώσῃ
ὅλα στὸν βασιλέα, ἀλλὰ, ἀμέσως μετανόησε.

— Ὅχι! Ὅχι! σκέφτηκε. Ὁ βασιλεὺς εἶναι τόσο τολ-
μηρὸς, ὥστε, ἂν τοῦ πῶ ὅλα, θά πάη ἀμέσως στὴ Μαύ-
ρη Κατηγορία, εἴτε τραβῇ κατὰ κεί ἡ ἀρκούδα, εἴτε
ὄχι...

— Λοιπὸν, Μπαθολέ, ρώτησε ὁ βασιλεὺς, ἔξεραι κι' ἐσὺ
τὴ συνομοσίαν;

— Ὅχι, δὲν τὴν ἔξεραι, ἀλλὰ ἐπαγρυπνῶ στὴν Μεγαλει-
ότητά σας.

— Φτωχέ μου Μπαθολέ, εἶπε ὁ βασιλεὺς χαμογελώντας,

εἶμαι σήμερα ἕνας φτωχὸς ἡγεμὼν, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα πού
θὰ γίνω βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, θά σοὺ δώσω πολλὰ πλού-
τη.

— Ἡ Μεγαλειότης σας, ἀπάντησε ὁ Μπαθολέ μὲ ὕψος
παιδιοῦ δυσανεσθημένου, θά κάνῃ καλλίτερα νὰ μοῦ ἀνα-
θέσῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ...

— Μπα! Εἶσαι λοιπὸν πολὺ ἀνδρεῖος, κύριε στρατηγέ...

— Ὅποιος ζῇ, θά δῇ, ἀπάντησε μὲ πεποίθησιν ὁ ἀκό-
λουθος. Τώρα, ἂν μοῦ τοῦ ἐπιτρέπετε, θά σὰς δώσω μιά
συμβουλὴ.

— Ἀ! ἔκανε ὁ βασιλεὺς, δὲν φτάνει ὅτι θέλεις νὰ γί-
νῃς στρατηγός, ἀλλὰ θέλεις νὰ δίνῃς καὶ συμβουλές... Κον-
τεύεις, μὰ τὸ ναι, νὰ φθάσῃς τὸν Νέστορα.

Ὁ Μπαθολέ δάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ ψιθύρισε:

— Ἦθελα νὰ πῶ, ὅτι δὲν ξέρεαι κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμ-
βῇ κι' ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας, ἀφοῦ ξέρεαι κιόλας ὅτι ὁ
Γαετάνο θέλει νὰ τὴν δολοφονήσῃ, θά ἔκανε καλὰ νὰ ἐξα-
ναυγίρῃ στὸ Κοσπράς καὶ νὰ
σταῖλη κατόπιν κάποιοι εὐγενεῖ,
ἐμένα παραδείγματος χάριν, νὰ
συλλάβῃ τὸν Γαετάνο.

— Νὰ συλλάβω ἕναν πρεσβευ-
τῇ; Καὶ μάλιστα τὸν πρεσβευ-
τῇ τῆς Ἰσπανίας;... Ὅυτε καν
νὰ τὸ σκέφτεσαι, ὥραῖε μου ἀ-
κόλουθε...

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι προ-
τιμότερο νὰ τὸν κρεμάσετε πα-
ρὰ νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ σὰς δολο-
φονήσῃ...

— Γιὰ νὰ τὸν κρεμάσω χρει-
άζονται ἀποδείξεις.

— Ἡ Μεγαλειότης σας ἀπα-
τάται... Γιὰ νὰ τὸν κρεμάσετε,
χρειάζεται μόνον σκηνί...

— Καὶ δήμιος, ἂν ἀγαπᾶς;

— "Ω! ἔκανε μὲ μετριοφρο-
σύνη ὁ Μπαθολέ. Στὴν ἀνάγκη,
ἀναλαμβάνω τὸ ἔργο αὐτό...

Ὁ βασιλεὺς χαμογέλασε.

— Μισεῖς λοιπὸν τόσο πολὺ
τὸν κύριον Γαετάνο;...

— "Ω! τὸν μισῶ ἀπ' τὰ βάθη
τῆς ψυχῆς μου... Θέλει νὰ σὰς
δολοφονήσῃ καὶ αὐτὸ μοῦ φτά-
νει...

— Μοναχά γι' αὐτὸ τὸν μι-
σεῖς;

— Δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτό; ἐ-
τραύλισε ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖ-
ος ταραχτήκε ἔαφνικά.

— Σὲ θεωροῦσα λίγο ζηλό-
τυπο.

— Δηλαδή; εἶπε ὁ Μπαθολέ
τοῦ ὁποίου ἡ ταραχὴ γινόταν
ὁλοένα πὺ φανερό.

— Ναι, ἔξεραι νὰ διηγῇται ὥρατες ἱστορίες, εἶναι πολὺ
ἐξυπνος... Ἀλλὰ φαίνεται πὼς γελάστηκε... Ἀς μὴ μι-
λέμε πειὰ γι' αὐτόν...

Ὁ Μπαθολέ κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπάνω στὸ ἐφίππιό
του.

Ὁ βασιλεὺς λυπήθηκε τὸν ἀκόλουθό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκούε; Ἐρχεται ἡ ἀρκούδα...

Καὶ ἔδειξε μιά πλάγια.

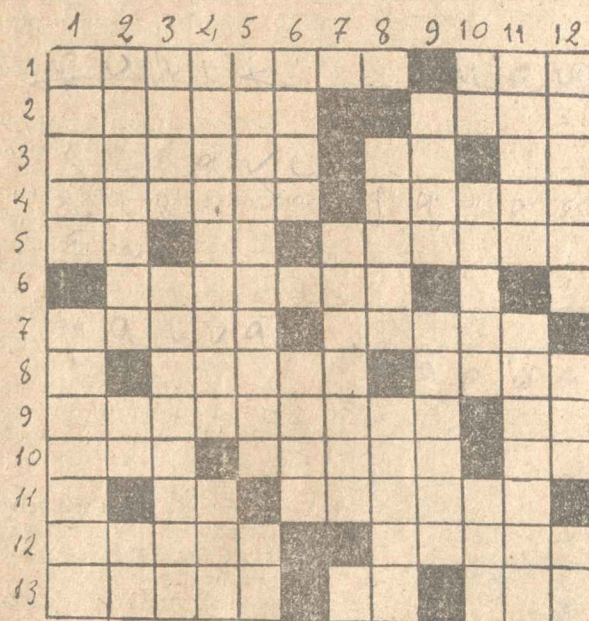
Πραγματικά, ἡ συνοδεία τῶν σκυλιῶν φαινόταν στὴν πλα-
γιά πού εἶχε δείξῃ ὁ βασιλεὺς. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζῶα γαυγι-
ζαν δαίμονοι καὶ πίσω τους, μεγαλώνοντας ἀκόμα πὺ
πολὺ τὸν θόρυβο, ἀκουγόντουσαν δυὸ σάλπιγγες.

Ἡ σάλπιγγες ἐκεῖνες ἐπαίζαν ἕνα σάλπισμα ἀγνωστο
στὴ Ναβάρρα, πρᾶγμα πού ἔκανε τὸν βασιλέα

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ. — 1) Συστατικόν τῶν φωτιστικῶν κηρῶν. — Καύσιμος ὕλη.

- 2) Λέγεται καὶ φάθα. — Ὅρος τῆς Μακεδονίας, καταληφθὲν ὑπὸ ἑλληνικῶν στρατευμάτων πρὸ εἰκοσαετίας.
- 3) Γλύκυσμα. — Δύο ὅμοια φωνήεντα. — Φρούριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλακίσθη ἕνας ἥρωας τοῦ Δουμά.
- 4) Θαλασσινόν. — Ὁψις (δημ.).
- 5) Ἀγγλος συγγραφεὺς. — Δύο σύμφωνα. — Εἶδος θεατρικοῦ ἔργου (πληθ.).
- 6) Γερμανὸς κακοῦργος συλληφθεὶς τελευταίως.
- 7) Ἀπόλυσις! (ναυτ. λέξις). — Κρυφα.
- 8) Εὐρίσκονται κοντὰ σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ὁρίζοντος. — Μουσικὸν ὄργανον.
- 9) Σκληρὴ Ρωμαία αὐτοκράτειρα. — Νότα.
- 10) Στρατιωτικὸν παράγγελμα. — Διπρόσωπος θεός. — Ἀριθμός.
- 11) Σύνδεσμος. — Πόλις τῆς Ρουμανίας.
- 12) Προφήτης. — Ἡ μετέληψις τῶν δυτικῶν.
- 13) Περιφώνη Γαλλίς λογία. — Ἀναφ. ἀντωνυμία. — Ὑποθ. σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Τουρκικὴ νομισματικὴ μονάς. — Ὄνομα-στός διὰ τὴν... νίλαν του.

- 2) Χωρίον τῆς Λεσθεδίας. — Γαλλικὸ γράμμα. — Νότα.
- 3) Διδάσκαλος ἐβραϊστί. — Μέγας φυσικομαθηματικός.
- 4) Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου. — Ἐκφυλὸς Γάλλος μαρκήσιος.
- 5) Ἐπάνω σ' αὐτοὺς ἔλαμπαν τὰ φανάρια ἄλλοτε.
- 6) Αἰγυπτιακὴ θεότης. — Στρατιωτικὴ μονάς (πληθ.).
- 7) Θαλάσσιον κήτος.
- 8) Φυτὸν ποὺ τὸ βλέπουμε στὶς μάντρες γιὰ προφυλακτικούς λόγους. — Ἀσθένεια.
- 9) Περιφέρεια τῆς Γερμανίας. — Τσάκισμα.
- 10) Δύο ὅμοια σύμφωνα. — Ἡδύποτον (ξέν). — Χρονικὸς σύνδεσμος.
- 11) Προστάξατε (ἐλαφ. ἀνθρώπ.). — Χώρα τῆς Δυτ. Ἀσίας.
- 12) Ὑψινοὺν δικτυωτὸν τοποθετούμενον στὰ παράθυρα. — Μηρυκαστικὸν ζῶον. — Ὑποθετικόν.

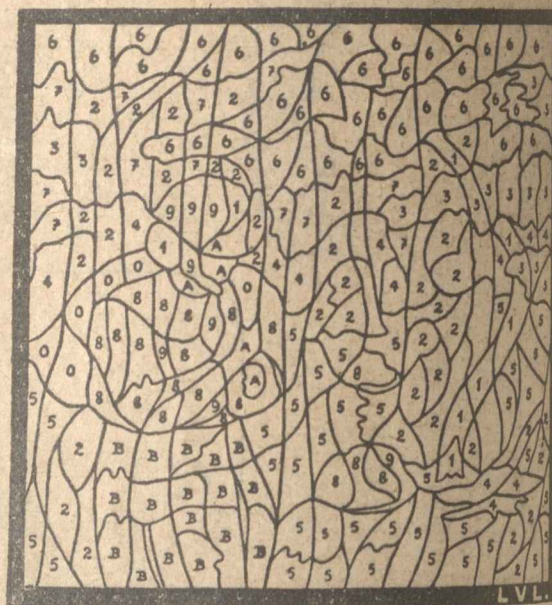
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Δροῦδε, Ἀθῆναι)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΣ

Ὁριζοντίως: 1) ΑΩ—ΤΡΙΚΚΑΛΑ, 2) ΜΑΥΡΗ—ΕΑ—ΕΝ, 3) ΤΕΤΑΡΤΑΙΑ, 4) ΑΧ—ΜΑΙΚΗΝΑΣ, 5) ΛΑΒΕ—

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τὸ κουτί μὲ τίς μπογιές σας καὶ χρωματίστε

μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀριθμημένα κενὰ διαστήματα ὡς ἐξῆς:

1 λευκὸ, 2 σκοῦρο θαθὺ, 3 πράσινο ἀνοιχτὸ, 4 πράσινο θαθὺ, 5 πράσινο λαδί, 6 πράσινο ζωρὸ, 7 μπλε-σιέλ, 8 γκρί, 9 μαῦρο, Α ρὸς ἀνοιχτὸ καὶ Β μπλε θαθὺ.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Νὰ ἕνα ὥραῖο παιγνίδι, τὸ ὁποῖο παίζεται ὑποχρεωτικῶς σὲ ὅλα τὰ σχολεῖα τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν γιὰ νὰ δοκιμάζεται ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ παρατηρητικότης τῶν μαθητῶν.

Μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μαζεύεται ἕνας ὄμιλος ἀπὸ παιδιὰ. Κατόπιν ἕνα ἀπ' αὐτὰ θγαίνει ἔξω. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας του, οἱ ἄλλοι ἀλλάζουν γρήγορα θέα σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἀντικείμενο. Κατόπιν καλοῦν αὐτὸν πάλιν θρίσκειται ἔξω, νὰ μὴ πάλι μέσα.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πρέπει μέσα σὲ τρία λεπτά νὰ εἰρηποιὰ μεταβολὴ ἔγινε στὸ δωμάτιο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας του.

Τὸ παιγνίδι εἶναι ἀκόμα πιὸ διασκεδαστικὸ καὶ σὰς ἐπιδέχεται νὰ ἐκτιμήσετε καλλίτερα τίς ἱκανότητες τοῦ μικροῦ μαθητοῦ ἂν τοῦ παραχωρήσετε ἐνὸς λεπτοῦ μόνο προέσχημα.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ἰδοὺ ἡ σειρά μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ τοποθετηθῶν οἱ ἀριθμοὶ ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 25 στὰ τετραγωνίδια, ὥστε ὁ-στε καθέτως, ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως νὰ δύνουν ἀθρο-σμοί 65:

17, 24, 1, 8, 15, 23, 5, 7, 14, 16, 4, 6, 18, 20, 22, 10, 12, 19, 21, 3, 11, 18, 25, 2 καὶ 9.

ΛΥΡΑ, 6) ΕΝΕΤΟΚΡΑΤΙΑ, 7) ΒΕΝΙΑΜΙΝ, 8) ΚΗΜΗ-ΤΟ-ΕΜΑΣ, 9) ΛΕΙΑΝ—ΝΩ, 10) ΑΓΟΣ—ΤΟΝΟΙ, 11) ΚΑ-ΝΑΡΙΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΜΥΑΛΕ—ΚΛΑΚ, 2) ΩΑ—ΧΑΝ—ΜΕΓΑ, 3) ΥΤ—ΒΕΒΗΛΟΝ, 4) ΤΡΕΜΕΤΕ—ΙΣΑ, 5) ΡΗΤΑ—ΟΝΤΑ, 6) ΑΙΑΙ ΙΟΝ, 7) ΚΕΡΚΥΡΑ—ΤΟ, 8) ΚΑΤΗΡΑ—ΦΕΝΟΙ, 9) ΑΝΑΤΙΜΩΝ, 10) ΛΕΙΑ—ΙΝΑ—ΟΙ, 11) ΑΝΑΣΤΑ—ΣΚΙΑ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προη-γούμενο).

ΙΑ μέρα ποὺ ὁ Μπωντελαίρ πῆγε νὰ δῇ τὸν Μάξιμο Ντυκάν στὸ Νεϊγύ, ὁ Ντυκάν εἶχε νοικιάσει ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι γιὰ τὸ καλοκαίρι, ὁ φίλος τοῦ προσέφερε μπύρα. Μὰ ὁ Μπωντελαίρ ἀρνήθηκε νὰ τὴν πιῇ λέγοντας ὅτι δὲν ἔπινε παρὰ μόνο κρασί.

Ὁ Ντυκάν τὸν ρώτησε τότε ἂν ἤθελε κρασί τοῦ Μπορντώ ἢ τῆς Βουργουν-

δίας. Κι' ὁ Μπωντελαίρ ἀπάντησε ὅτι θὰ ἔπινε εὐχαρίστως κι' ἀπὸ τὸ ἕνα κι' ἀπ' τὸ ἄλλο. Ὑπῆρχε θέβαια στὴν ἀπάντησιν αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως, (1852) εἶχε γίνῃ αὐτὸ ποὺ ἐπιστημονικῶς λέγεται «ἀλκοολικός», εἶναι ὅτι τὸ ἀντί-κρυσμα τοῦ νεροῦ τοῦ ἦταν ἀφόρητο καὶ τὸν ἐρέθιζε στὰ νεύρα. Σὲ κάποια στιγμή, παρακάλεσε τὸν Ντυκάν νὰ πάρῃ τὴν μπωτίλια τοῦ νεροῦ ποὺ ἦταν στὸ τραπέζι.

Σὲ λίγο, ἐκτός ἀπὸ τὸ κρασί, ἄρχισε νὰ πίνῃ κονιάκ. Ἦταν ἐπίσης τρομερὸς καπνιστής. Ὡστόσο, ἡ κατάχρησις τῶν ἀλκοόλ, τοῦ καπνοῦ (δὲν μιλάμε, γιὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔπινε μεγάλες ποσότητες) ὅλ' αὐτὰ, ἦσαν μιὰ ἀρχή.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὰ ναρκωτικὰ ἦσαν τῆς μόδας. Ἡ χρῆσις τους δὲν εἶχε ἀκόμα γενικευθῇ, ὅπως στὶς ἡμέρες μας, μὰ ἐβεβαιώοντο σὰν κάτι ἀριστοκρατικὸ στὰ κέντρα, ὅπου σὺχναζε ὁ Μπωντελαίρ.

Ὁ Μπωντελαίρ λοιπὸν ἔπαιρνε ὅτιο, παρασκευασμένο σὲ λαύζανο. Τὸ ἤξερε ἀπὸ τὸν κρασιὸ ποὺ ἦταν πολὺ νέος. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε γίνῃ πολὺ τῆς μόδας, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοὺς φιλολογικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς κύκλους ἦταν τὸ χασις. Ἦταν μοιραῖο λοιπὸν νὰ γίνῃ κι' ὁ Μπωντελαίρ χασισοπότης. Τὸ χασις τὸ δοκίμασε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ξενοδοχεῖο Πιμοντάν, ὅπου ἔμεινε, στὸ διαμέρισμα τοῦ ζω-γράφου Μπασσάρ. Εἶχε σχηματισθῇ μάλιστα μιὰ λέσχη, ποὺ συγκέντρωνε στὸ μεγάλο σαλόνι, ρυθμὸν λουδοβίκου 15ου, ὅλους τοὺς πιστοὺς τῆς ἰνδικῆς καννάβεως: ἡ λέσχη τῶν χασισοποτῶν.

Ὁ ποιητὴς ἦταν μέλος τῆς καὶ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς συγκεν-τρώσεις τῆς, ἡ μάλιστα σὲ μιὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες τῆς παραδόξης αὐτῆς ἀδελφότητος, γνωρίστηκε μὲ τὸν ποιητὴ Θεόφιλο Γκατιέ.

**

Ὁ Μπωντελαίρ, τὴν ἴδια ἐποχὴ, σὺχναζε καὶ στὸ «Καφε-νεῖο Μώμος». Ἐκεῖ πῆγαιναν ἐπίσης ὁ γλύπτης Κλέζινγκερ κι' ὁ ζωγράφος Κουρμπέ — ποὺ γίναν κι' οἱ δύο ἀργότερα διάσημοι, μὰ ποὺ ἦσαν τότε νέοι κι' ἀγνωστοὶ ἀκόμα — ὁ μυθιστοριογράφος Μονσελέ, νεαρῶτατος κι' αὐτὸς κι' ὁ συγγραφεὺς Ἀρμάνδος Μπαρτέ ποὺ ἔγινε ἑνδοξος ἀπὸ τῆς μιᾶς μέρας στὴν ἄλλη γιὰ τὴν ἀνέλπιστη τύχη νὰ τοῦ παίξῃ ἡ μεγάλη τραγωδὸς Ρασέλ ἕνα μονόπρακτο ἔργο σὲ στίχους καὶ γιὰ τὴν ἐπίσης τὴν πρώτην φορὰ ποὺ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ἔσπασε ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του συγκίνησιν, ἕναν ὑπέροχο πορσελάνινο ἀραπᾶκο κόκκινο καὶ χρυσό.

Ἐνα θράδυ, ὁ Μπαρτέ ἄρχισε νὰ φιλονεικῇ μὲ τὸν Μπωντελαίρ γιὰ κάποιο φιλολογικὸ ζήτημα: Σιγά-σιγά ὅμως ἡ φιλονεικία ζωήρεψε, ὁ Μπωντελαίρ εἶπε κοροϊδευτικὰ λόγια γιὰ τὸν Μπαρτέ κι' ὁ Μπαρτέ τὸν μπάτισε. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀποφάσισαν τότε νὰ μονομαχήσουν.

Μάρτυρες τοῦ Μπωντελαίρ ἦσαν ὁ Μάρκ Τραπαντὸν

«μαῦρος καὶ μακρὺς σὰν μπαστοῦν», ὅπως γράφει ὁ Μονσελέ κι' ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ὀνομαζόμενος Λεμπούα. Ὁ Μπαρτέ πάλι εἶχε μάρτυρες ἕνα συμπατριώτη τοῦ ὑπαξιωματικὸ, ὀνομαζόμενο Μινιὸ καὶ τὸν Μονσελέ.

Στὴν πραγματικότητά, ὁ Μπωντελαίρ ἂν καὶ εἶχε φάει τὸν μπάτισο, δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὴν προσβολή. Βλέποντας τὸ κωμικὸ τῆς ὑποθέσεως ἦταν πρόθυμος ν' ἀνακαλέσῃ τὰ προσβλητικὰ λόγια του, φτάνει νὰ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμην κι' ὁ Μπαρτέ. Μὰ ὁ Μπαρτέ, παρ' ὅλο τὸν μπάτισο ποὺ εἶχε δώσει, θεωροῦσε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ προσβεβλημένου κι' ἐπέμενε νὰ λυθῇ ἡ διαφορὰ διὰ τὸν ὅπλων.

Ἡ μονομαχία ὥστόσο δὲν γίνηκε, γιὰτί οἱ μάρτυρες, ἂνθρωποι μὲ κρίσι δρθή, ὑπέβαλαν κ' οἱ 1 τέσσερες διαδοχικὰ τὴν παραιτήσιν τους.

Κι' ἐπειδὴ οἱ ἀντίπαλοι δὲν εὕρισκαν ἄλλους μάρτυρες, φρόντισαν νὰ συμφιλιωθοῦν.

V

ΥΠΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΝ II

(Ἡ ἐλίδα, νυκτιμένη, κλαίει... (Κ. Μ.)

Ὅταν ἕνα μέλος καλῆς οἰκογενείας κατασπαταλᾷ τὰ χρήματά του, ὑπάρχει ἕνα νομικὸ μέσον νὰ μὴ ἕνας χαλινὸς στὶς σπατάλας του: νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν.

Ἦταν λοιπὸν φυσικὸν τὸσον ὁ κ. δσον καὶ ἡ κ. Ὁ. πικ νὰ καταφύγουν σ' αὐτὸ τὸ μέσον ὅταν ἔμαθαν ὅτι μέσα σὲ δύο χρόνια ὁ Κάρολος εἶχε διασπαθίσαι τὴν μισὴ πατρικὴν τοῦ κληρονομία.

Στὴν ἀρχὴ τὸ χρησιμοποίησαν αὐτὸ ὡς φοδέρα γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν. Μὰ, ἐπειδὴ ὁ Μπωντελαίρ ἐλπίζοντας πὼς δὲν θὰ πραγματοποιοῦσαν τὴν ἀπειλή τους, δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῇ, ἡ μητέρα του κι' ὁ πατριὸς τοῦ ἀποφάσισαν νὰ δράσουν. Ὑπέβαλαν λοιπὸν τὴ σχετικὴ αἴτησιν στὸ δικαστήριον.

Ὁ Μπωντελαίρ διαμαρτυρήθηκε, ἀγανάκτησε. Αὐτὸς ὁ περιορισμὸς τῶν δικαιωμάτων τοῦ τὸν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Λίγο ἔλειψε νὰ τὸ θεωρήσῃ αὐτὸ σὰν μιὰ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ ὡς μιὰ ἐχθρική πράξι, τὴν ὁποία εἶχε ἐμπνεύσει στὴν μητέρα του, μιὰ γυναῖκα ἀνίκανη ν' ἀντισταθῇ ὁ μισθὸς πατριὸς του. Ἀργότερα, ἔλεγε ὅτι ἂν τὸν ἄφηναν τότε νὰ ἐροῖμην ὁλόκληρὴ τὴν περιουσία του ὡς τὴν τελευταία του πεντάρα, αὐτὸ θὰ ἦταν καλλίτερον γι' αὐτὸν, γιὰτί, ἐπειδὴ δὲν θὰ θασίζονταν περὶ σὲ κανένα εἰσόδημα, θὰ συνήθιζε, θέλοντας καὶ μὴ νὰ ἐργάζεται κανονικὰ.

Μὰ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ὁπὶκ ἔβλεπαν ἄλλοιῶς τὰ πράγματα. Νόμιζαν πὼς ἐνεργώντας ἐστὶ θὰ ἐξασφάλισαν στὸν Κάρολο, ἐφ' ὅρου ζωῆς, τὴν στέγη καὶ τὸν ὄρο του. Καὶ πραγματικὰ χάρις τὴν προνοητικότητά τους αὐτῇ, ὁ Μπωντελαίρ δὲν γνώρισε ποτὲ τὴν ἀπόλυτη φτώχεια. Ἐνῶρισε τὴν στενοχωρία, μιὰ στενοχωρία θρασυνοστή γιὰ ἕνα ἄνθρωπο σὰν αὐτὸν, μὰ ποτὲ τὴν ἐσχάτη ἐνδεα.

Μετά τίς σπατάλας τοῦ τοῦ ἔμειναν 35.000 χρῶσα φράγκα, δηλαδὴ πιὸ πολλὰ ἀπὸ ἕνα ἑκατομύριο σημερινῆς δραχμῆς. Δὲν ἔπαυε λοιπὸν μέχρι τοῦ θανάτου του, νὰ εἰσπράττει τὸ εἰσόδημα τῆς περιουσίας αὐτῆς ποὺ τὸν πληρώνει κανονικὰ καὶ τακτικὰ ὁ δικαστικὸς ἐπίτροπος, τὸν ὁποῖον τὸ δικαστήριον, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1844, ὑπέδειξε γιὰ νὰ τὸν κηδεμονεύῃ...

Ἐπίτροπος τοῦ Μπωντελαίρ ὄρισθηκε ὁ κ. Ἀναέλ, συμβολαιογράφος, εἰρηνοδίκης καὶ δήμαρχος τοῦ Νεϊγύ, μορφωμένος ἄνθρωπος καὶ πολὺ ὁμως τὸν τύπον.

Ἡ πρώτης ἀναγνώσις τοῦ Μπωντελαίρ μὲ τὸν ἐπίτροπό του ὑπῆρξεν θεαλῶδης, ἂν καὶ οἱ τύποι τῆς εὐγενείας κρατιῶντουσαν πάντοτε — πράγμα ποὺ γιὰ ἕνα νευρικό ἄνθρωπο σὰν τὸν ποιητὴ, τίς ἔκανε ἀκόμα πιὸ τρομαχτικές. Ὁ συμβολαιογράφος, παίρνοντας στὰ σοβαρὰ τὴν ἀποστολή του, ἔδινε συμβουλὰς στὸν ποιητὴ, ἐνῶ ὁ ποιητὴς θὰ εἶχε κάθε διαθέσιν νὰ τὸν πνίξῃ.

Ἡ φιλονεικία αὐτὴ ἔχαν ἀφορμὴ τίς ἀδικήσεις ἀπαιτήσεις τοῦ Μπωντελαίρ, ὁ ὁποῖος συνθησισμένος καθὼς ἦταν νὰ ἐροῖμην ἀλογώσιαστα, δὲν μπορούσε οὔτε νὰ παροβελθῇ τὴν νέα κατάστασιν τῶν πραγμάτων, οὔτε νὰ ὑποταθῇ σ' αὐτήν.

[(Ἀκολουθεῖ)]

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ «ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

ΠΟΙΟΣ ήταν αυτός ο παράξενος άνθρωπος που είχε έρθει στο ξενοδοχείο «Αστόρια»; Από πού είχε ξεκινήσει και πώς θρήνηκε σ' αυτό το κοσμοπολίτικο κέντρο της Κιανής 'Ακτής; Αυτές ή έρωτες απασχολούσαν όλους τους πλούσιους άργόσχολους, που περνούσαν την εποχή των «διακοπών» τους με ευχάριστες διασκέδασεις, μ' ευθυμες συγκεντρώσεις και μ' ολονύχτια παιχνίδια στις αίθουσες των «καζινό».

Η γυναίκες, αυτές ή «μυογιατισμένες κοούκλες» που μοιάζαν σαν ψεύτικες, που δεν είχαν καθόλου μυαλό και που διαρκώς μιλούσαν για τις ράφρες τους, για τα τελευταία σκάβιαλα και για τα «φλέρτ» τους, τον αντιπαθούσαν επίσης και τον φοβόντουσαν. Το κίτρινο πρόσωπό του με τα υελώδη μάτια, το λεπτό και κοκκαλιάρικο σώμα του, πάγωνε μέσα στις φλέβες το αίμα τους και σταματούσε την καρδιά τους. Όταν τον βλέπαν να κατεβαίνει μετά το φαγητό στο σαλόνι, καλοσφιγμένος στο κομψό φράκο του, έτσι όπως ήταν αδύνατος και χλωμός, έμοιαζε σαν ένα δραπέτη της Κολάσεως που είχε έρθει ανάμεσα σ' αυτόν τον ευθυμο κόσμο για να του στήσει από τα χείλη του τη χαρά και να του δολοφονήσει τις ελπίδες του και τα δειρά του.

Κι' αυτός ακόμη ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου και το προσωπικό του «Αστόρια» τον αντιπαθούσαν. Μά έπειδή ήταν ήσυχος και πλήρως κανονικά τον λογαριασμό του δεν μπορούσαν να του θρούν μια δικαιολογία για να τον διώξουν. Όλοι ωστόσο είχαν την ελπίδα, ότι μια μέρα αυτός ο αντιπαθής άνθρωπος θα πέθαινε και θ' άφηνε ήσυχο τον πλούσιο αυτόν κόσμο να συνεχίσει τις διασκέδασεις του. Όλοι τους νόμιζαν, ότι μια φοβερή και αγίατρευτη αρρώστια του έλυωνε το κορμί και θα τον έστελνε μια ώρα αρχύτερα στον τάφο.

Ο Γιόχαν Άντριους Λώρενς όμως, ο χλωμός κι' αντιπαθητικός άνθρωπος, φαινόταν, ότι δεν στενοχωριόταν καθόλου και ότι δεν καταλάβαινε την φρίκη και τον φόβο που προκαλούσε η παρουσία του. Θά έλεγε μάλιστα κανείς ότι διασκεδάζε έντελως μόνος του, ξένος ανάμεσα σ' όλο αυτό τ' όμορφο πλήθος των γυναικών και των πλουσίων: έτοιμο γι' πάντα έκλεκτα φαγητά, έπινε άφθονη σαμπάνια και συχνά χόρευε με τις γυναίκες πολυτελείας που πουλάν τα χαμόγελά τους και την φλυαρία τους.

Έτσι εξακολούθησαν τα πράγματα πάνω από τρεις μήνες. Ο «κίτρινος άνθρωπος» της Κιανής 'Ακτής, άρχισε πια να γίνεται ανυπόφορος κι' ο ξενοδόχος είχε πάρει την απόφαση να τον διώξει, όταν συνέβη κάτι που κανείς δεν το περίμενε.

Στο «Αστόρια» ένα βράδυ ήρθε μια γοητευτικής όμορφιάς και πολύ νέα, γυναίκα, η οποία ζήτησε από τους υπαλλήλους να την οδηγήσουν στο διαμέρισμα του συζύγου της.

— Είμαι, δήλωσε, η κ. Λώρενς. Ο άνδρας μου ασφαλώς δεν θα περιμένη την άφιξή μου. Μη τον ειδοποιήσετε όμως. Θά ήθελα να του κόσω μια έκπληξη...

Και πριν προλάβουν οι υπάλληλοι να συνέλθουν από την κατάπληξή τους, η όμορφη γυναίκα ανέβηκε θιαστικά στα δωμάτια του συζύγου της.

Το γεγονός αυτό δεν άργησε να διαδοθεί με καταπληκτική ταχύτητα σ' όλη την Κιανή 'Ακτή. Η πληροφορία, ότι ο Λώρενς είχε μια γυναίκα γοητευτικής

όμορφιάς, η οποία φαινόταν ότι τον λάτρευε, αναστάτευε όλον τον κόσμο.

— Μά υπάρχουν λοιπόν τόσο παράξενες γυναίκες που να μπορούν να έρωτευθούν ένα «βρυκόλακα»; άπορούσε ένας Δόν Ζουάν των σαλονιών.

— Η γυναίκες αγαπούν, σαν τα παιδιά, ότι είναι περ'εργο, ότι γυαλίζει, βεβαίως ένας άλλος με πεποίθηση.

— Έμεις, έλεγε μια άσχημη εκατομμυριούχος, έχουμε πολλές φορές μέσα στην καρδιά μας μια μανάλη προφρότητα που μας κάνει να θυσιάζουμε κι' αυτήν ακόμη τη ζωή μας για ανθρώπους τιποτένιους, σαν τον Λώρενς. Δε παίρνετε λοιπόν παράδειγμα έμένα; Ο σύζυγός μου έλεγε ο μεγαλύτερος τεμπέλης της γής κι' ωστόσο θυσιάζει για αυτόν την περιουσία μου και την καρδιά μου.

Από την άλλη μέρα ωστόσο, της αφίξεως της γοητευτικής εκείνης γυναίκας, η ζωή για τον Λώρενς, αλλάζει διά μαγείας. Όλοι οι άνδρες έσπευσαν να ζητήσουν την φιλία του και ο καθείς τον προσκαλούσε στις ευθυμες συγκεντρώσεις της βίλλας του. Ο Λώρενς δεν χαλούσε κανόνες την καρδιά. Πήγαινε παντού, συνδεύοντας την σύζυγό του, διασκεδάζοντας και σιγά-σιγά με τις ευχάριστες αλλαγές της γήσεως του, την μυστηριώδη εμφάνισή του, τα πλούτη του και την αιώνια νεότητά του σιωπηλά δεν άργησε να κατακτήσει την συμπάθεια πολλών γυναικών.

Πρώτη τον έρωτεύθηκε παράφορα η κόμησσα ντε Πινάρ, η οποία πλήρως μια ευχάριστη θραυιά που πέρασε μαζί του, μ' ένα πολύκροτο διαζύγιο. Αλλά η περιπέτειά της ήταν η άφορη να την κλεισθούν όλα τα σαλόνια και η κομψά αναγκάστηκε τέλος αποσυρμένη να φύγει από την Κιανή 'Ακτή.

Η δεύτερη κατάκτηση του Λώρενς ήταν η γυναίκα του τραπεζίτη Μπαουέρ, η οποία τρελλή από τον έρωτά της αυτοκτόνησε τέλος με μ'ερωδόντας να αποφέρει την αδιαφορία του αγαπημένου της.

Έπειτα ήρθε η σειρά μιας πλούσιας θαρώνης, κατόπιν μιας γοητευτικής Αμερικανίδος κι' ύστερα με την σειρά τους πέρασαν από την καρδιά του χλωμού αυτού ανθρώπου όλες η εξακουμένες όμορφιες της Κιανής 'Ακτής.

Ο χλωμός άνθρωπος με τα υελώδη μάτια, ο «βρυκόλακας» είχε γίνει τώρα ο πιο φοβερός Δόν Ζουάν της άριστοκρατικής «πλάξ». Η γυναίκες, όλες η γυναίκες, τον λάτρευαν κι' επεδίωκαν την φιλία του αν κι' ήξεραν τα φοβερά σκάνδαλά του. Οι άνδρες πάλι άφοι δεν πατάφεραν να του μειώσουν το γόητρό του με το μίσος τους και τις κακογλωσσίες τους άρχισαν τέλος να τον φοβούνται και να τον καλοπιάνουν.

Όσο για την γυναίκα του, αυτή φαίνεται ότι ήξερε καλά τον περιεργό χαρακτήρα του συζύγου της γιατί ούτε παραπονιόταν, ούτε έδειχνε κανένα σημείο ανησυχίας για την παράξενη αυτή διαγωγή του.

Στο τέλος της εποχής ο Γιόχαν Άντριους Λώρενς δίχως να ελπίζει σε κανένα, έδωσε ένα πρωί τις θαλάσσιες πλήρως τον λογαριασμό του κι' έφυγε από το «Αστόρια» προς άγνωστη διεύθυνση. Μέσα στο τράινο όμως που τον άδηνούσε στη νέα διαμονή του έκανε καλό να κανονίσει τους λογαριασμούς του με την κ. Λώρενς.

— Κυρία μου, της δήλωσε μ' ένα μυστικό (Συνέχεια στη σελίδα 50)

"Έμοιαζε σαν ένα δραπέτη της Κολάσεως !...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η Λουκία στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Όταν ζητούσα τον Σιδεροφάγο στο Μπεζανσόν, στο Μπελφόρ και στο Πονταρλιέ, αυτός θρισκόταν στη Μολούζη, στο Στρατσόβουργο ή στο Μέτς.

Ήταν έτσι πέντε χρόνια με άνωφελείς όδοιπορίες. Πόσοι κόποι ! Πόσες σκληρές αποτυχίες !... Αλλά τίποτε δεν μπορούσε να εξασθενήσει τη γενναϊότητα μου ! Συλλογιζόμουν το παιδί μου... Η δυσκολίες που παρουσιάζονταν μπροστά μου έκαναν τη θέλησή μου ακόμη πιο δυνατή.

Όταν ξώδεκα και την τελευταία μου πεντάρα, άγακάστηκα να κατανικήσω την περηφάνεια μου και παρ' όλη την αποστροφή μου, έγινα ζητιάνος.

Στις 20 'Ιουνίου θρισκόμουν στο Μπελφόρ, και τη νύχτα της 24, επέτειο του θανάτου του πατέρα του παιδιού μου, προσευχόμουν στον τάφο του.

Επί τρεις νύχτες έμεινα σ'α περίχωρα του Σεϊλόν, αλλά χωρίς να πλησιάσω πολύ γιατί φοβόμουν μήπως με δουν. Επί πολλές ώρες κυλιόμουν στο λειβάδι, στο οποίο είδαμε ο ένας τον άλλο για τελευταία φορά λίγες στιγμές προ του θανάτου του.

Επίσης έπηγα πολλές φορές στο Φρεμικούρ, γιατί αισθανόμουν μια σκληρή ευχαρίστηση να ξαναθρίσκωμαι ανάμεσα στις αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας και στο νεκροταφείο, όπου λίγο πιο πέρα απ' τον δυστυχισμένο 'Εδμόνδο, αναπαύονταν η μητέρα μου, που τόσο με είχε αγαπήσει. Ήταν αυτό για μένα ένα εύλαβικό προσκύνημα.

Προσκαλούσα κοντά μου τις σκιές του παρελθόντος και νόμιζα για μια στιγμή ότι θρισκόμουν μαζί τους.

Την ημέρα κρυθόμουν και μόνο τη νύχτα τολμούσα και πλησιάζα στην έσχατη, στο μέρος του δράματος, που με είχε γκρεμίσει σε μια άβυσσο χωρίς τέλος.

Τό ήξερα αυτό, έλεγε ο Ζάν Ρενώ. Σας είχαν δη πολλοί, οι οποίοι σ'ας πέρασαν για φάντασμα. Έτσι, σιγά-σιγά, διαδόθηκε στην κοιλάδα, ότι ένα φάντασμα παρουσιάζονταν την νύχτα, κοντά στη σπηλιά του Μερλέν. Αλλά εξακολούθησε, άγαπητή μου Λουκία, εξακολούθησε... Δεν θέλω να σας διακόψω πια... Υποφέρατε τρομερά...

Συνηθίζει κανείς με όλα, αγαπητέ μου Ζάν Ρενώ, και με αυτήν ακόμα την απελπισία της ψυχής. Πολλές φορές, σε ώρες καταπτώσεως κι' απογνώσεως, θυσιζόμενη στις φοβερές αναμνήσεις μου, αισθανόμουν ήδονη με το να θασανίζω την ψυχή μου και την καρδιά μου με την ανάμνηση όλων των θλίψεών μου...

Νόμιζα, ότι εύρισκα ευχαρίστηση, ατενίζοντας την άπειρη συμφορά μου.

ΙΔ'

ΛΟΥΚΙΑ ΚΑΙ ΣΙΔΕΡΟΦΑΓΟΣ

— Επί δυο περίπου χρόνια, εξακολούθησε η Λουκία, αναζητούσα του κάκου τον Σιδεροφάγο. Θά νόμιζε κανείς ότι κάποιος κακός δαίμονας έπαιζε με την αγωνία μου κι' ευχαριστιόταν διευθύνοντας τα θήματά μου σε διεύθυνση αντίθετη εκείνης που έπρεπε ν' ακολουθώ.

Τέλος τον ξαναβρήκα.

Η πανήγυρις του Σαιν - Μαμές στο Λακρές θαστάει δεκαπέντε μέρες και είναι μια από τις όραιότερες πανηγύρεις της Γαλλίας. Εκεί συγκεντρώνεται πλήθος από μικρούς, ήθοποιους και τα λοιπά. Τό ήξερα αυτό και

πήγα κατ' ευθείαν στο Λακρές.

Αυτήν την φορά η εμπνευσίς μου ήταν καλή. Ο Σιδεροφάγος θρισκόταν εκεί με τον θίασό του, είχε εγκαταστήσει το θέατρό του σε μια από τις κεντρικότερες πλατείες και το πλήθος, ξεγελασμένο από ψεύτικες υποσχέσεις, συγκεντρωνόταν μπρος στην είσοδό του.

Ρώτησα και μου έδειξαν τον Σιδεροφάγο.

Πλησίασα στο παράπηγμά του και τον παρακάλεσα να λάβη την καλωσύνη να κουβεντιάσει λίγες στιγμές μαζί μου.

Με κύτταξε από το κεφάλι ως τα πόδια μου και φάνηκε σαν να εξαφνιάστηκε πολύ με την τόλμη μου. Ωστόσο μου άποκρίθηκε:

— Διαλέγεις άσχημη στιγμή. Αν έχης να μου ζητήσεις τίποτε, έλα αύριο στις δέκα το πρωί στο ξενοδοχείο του «Λευκού 'Αλόγου».

Διαλύγεις άσχημη στιγμή. Αν έχης να μου ζητήσεις τίποτε, έλα αύριο στις δέκα το πρωί στο ξενοδοχείο του «Λευκού 'Αλόγου» και μ' ώδήγησαν στην τραπεζαρία, όπου ο Σιδεροφάγος τελείωνε εκείνη την ώρα το πρόγευμά του.

— Α ! Α ! μου έλεπε με μια ψεύτικη αφέλεια. Έσ' είσαι την οποία είδα χθές; Θέλεις να μου μιλήσης; Περί τίνος πρόκειται; Μήπως θέλεις να σε πάρω στον θίασό μου; Έχεις ξαναπαίξει; Ας δούμε... Τι ρόλους παριστάνεις; Δεν φαίνεσαι πολύ κακή... Θά σε δοκιμάσω, θά σε...

Δεν με αγανακίζετε; τον ρώτησα, διακόπτοντάς τον.

— Τό πρόσωπό σου δεν μου είναι άγνωστο, μου έλεπε, αλλά δεν θυμάμαι πού σε απάντησα... Βλέπω τόσο κόσμο κάθε μέρα...

Κύριε Σιδεροφάγε, με συναντήσατε μια χειμωνιάτικη νύχτα στον δρόμο του Γκρέυ, παγωμένη από το κρύο...

— Πώς; Έσ' είσαι; φώναξε εξαφνισμένος. Δεν πέθανες λοιπόν;

— Καθώς βλέπετε, ζώ.

Αλήθεια, απάντησε, είπα μια άνοησία. Μου φαίνεται ότι κουβεντιάσα διαρκώς με τον κομικό μου.

Κύριε Σιδεροφάγε, σας ζητάω απ' την ημέρα που βγήκα από το νοσοκομείο του Γκρέυ.

— Πώς; Με ζητάς; Μά εγώ δεν κρύβομαι... Έξ' άλλου είμαι αρκετά γνωστός. Τι με θέλεις πέλος πάντων;

— Είναι ανάγκη τάχα να σας το πώ;

— Δεν είμαι μάγος...

— Έρχομαι να ζητήσω από σας τον γιό μου, το παιδί μου...

— Εκείνος κοκκίνισε ελαφρά και χτύπησε το μέτωπό του. Έπειτα με ρώτησε:

— Και εσ'αφες να με θρής για να σου δώσω το παιδί σου;

— Ναι, νί' αυτό μόνο...

Και με τόνο ικετευτικό επρόσθεσε:

— Δεν είσθε κακός άνθρωπος... Δεν θά θελήσετε να μου κάνετε τέτοιο κακό... Θά μου το ξαναδώσετε, δεν είναι έτσι;

— Μά δεν τό έχω εγώ το παιδί σου ! φώναξε. Δεν τό έχω !

— Νόμιζα πως έλεγε ψέματα και κάνοντάς ένα πήδημα προς τό μέρος του, του φώναζε:

»—'Αν δέν μου τὸ ξαναδώσετε ἀμέσως, θὰ σᾶς καταγγείλω γιὰ κλέφτη.

»— Εἶσαι τρελλή! μοῦ ἀπάντησε, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

»— Ναί, εἶμαι τρελλή, τρελλή ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου... Μοῦ μένει ὅμως ἀρκετὸ λογικὸ γιὰ ν' ἀποδείξω δὲ κλέψατε τὸ παιδί μου στὸ Γκρέυ... Θὰ δοῦ μάρτυρες...

»Τοῦ εἶπα φοβερὲς ἀπειλές, ἤμουν ἐξαγριωμένη, ἐξαλλή, δὲν ἤθελα τίποτε ν' ἀκούσω... Φαίνεται πὼς ἤμουν τρομερὴ στὴν ὀργή μου, γιὰτὶ ὁ Σιδεροφάγος, τὸν ὁποῖο τίποτε δὲν φοβόμην, ἄρχισε νὰ τρέμει...

»Σιγά-σιγά ὅμως μαλακώσα. Τότε ὁ Σιδεροφάγος μοῦ ὠρκίστηκε, ὅτι δὲν εἶχε τὸ παιδί μου καὶ μοῦ εἶπε ὅτι κάποιος ἠθοποιεῖς τοῦ θιάσου του εἶχε πάρει τὸ παιδί μου κ' εἶχε φύγει μαζύ του τὴν ἡμέρα ποὺ με πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο.

»Μοῦ ὠμολόγησε ὅτι πραγματικὰ εἶχε σκοπὸ νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί μου, γιὰτὶ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ πέθαινα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ, γιὰτὶ τὸ εἶχε κλέψει ὁ κωμικὸς τοῦ θιάσου του. "Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπα, ὅτι εἶχα πενήντα χιλιάδες φράγκα σὲ χρυσάφι μέσα σ' ἕνα δερμάτινο σάκκο, ἔβγαλε μιά δυνατὴ κραυγὴ κ' ἄρχισε νὰ χτυπά τὸ τραπέζι με τὴ γροθιά του.

»—'Α! ὁ ληστής! φώναξε. Καταλαβαίνω!... Τὸ ἔσκασε γιὰτὶ πῆρε τὰ λεφτά... 'Εγὼ σὲ πέρναγα γιὰ φτωχὴ... 'Αγνοοῦσα ὅτι εἶχες μαζύ σου μιά δολοκλήρη περιουσία... Ὅστε ἐγὼ, οὔτε κανένας ἄλλος ἀπὸ τὸν θίασο εἶδε τὸν δερμάτινο σάκκο.

»Σκέφτηκε λίγο κ' ἔπειτα πρόσθεσε:

»— Νὰ εἶσαι ἡσυχῇ. Θὰ ξαναθροῦμε τὸν κλέφτη... Μπορεῖς νὰ θεωρῇς τὰ χρήματά σου χαμένα, ἀλλὰ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ξαναδώσω τὸ παιδί σου...

»Τί μ' ἐνδιέφεραν τὰ λεφτά... Ὅστε κἂν τὰ συλλογιζόμουν... Ζητοῦσα τὸν γιό μου... 'Ἦθελα τὸν ἀγαπημένο μου μικρὸ 'Εδμόνδο...

»Πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Σιδεροφάγος με κύτταξε προσεχτικὰ καὶ ἦταν φανερό πὼς τοῦ εἶχε ῥθὴ κάποια ἰδέα... Μὲ ρώτησε ἂν εἶχα οἰκογένεια, συγγενεῖς, τί ἔκανα, ποῦ ἔμενα.

»Τοῦ ἀπάντησα πὼς ἤμουν μόνη στὸν κόσμον καὶ τοῦ διηγῆθκα τὴν ἀθλία μου ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα ὀγδὴ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ ἀναζητοῦσα τὸν γιό μου...

»Προσποιήθηκε πὼς εἶχε συγκινηθῇ, μοῦ εἶπε ψεύτικα λόγια συμπόνιας κ' ἔκανε πὼς αἰσθανόταν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ συμφορὰ μου. Μοῦ ἐπανελάβε τὴν ὑπόσχεσί του νὰ μοῦ ξαναδῶσῃ τὸ παιδί μου, μόλις θὰ εὑρίσκε τὸν δραπέτη κωμικὸ του καὶ στὸ τέλος μοῦ πρότεινε νὰ μείνω μαζύ του.

»'Εγὼ στὴν ἀρχὴ δίστασα.

»Μοῦ μίλησε ὅμως γιὰ τὸν γιό μου, κατανίκησε τὴν ἀντίστασί μου κ' ἔτσι δέχτηκα.

»—'Εχω ἀνάγκη μιᾶς ὑπηρετρίας, μοῦ εἶπε, κ' ἐσὺ ἀκριβῶς εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ χρειάζομαι.

»Τὴν ἴδια μέρα κιόλας ἀνέλαβα τὰ καινούργια μου καθήκοντα.

»'Η Λουκία Μελλιέ, ἡ δεσποινὶς τοῦ Σεϊλόν, εἶχε γίνει ὑπηρετρία ἐνὸς σχοινοβάτου.

»Μιά καὶ εἶχα ἀπλῶσαι τὸ χέρι μου γιὰ νὰ ζητιανέψω, δὲν εἶχα πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι περήφανη.

»'Εκανα ὅτι ἐξηρτάτο ἀπὸ μένα γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν καινούργιο μου κύριο καὶ νὰ γίνω ἄξια τῆς εὐνοίας του.

»Μὰ γρήγορα κατάλαβα πὼς ἦταν ἄνθρωπος σκληρὸς, ἀπαιτητικὸς καὶ φιλάργυρος. Τί νὰ σοῦ πῶ, καλέ μου Ζάν, με κατάντησε ἕνα εἶδος κτήνους...

»'Ο Σιδεροφάγος, ἐξαιρετικὰ ματαιόδοξος καὶ φουσκωμένος ἀπὸ περηφάνεια, νόμιζε πὼς ἦταν σπουδαῖο πόσω πο... "Ἦταν ἀκόμα δεσποτικὸς καὶ σκληρὸς καί, ὅταν ἡ δουλειὰ δὲν πῆγαιναν καλά, ὅλοι, ὅσοι ζοῦσαν γύρω του ἔτρεμαν κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα του, καὶ τὸν ὑπάκουαν σὺν μιά ἀγέλη δούλων.

»'Ο τρομερὸς αὐτὸς σχοινοβάτης ἔκανε φοβερὴ κατάχρησι τῆς δυνάμεώς του.

»'Υπέστην κ' ἐγὼ τὸν ζυγὸ του, ὅπως κ' ὅλοι οἱ ἄλλοι δυστυχεῖς, ποὺ ἐξηρτῶντο ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ ἡ σκέψις τοῦ παιδιοῦ μου με ὑπεστήριζε πάντοτε καὶ μοῦ ἔδινε ὑπερ-ἄνθρωπη γενναϊότητα κ' ὑπομονή.

»'Ελεγα στὸν Σιδεροφάγο ὁλοένα:

»—Πότε θὰ μοῦ ξαναδῶσῃς τὸ παιδί μου;

»—'Υπομονή! 'Υπομονή! μοῦ ἀποκρίνονταν. Δὲν θ' ἀγῆσω νὰ μάθω τί ἀπόγινε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖς κωμικὸς μου...

»'Εγὼ νόμιζα ὅτι πραγματικὰ τὸν ἀναζητοῦσα, γιὰτὶ δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ πιστέψω ὅτι ἤθελε νὰ με ἀποστήσει δὲν μπορούσα νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ μοῦ εἰσψέματα...

»Καὶ ὅμως ἀργότερα βεβαιώθηκα γιὰ τὸ ἀντίθετο: πο-τέ ὁ Σιδεροφάγος δὲν ἔκανε τὸ παραμικρὸ διάστημα γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸ παιδί μου.

»Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιά ὑπηρετρία. 'Εγὼ τοῦ ἔκανα ὅλες τὶς δουλειές κ' ἐπὶ πλέον δὲν με πλήρωνε. 'Ετσι ἐνοοῦσε νὰ με κρατήσῃ γιὰ πάντα.

»Μεταχειριζόταν τὸ παιδί μου σὺν δόλωμα γιὰ νὰ με κρατᾷ. Κί' ἐγὼ, ἀνυποψίαστη, γεμάτη ἐμπιστοσύνη, ἐπλάσιαζα τὸν ζῆλο μου καὶ τὴν δραστηριότητά μου γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, νομίζοντας πὼς, ὅτι κ' ἂν ἔκανα, δὲν θὰ πλήρωνα ἀρκετὰ τὴ χαρὰ, τὴν ὁποία περιμένα ἀπ' αὐτόν.

'Η Λουκία στάθηκε λίγο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ κ' ἔπειτα ἀκολουθῆσε, συγκινημένη ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναπνο-σεις τῆς.

»—'Ο Σιδεροφάγος θὰ εἶναι πλουσιώτατος, ἀλλὰ, κα-θὼς σοῦ εἶπα, εἶναι πολὺ φιλάργυρος. Τί κάνει τὰ χρή-ματα ποὺ κερδίζει; Κανένας δὲν τὸ ξέρει αὐτό. 'Ο θίασος τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα ὡς δεκαπέντε άτομα καὶ τὰ δυὸ φύλων, ἀλλὰ τοὺς πληρώνει πολὺ κακὰ καὶ τὸν πε-ρισσότερον καιρὸ εἶναι ρακένδυτοι. Παίρνουν λίγα χρήμα-τα μόνο τὶς ἑορτὲς καὶ ὅταν γίνεται κανένα πανηγύρι. 'Ε-τσι φυτοζωοῦν.

»'Ο Σιδεροφάγος ὅμως ὁ ἴδιος δὲν στερεῖται ἀπὸ τίποτα. Ντύνεται καλά καὶ πλαγιάζει καὶ τρώει στὸ καλλίτερο ἐν-νοδοχεῖο. "Ἐπρεπε νὰ μοῦ δίνῃ τὴν τροφὴ μου καὶ τὰ συ-χα μου καὶ ὅμως καθημερινῶς πεينوῦσα... Εὐτυχῶς ἀπὸ καιρὸ πειὰ, τὸ κορμί μου εἶχε ἐξοικειωθῇ με τὶς στερε-σεις... Γιὰ νὰ ντυθῶ, ἔφτιαχνα μόνη μου τὰ ρούχα μου ἀπὸ παλὰ ἄχρηστα ὑφάσματα ποὺ μοῦ παραχωροῦσε ὁ κύριός μου, νομίζοντας πὼς ἔτσι δειχνεται γενναϊόδοξος σὲ μένα.

»Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀφέντης, τὸν ὁποῖον καταδικάστηκα νὰ ὑπηρετῶ με τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβρῶ τὸν γιό μου.

»Δὲν εἶχα πειὰ θέλῃσι, εἶχα κυριευθῇ ἀπὸ ἕνα εἶδος ὁ-ποθλακώσεως καὶ εἶχα καταντήσῃ σὺν ἕνα αὐτόματο.

»'Αν καὶ ἤμουν εὐπειθὴς καὶ προσπαθοῦσα χωρὶς καμ-μιά ἐπιπληξί, νὰ τοῦ φαίνωμαι εὐχάριστη, ὥστόσο μ' ἐπέ-πληττε διαρκῶς καὶ μ' ἐβρίζε κτηνωδῶς. Μιά μέρα, μὲν-στα εἶχε καὶ τὴν τόλμη νὰ με χτυπήσῃ. "Ὅταν ὁ κύριός μου δὲν ἔτρεχε στὶς παραστάσεις του, πράγμα ποὺ δὲν συνέ-βαινε σπάνια, ὅλοι γύρω του ὑπέφεραν. "Ἐπρεπε νὰ ἐπι-κηθῇ σὲ κάποιον γιὰ τὴν κακοτυχία καὶ τὴν ἀσυνάρτη-τοῦ κοινὸ καὶ ξεστοῦσε πάντα σὲ μένα ὁ θυμὸς του.

»Ντροπισμένη γιὰ τὴ δουλική μου θέσι, ἀδίστασα καὶ θέλοντας νὰ σπάσω τὴν ἀλυσίδα μου, τὸν ἐγκατέλειπα.

»'Επὶ ἕνα-δυὸ καὶ πλέον μῆνες περιπλανώμενον στὰς δρόμους καὶ ἀναγκάστηκα πάλι νὰ ζητιανέψω γιὰ νὰ με-πεθάνω τῆς πείνας.

»'Αλλὰ, ἐπειδὴ δὲν εἶχα πειὰ καμμιά ἐλπίδα νὰ ξανα-βρῶ τὸν μικρὸ μου 'Εδμόνδο, χωρὶς τὴν συνδρομὴ τοῦ Σι-δεροφάγου, ἀποφάσισα νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτόν καὶ νὰ μ-πῶ πάλιν στὴν ὑπηρεσία του με τοὺς ἴδιους δρους.

»Πρέπει ἐδῶ νὰ πῶ, ὅτι ποτὲ δὲν προσπάθησα νὰ με-ποθαρρύνῃ γιὰ τὸ παιδί μου. 'Απεναντίας μοῦ ὑποσχόταν πάντοτε ν' ἀρχίσῃ δραστηριές ἐρευν... καὶ μοῦ ὠρκιζόταν στὴν τιμὴ του καὶ σὲ ὅτι εἶχε ἱερὸ... καὶ ἐξαπέρβρισκε τὸν γιό μου καὶ θὰ μοῦ τὸν ἀπέδιδε. 'Αλλὰ ὁ Σιδεροφάγος ὑποσχόταν καὶ ὠρκιζόταν ὅτι ἤθελε, γιὰτὶ οἱ ὄρκοι δὲν τοῦ στοιχίζαν τίποτε.

»Μιά μέρα, ἀνακάλυψε ὅτι ἤξερα νὰ γράφω καὶ νὰ λο-γαριάζω περιφῆμα. 'Απὸ τότε μοῦ φερνόταν καλλίτερα καὶ με κάποιο σεβασμὸ. 'Υποθέτω, ὅτι ὡς τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ με θεωροῦσε γιὰ θλάκα, γιὰ κτήνος.

»Βρισκόμαστε τότε στὸ 'Επινάλ. Μοῦ ἀγόρασε ἀπὸ κα-ποιο παλαιοπωλὴ μιά φορεσιὰ κάπως καλὴ, ποὺ τὴν εἶχε πωλήσῃ κάποιος καμαριέρα. Μοῦ τὴν ἔδωσε καὶ με δέκα-ξε νὰ ἐργασθῶ ὅλη τὴν νύχτα γιὰ νὰ τὴν ἐφαρμόσω στὸ κορμί μου.

»Τὴν ἄλλῃ μέρα, ὅταν ἄρχισαν ἡ παραστάσεις, με τρο-πέτησε στὴν εἰσοδὸ τοῦ θεάτρου, προστάς σ' ἕνα ἐξελ-γραφείου. "Ετσι ξαφνικὰ με εἶχε ἀνυψώσει στὸ ἀξίωμα τοῦ ταμίου του. 'Ασφαλῶς γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἐξουσία αὐτὴ θέσι θὰ ἦταν πολὺ βέβαιος γιὰ μένα καὶ θὰ εἶχε κα-ταλάβῃ πὼς ἤμουν ἀνίκανη νὰ θάλω στὴν τσέπη μου ἕνα

καὶ μιά πεντάρα ἀπὸ τὶς εἰσπράξεις.

»Φαίνεται πὼς ἡ γυναῖκες τοῦ θιάσου, στὶς ὁποῖες εἶχε ἀναθέσει νὰ κρατοῦνε τὸ ταμεῖο, τὸν ἔκλεβαν. Δὲν ἔφται-γαν ἡ ἴδιες γι' αὐτό, ἀλλὰ ὁ Σιδεροφάγος ποὺ δὲν τις πλήρωνε... Γιὰτὶ, παρ' ὅλην τὴν σκληρὴ καὶ ἀθλία ζωὴ τους, ὑπῆρχαν στὸν θίασον ἄνθρωποι με ἀγαθὰ αἰσθήματα.

—'Αποδείξεις ὁ 'Ιερώνυμος Γκρελούς, εἶπε ὁ Ζάν Ρενώ. — Αὐτὸς εἶν' ἐντελὼς ἄλλο πρᾶγμα, ἀπάντησε ἡ Λου-κία. Δὲν θέλω νὰ παραβάλω τὸν τίμιον κ' ἐξαιρετικὸν αὐ-τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀνέθρεψε τὸ παιδί μου καὶ πῆρε κοντά του θέσι πατέρα με τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς. 'Αλλ' ἂς ξαναγυρίσω στὸν Σιδεροφάγο. "Εγὼ λοιπὸν ταμίας του, ἀλλὰ συγχρόνως ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι ταπεινὴ του ὑπηρετρία.

»Συγχρόνως ἀξίωσε ἀπὸ μένα νὰ φοράω παλὰ ρούχα καὶ νὰ ἐμφανίζωμαι ὡς θωβὸ πρόσωπον στὶς γελοῖες του παραστάσεις.

»Παρὰ τὴν ἀποστροφή μου καὶ τὴ φρίκη μου, ὑπάκουσα κἀνοντάς το κ' αὐτὸ γιὰ τὸ παιδί μου. Γιὰ τὸν 'Εδμόνδο μοῦ ἤμουν ἱκανὴ νὰ ὑποφέρω τὰ πιὸ φριχτὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ παραπονεθῶ καθόλου.

»'Εξ ἄλλου ὁ Σιδεροφάγος ἦταν πειὰ ὁ ἀπόλυτος κύριός μου.

»Ὡστόσο ποτὲ δὲν κατάρθω-σε νὰ με πείσῃ νὰ ὑποδυθῶ πρωτεύοντα ρόλο στὰ δράματά του. Χρησιμοποίησε γιὰ τὸν σκο-πὸ αὐτὸ παρακλήσεις, ἀπειλές, τὶς γοητευτικότερες ὑποσχέ-σεις, ἀλλὰ κ' ἐγὼ στάθηκα ἄ-καμπτη. Πραγματικὰ, μοῦ φαί-νεται ὅτι οὔτε εἰκοσι στίχους δὲν θὰ μπορούσα ν' ἀποστηθί-σω.

»'Αφοῦ τοῦ κάκου προσπά-θησε νὰ κατανίκησῃ τὴν ἀντί-στασί μου, θαρροσημένους στὸ τέλος, με ἄφησε ἡσυχῇ.

»'Εν τῷ μεταξύ τὰ χρόνια ἐ-περνοῦσαν κ' ὁ Σιδεροφάγος δὲν μοῦ ἐξάνδρινε τὸ παιδί μου, ὅπως μοῦ ὑποσχόταν ἀδιάκο-πα.

»'Αν σοῦ διηγθῶ ὅσα ὑπέ-φερα ἐδῶ καὶ δεκατρία χρόνια, ἡ ἀφήγησί μου δὲν θὰ τελείωνε ποτέ. Γνώρισα ὅλες τὶς πικρίες, ὅλες τὶς ἀγωνίες, ὅλες τὶς θλί-ψεις. Κατέθηκα, μιά-μιά, ὅλες τὶς σκάλες τῆς δυστυχίας. 'Υπό-φερα ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς. Πᾶς μπόρεσα ν' ἀνθέξω σὲ τέ-τοια παθήματα, σὲ τόσες συμ-φορές; Οὔτε κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν ξέρω... Θάπρεπε πρὶν ἀπὸ πολ-λὸν καιρὸ νὰ εἶμαι νεκρή...

»'Ενα μόνο πρᾶγμα ἔμενε ἄ-θικτο, ἀπόρροστο σὲ μένα, ἡ τιμὴ μου. 'Α! ἐναντίον τῆς οὐτὲ κ' ἡ ἴδια ἡ Μοῖρα δὲν μπο-ροῦσε νὰ κἀνῃ τίποτε... Μοῦ ἔμενε τοῦλάχιστον ὁ σεβασ-μός τοῦ ἐαυτοῦ μου. "Αν τὸν ἔχανα κ' αὐτόν, δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἐπιζήσω τοῦ αἰσχύου μου.

»'Ἦμουν ἀκόμα νέα καὶ πολὺ ὀραία. 'Η φύσις δίνοντάς μου τὴν καλλονή, μοῦ εἶχε κάνει ἕνα πολὺ ἀσχημὸ δῶρο. Πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκα ν' ἀποκρούσω ἀπόπειρες. Γιὰ νὰ προστατεύσω τὴν τιμὴ μου καὶ νὰ τὴν προφυλάξω ἀπὸ κάθε κίνδυνον, εἶχα μέσα στὴν ψυχὴ μου δυὸ ὄπλα: τὴ μι-τρικὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀρετῆς τῆς μητέρας μου.

»Τὸν περασμένο Μάιο φτάσαμε στὸ Γκρέυ λίγες ἡμέρες πρὸ τῆς πανηγύρεως. 'Ο Σιδεροφάγος εἶναι ἄνθρωπος με φαντασία καὶ γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ κοινὸ στὸ θεάτρο του, ἐπινοεῖ διαρκῶς καινούργια πρᾶγματα. Λοιπὸν, τὴ φο-ρὰ αὐτὴ, γιὰ τὸ πανηγύρι, τοῦ ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ παρουσιάσῃ μιά ἀγρία γυναῖκα. Καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμη μου, ἀποφάσισε νὰ εἶμαι ἐγὼ αὐτὴ ἡ ἀγρία, ἡ ὁποία γιὰ λό-γους εἰσπράξεων, ἔπρεπε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ εἶναι καὶ

ἀνθρωποφάγος!...

»Μιά μέρα λοιπὸν ἤρθε καὶ με θρήκε. 'Ελάχιστες φορὲς τὸν εἶχα δῆ τόσο χαρούμενον. Τὸ κατακόκκινο πρόσωπό του, τὰ μικρὰ πονηρὰ μάτια του, ὅλα ἐξέφραζαν σ' αὐτόν μεγάλη εὐχαρίστησι.

»— Μὲ τὴν ὑπομονὴ κατορθώνει νὰ μάθῃ κανεῖς τὰ πάν-τα, μοῦ εἶπε. "Ετσι κ' ἐγὼ κατάρθωσα νὰ μάθω τί ἀπό-γινε ὁ παλαιὸς κωμικὸς μου, ὁ 'Ιερώνυμος Γκρελούς.

»— Καὶ τὸ παιδί μου! φώναξε μ' ἀγωνία. Ζῇ ἀκόμα;

»— Ναί, ζῇ!

»Μιά τρελλὴ χαρὰ με κυρίευσε τότε. 'Ο Σιδεροφάγος με ἄφησε πρῶτα νὰ ἡσυχάσω κ' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

»'Ο γιός σου εἶναι σήμερα ἕνας ψηλὸς κ' ὀραῖος νέος. "Επειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες τὸ πολὺ, θὰ τὸν ξαναδῇς. "Αλλὰ μόνο ἐγὼ, καταλαβαίνεις, Χλωμόντισκη — μ' αὐτὸ τὸ ἐπιθετο με φώναζε — μόνο ἐγὼ ἔχω τὴν ἐπιρροὴ στὸν Γκρελούς, ὥστε νὰ τὸν κάνω νὰ μοῦ πῇ ποῦ θρίσκεται σή-μερα ὁ γιός σου. Λοιπὸν, ὁ ἀχρεῖς αὐτός, θέλοντας καὶ μὴ, θὰ σοῦ ξαναδῶσῃ τὸ παιδί σου...

»Πῆρα τὰ χέρια του καὶ τὸν εὐχαρίστησα κλαίοντας.

»—Ὡστόσο — ἐξακολούθησε — ἂν θέλῃς νὰ ξαναδῇς τὸν γιό σου, ἂν θέλῃς νὰ φροντί-σω, γιὰ σένα, πρέπει νὰ μοῦ κάνῃς καὶ σὺ μιά χάρι.

»— Ποία;

»— Θέλω νὰ παραστήσῃς ἕνα πρόσωπον.

»—'Αλλὰ δὲν μπορῶ... Ξέρε-τε καλὰ ὅτι δὲν μπορῶ...

»— Θὰ μπορέσῃς! μοῦ ἀπάν-τησε σχεδὸν με τραχύτητα. 'Εξ ἄλλου, μόνο ὑπὸ τὸν ὄρο αὐτό θὰ σοῦ ξαναδώσω τὸν γιό σου. Διάλεξε! Δέχεσαι; ναί ἢ ὄχι;

»— Τί πρέπει νὰ πῶ καὶ νὰ κάνω;

»— Δὲν θὰ πῆς τίποτε... Θὰ 'ἴ ἀφήσῃς νὰ σὲ ντύσω κατάλ-ηλα καὶ θὰ παρουσιάσῃς στὴ κηνὴ ὡς ἀγρία γυναῖκα.

»'Ακούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλα μιά κραυγὴ φρίκης καὶ ἀηδίας.

»— Χρειάζομαι μιά ἀγρία γυ-ναῖκα — ἐξακολούθησε ὁ Σιδε-ροφάγος. Τὴν ἀναγγέλλω στὴν ρεκλάμα μου... Καὶ μόνο ἐσένα ἔχω γιὰ νὰ παίξῃς τὸν σπου-δαῖο ρόλο ποὺ θὰ μὲ δώσῃ λαμπρὲς εἰσπράξεις.

»'Η Λουκία στάθηκε μιά στιγ-μὴ γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ κ' ἔπει-τα ἐξακολούθησε:

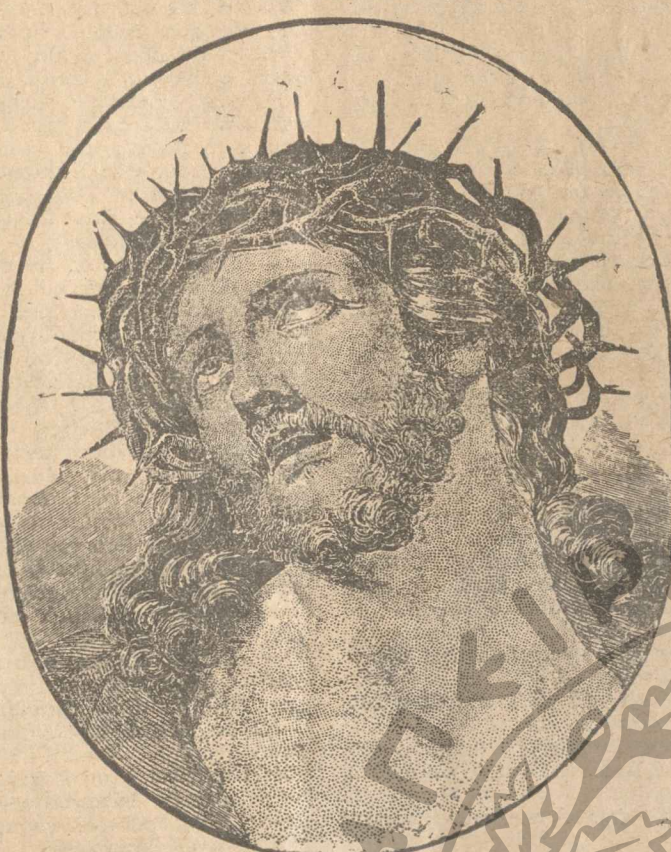
— Μοῦ εἶπε καὶ πολλὰ ἄλλα πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θυμοῦ-μαι πειὰ. Τέλος, χρησιμοποιῶν-τας διάφορες πονηρίες καὶ μι-τούσε. Δέχτηκα νὰ παρουσιάσῶ ὡς ἀγρία στὴ κηνή. »Φρόντισε ὁ ἴδιος γιὰ τὴ μεταμφίεσί μου, χρωμάτισε μὲ-νος τοῦ μαύρου τὸ πρόσωπό μου, τὰ πόδια μου καὶ τὰ χέ-ρια μου, με στόλισε με γυαλίνα μπαγιλινιδία καὶ με πα-ρουσίασε στὴν κατάσταση αὐτὴ σὲ διακόσιους τρακόσιους θεατὰς.

»Μιά καὶ εἶχα δεχθῇ νὰ μεταμορφωθῶ σὲ ἀγρία γυναῖ-κα, θὰ εἶχα ἰσως τὴν γενναϊότητα νὰ ὑποδυθῶ ὡς τὸ τέ-λος τὸν ἐξευτελιστικὸν αὐτὸν ρόλον. Μὰ ἐξαπνὰ, ἀνάμεσα στοὺς θεατὰς, διέκρινα τὸν Ρουβενά. Κοντὰ του καθόταν μιά νέα, ἡ ὁποία με κύτταξε με περιέργεια, γεμάτῃ συμ-πάθεια.

»Εἶναι ἀδύνατον νὰ πῶ τί ἔγινε τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μέσα μου. Τὰ μάτια μου σκοτίστηκαν, τὸ αἷμα μου ἄρχισε νὰ βουίζῃ στοὺς κροτάφους μου, μοῦ ἤρθε ἀσταθὴν, νόμισα, ὅτι ὅλα χόρευαν γύρω μου, ἔβλεπα πρόσωπα ποὺ μορφαζο-φρικαλέα καὶ μοῦ φαίνονταν πὼς ἀκούγα ὠρυγές.

»Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Σιδεροφάγος θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Ἰδε ὁ "Ἀνθρώπος.

νά φάω κρέας, — ήταν κι' αυτό μέσα στο πρόγραμμα, — αλλά τό απέκρουσα, με φρίκη, και άηδία. Θέλησε να με χτυπήσει για να υπακούσω, αλλά τότε, αν θυμάμαι καλά, έβγαλα μιά δυνατή κραυγή κ' έφυγα τρέχοντας.

«Μιά γυναίκα του θιάσου μας, ή οποία με συμπαθούσε, με βοήθησε να θγάλω τ' αλλόκοτα ροβάρ που φορούσα. Συγχρόνως μου είπε:

«— 'Ο Σιδεροφάγος είναι ένας έλεεινός ψεύτης... Σε εξαπάτησε άτιμα. Ποτέ δεν φρόντισε να μάθι τί άπόγινε τό παιδί σου. Σού υποσχέθηκε, ότι θα τό ξαναδής, αλλά είναι ψέμα. Σε θεβαιώνω ότι δεν ξέρει άπολύτως τίποτε για τό παιδί σου. Σού είπε ψέματα για να σε καταφέρη να κάνης τόν ρόλο της άγριας.

«— 'Ω! ο άθλιος! φώναξα άπελπισμένη. Μά είναι αλήθεια όσα μου λές;

«—'Εγώ δεν έχω κανένα λόγο να σε γελάσω, μου άπάντησε εκείνη. Μόνο ο Σιδεροφάγος σε γέλασε. 'Εγώ σ' άγαπώ. "Αν δεν σ' άγαπούσα, δεν θα σου έλεγα τίποτε...

«Φόρεσα τά ρούχα μου, και, χωρίς να σκεφθώ καν να πλύνω τό πρόσωπό μου, ώρμησα έξω από τό θέατρο κι' έφυγα τρέχοντας.

«'Εφευγα μακριά από τόν Σιδεροφάγο, έχοντας αυτήν την φορά την άμετάκλητη άπόφασι να μην ξαναγυρίσω ποτέ πειά κοντά του...

«'Αλλοίμονο όμως!... Δεν είχα πειά καμιά έλπίδα...»Η ξερα πώς δεν θα ξανάβλεπα ποτέ πειά τό παιδί μου...

«'Ετρεχα επί δυό-τρεις ώρες ανάμεσα από τά χω. άφια, χωρίς ούτε να σκεφθώ καν πού πάω.

«'Ημουν σχεδόν τρελλή, αισθανόμουν πιδ ζωηρά όλες τις λύπες μου, αισθανόμουν τόν θάνατο μέσα στην ψυχή μου και ή σκέψις του παιδιού μου δεν με ύπεστήριζε πειά...

«Τήν ήμέρα εκείνη, σκέφθηκα ν' αυτοκτονίσω... "Αν θρισκόμουν κοντά στις όχθες του ποταμιού, θα ριχνόμουν πιθανώς στα νερά του για να τερματίσω την άθλία μου ζωή...

«Λίγο πριν θασιλεύση ο ήλιος, στάθηκα σε μιά πηγή, κοντά στην είσοδο ενός χωριού. Είχα ξεχάσει έντελώς τις μπουργιές του Σιδεροφάγου με τις όποιες ήμουν άαμμένη. Εσπευσα να πλυθώ για να ξαναπαρή τό κορμί μου τό φυσικό του χρώμα...

«Είχα μερικά φράγκα στην τσέπη μου και με τό πωσόν αυτό μπόρεσα να ζήσω κοντά στο Σειλόν δυό περίπου μήνες. Χωρίς αυτά θ' άναγκαζόμουν να ζητιανέψω, πράγμα που δεν μπορούσα να τό κάνω γιατί φοβόμουν μήπως μ' άναγνωρίσουν.

«Ναι, αν δεν είχα τά χρήματα αυτά που προερχόντουσαν από μακροχρόνιες οικονομίες μου, ή θα πέθαινα της πεινας, ή θ' άναγκαζόμουν να άπομακρυνθώ από τό Σειλόν. 'Ετσι, δεν θα σε συναντούσα, φίλε μου Ζάν Ρενώ, κι' αντί για τό φως που με τυλίγει τώρα, θα θρισκόμουν άκόμα θυσιωμένη στο σκοτάδι, ή καρδιά μου δεν θ' άνοιγε πάλι στη χαρά και ούτε ή ψυχή μου θα λαχταρούσε από ούράνιες έλπίδες.

«Πού θα θρισκόμουν αυτή τη στιγμή; Ούτε κ' ή ιδία δεν τολμώ να ρωτήσω γι' αυτό τόν έαυτό μου...

«'Α! Ζάν Ρενώ, θα ήμουν τυφλή ή άχάριστη πός τόν Θεό, αν δεν άνεγνώριζα πόσο άπέραντη είναι ή καλώσύνη του κ' ή πρόνοιά του.

«Δεν είμαι πειά καταραμένη! Δεν είμαι πειά κταραμένη!...»

ΙΕ'

Η ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΓΕΙΟΥ

«Ο Ζάν Ρενώ έμεινε δλόκληρη σχεδόν την ήμέρα με τη Λουκία, συντροφεύοντάς την. Μίλησαν έκτενώς για τά περασμένα κι' έκαναν λαμπρά σχέδια για τό μέλλον, όχι για τόν έαυτόν τους που τόν ξέχασαν δλότελα, αλλά για τά άγαπημένα τους παιδιά.

«Ότόσο ή Λουκία δεν είχε ξεχάσει καθόλου τ' άπειλητικά λόγια του φραγκίσκου Παρισέλ και τόν τριμερό κίνδυνο που διέτρεχε ή Λευκή, αν ο άθλιος κατάρθωνε να μπη στην έπαυλι, όπως έσκόπευε να κάνη.

«Θά μπορούσε θέβαια να ειδοποιούσε τη νέα για να φυλαχτή. 'Ετσι όμως θα την φόβιζε άσκοπα, χωρίς εν τούτοις να την άπαλλάξη από τόν κίνδυνο που την άπειλούσε.

«Αν ειδοποιούσε τόν Ζάν Ρενώ, αυτός θα ήθελε να ύπερασπισή μόνος του την κόρη του κ' ή Λουκία άναλογιζόταν με τρόμο τί θα γινόταν αν ο πατέρας της Λευκής και ο γιός Παρισέλ θρισκόντουσαν ο ένας άπέναντι στον άλλο. Σίγουρα κάποιος άπ' τούς δυό θα έσκοτώνετο.

Γι' αυτό άποφάσισε να μην πη τίποτε στον Ζάν Ρενώ,

και θέλοντας με κάθε τρόπο και με κάθε θυσία να προφυλάξη την άσφα νέα έναντίον της έπιβολής του θβειρωφραγκίσκου, κατέστρωσε ένα σχέδιο. 'Αλλά είδε άμέσως ότι δεν μπορούσε να κάνη τίποτε χωρίς την σύμφωνη τών Ζάν Ρενώ.

«Αφού λοιπόν μίλησαν για τη Λευκή και τόν 'Εδμόνδο, για τόν γάμο τους και την εύτυχία τους, ή Λουκία έίτε στον Ζάν Ρενώ:

«—Όταν νυχτώση και κοιμηθούν όλοι, θέλω να μπη στην έπαυλι χωρίς να μάθι κανείς τίποτε.

«Ο Ζάν Ρενώ την κύταξε ξαφνιασμένος.

— Μου ήρθε μιά ιδέα, εξακολούθησε ή Λουκία, έπιμένει να περάσω την νύχτα μου κοντά στον πατέρα μου, στο δωμάτιο του Ρουθενά.

— Την στιγμή που τό έπιθυμείτε αυτό Λουκία, της άπάντησε ο Ζάν Ρενώ, ούτε αντιρρήσεις μπορώ να σας φέρω ούτε και να σας ρωτήσω πώς σας ήρθε αυτή ή ιδέα. 'Απ' χθές, αν θέλατε, θα θρισκόσαστε στην έπαυλι και θα έχατε ξαναπαρή εκεί τη θεία που σας ανήκει. Τώρα πρέπει να θρώ τόν τρόπο για να σας μπάσω στο σπίτι, αν κι' αυτό είναι άρκετά δύσκολο, όταν κλείσουν όλες ή πόρτες.

— Είναι αλήθεια αυτό και γι' αυτό θασίστηκα σε σένα. 'Αλλοτε, αν δεν με γελά ή μνήμη μου, ή πόρτα της αλής είχε δυό κλειδιά. Πρέπει λοιπόν να προμηθευθώ με ένα.

— Τό άπλούστερο θα ήταν να ειδοποιη ή Λευκή, την όποια ν' άνακονίσουμε τό μουσικό.

— 'Οχι, άπάντησε ζωηρά ή Λουκία. 'Επιμένω περισσότερο από κάθε άλλη φορά να μην μάθουν τίποτε ο πατέρας μου κ' ή Λευκή, πριν φθάσουν στο Σειλόν ο Ρουθενά κ' ο γιός μου. Θέλω επίσης ν' άγνοήσουν άπολύτως την άπομηνή παρουσία μου, μέσα στο σπίτι.

Κι' έπειδή ο Ζάν Ρενώ την κύταξε ξαφνιασμένος, ή Λουκία εξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω... 'Η διαγωγή μου θα σ' εκπλήσει θέβαια, φίλε μου. Μά κι' εγώ ή ίδια δεν μπορώ να εξηγήσω πώς σας τούς λόγους για τούς όποιους ένεργώ έτσι... θέβαια, θα ήταν φυσικότερο να παρουσιαστώ άμέσως στον πατέρα μου και να τό πώ: «'Η κόρη σας δεν πέθανε... Ξέρω ότι τη θέλετε πάλι κοντά σας, ότι την προσκαλείτε και την περιμένετε... 'Ιδού με!... Ξαναγύρισα. Με καταρροστήκατε, αλλά ο Θεός κούραστηκε πειά κάνόντάς με να ύποφέρω. Εύλογηστε με!» Ναι, μπορούσα να τό κάνω αυτό, αλλά μιά φωνή μέσα μου μου λέει έπιτακτικά, ότι δεν ήρθε άκόμα αυτή ή ώρα. 'Η φωνή αυτή με κρατεί, με δένει και την άκούω. Νομίζω, ότι ύπακούοντας σ' αυτήν, ύπακούω στον ίδιο τόν Θεό και ότι ο Θεός τό θέλει αυτό.

— Ναι, άποκρίθηκε ο Ζάν Ρενώ, ύπάρχουν μουσικήδες φωνές, στις όποιες ύπακούει κανείς χωρίς να τό θέλη.

Κι' έπειτα από μιά στιγμιαία σιωπή, ρώτησε τη Λουκία:

— Λοιπόν, άποφασίσαστε όριστικά να περάσετε τη σημερινή νύχτα στο δωμάτιο του Ρουθενά;

— Ναι, έπιμένω άπόλυτα σ' αυτό.

«Ο Ζάν Ρενώ σηκώθηκε και φόρεσε τό ψάθινο καπέλλο του.

— Πηγαίνω στην έπαυλι, είπε.

— Πότε θα ξαναγυρίσετε;

— Άμα θρώ τόν τρόπο να σας μπάσω μέσα χωρίς να μάθι κανείς τίποτε.

— Είσαι θέβαιος ότι θα πετύχης;

— Τό έλπίζω.

— Πήγαινε λοιπόν, καλέ μου Ζάν Ρενώ, και σε περιμένω με μεγάλη άνυπομονή.

«Ο Ζάν Ρενώ βγήκε κι' έπηγε στην έπαυλι. 'Εκεί, καθύπερθε κοντά στο τζάκι της κουζίνας, έχοντας τό ραβδί του ανάμεσα στα πόδια του.

Κάθε τόσο άλλαζε μερικά λόγια με τη μαγειρίσα, ή όποια πηγαυνοερχόταν εξααιρετικά άπασχολημένη κι' έπληρούσε τη φωτιά και τά καζάνια της.

«'Ηταν πειά άργά, ζύγωνε ή ώρα της έπιστροφής από τούς άργους κ' ή μαγειρίσα ήξερε, ότι οι έργάτες, μιλώντας, θέλουν να καθήσουν στο τραπέζι.

«Ο Ζάν Ρενώ για να μη μένη έντελώς άνεργος, έοργε μόνις λιγότερε ή φωτιά, ένα-δυό ζύλα στο τζάκι. 'Εν τω μεταξύ, ή μαγειρίσα έθαζε τις πετσέτες στο τραπέζι.

«'Εχεις πολύ δουλειά; τη ρώτησε ο Ζάν.

— Ναι, ούτε στιγμή δεν έχω για χάσιμο. Πρέπει να μωφτάσουν, τό τραπέζι να είναι έτοιμο. Είναι κουρασμένοι, πεινούν και δεν πρέπει να περιμένουν.

— Δεν σε βοηθάει ή άλλη ύπηρετία; ('Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΩΣ «ΓΥΡΙΖΕΙ» Η ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ

(Μιά έπίσκεψις στα στούντιο της «Παραμάουντ».)

ΤΑ στούντιο της «Παραμάουντ» είναι σε μιά ήσυχη άποδο της λεωφόρου Μελρόζ, στο Χόλλυγουντ. Ξέρετε τώρα πώς λέγεται αυτή ή άπόμερη και σχεδόν έπαρχιακή πάροδος; 'Οδός Μαραθώνος!

Στην είσοδο του στούντιο, μιά γρηά Μεξικάνα πουλάει λουλούδια. Δίπλα της, με τά χέρια στις τσέπες και μ' άνοιχτό πουκάμισο, σκέπτεται ο Τζώρτζ Ράφτ. 'Ακουμπάει στον τοίχο και κυττάζει τά λουλούδια μ' ένα άφηρημένο θλέμμα, θυσιωμένος στις σκέψεις του. Πίσω από τά κάγκελα της πόρτας, ή αλλη είναι άπέραντη. 'Αριστερά, στο θέατρο, είναι τό στούντιο αριθμ. 9, γεμάτο από ένα γαλάζιο φως. Στη μέση του είναι μιά μεγάλη δεξαμενή. Κάθε πλευρά της είναι είκοσι μέτρα. Σε κάθε γωνία μεγάλες ρόδες άναπαράζουν τό νερό. Δυό βοηθοί σκηνοθέται έτοιμάζουν ένα... τρομερό ναυάγιο!

Στις άκρες της δεξαμενής διάφορα σκηνικά από χαρτόνι, ύψους ενός μέτρου παριστάνουν άτόκρημνους θράχους και μιά πόλη. 'Ενα πλοίο, σαν εκείνα που έχουν μέσα σε θιρινές τά πρακτορεία τών άτμοπλοϊκών εταιρειών, χορηπάει έπάνω στα κύματα.

«Η σκηνή αυτή, όταν θα την ζωγραφίσουν, όπως προέπει, θα δώση στην δδόνη την εικόνα ενός πλοίου που κινδυνεύει να θουλήξη από μιά μεγάλη τρικυμία.

Κοντά στην δεξαμενή, έπάνω σε μιά κάσσα γεμάτη ταινίες, κάθεται μιά γυναίκα. Είναι μακιγιαρισμένη για να «γυρίση».

Φοράει ένα παλινό μάλλινο φόρεμα. Τρώει καραμέλλες και παρακολουθεί με ένδιαφέρον την τρικυμία. Είναι ή Κλωντέτ Κολμπέρ.

— 'Ερχεσθε από τό Παρίσι; μου λέει χαμογελάοντας. Τί κάνει τ' ώμορφο χωριό μου, τό Σαιντ-Μαντέ; 'Εζησα εκεί πέρα τά παιδικά μου χρόνια... 'Εκεί μένουν οι συγγενείς μου, οι θείοι μου.

— Γίνετε όμως 'Αμερικανίδα...

— 'Οχι και τόσο... Είναι αλήθεια, θέβαια, ότι άγαπή τών 'Αμερική. Μου έδωσε και τη δόξα και την εύτυχία. Ξέρετε; 'Εγώ είμαι μιά εύτυχισμένη «θεντέτα»! Δεν παίρνω τίποτε στα τραγικά. 'Εχω ένα ωραίο σπίτι, έπάνω στον λόφο κι' είναι καλό σύζυγο που τόν λατρεύω! Είναι δδοντοίατρός! Δεν έχει καμιά σχέση με τόν κινηματογράφο. Τό θράδυ, όταν γυρίζω από τό στούντιο, μιλώ μαζί του για όλα πράγματα κι' έτσι ξεχνώ τη δουλειά μου, τις κακογλωσσίες, τις ραδιουργίες... Γιατί με κυττάει λοιπόν σαν φαινόμενο;

«Η Κλωντέτ Κολμπέρ ξεσπάει σ' ένα ήχηρό γέλιο.

— Πηγαίνω να ντυθώ, μου λέει. «Γυρίζω» με τόν Γκάρυ Κούπερ την «Ογδόη γυναίκα του Κυανοπώγανος». 'Εχουμε τόν Λαμπιτς σκηνοθέτη...

Και φεύγει μ' ένα φιλικό νεύμα.

Στό διπλανό στούντιο, ο διάκοσμος παριστάνει ένα θιβλιωπώλειο στο Παρίσι. Οι ήλεκτρολόγοι κανονίζουν τόν φωτισμό. 'Ενας μικρόσωμος άνθρωπος, με γκριζά ρούχα, με μαύρο πουκάμισο, με κίτρινο πρόσωπο, μ' ένα πούρο στο στόμα θμηατίζει νευρικά και μιλάει μόνος του. Είναι ο 'Ερνστ Λομπιτς, ένας από τούς μεγάλους σκηνοθέτες του κόσμου. Ο Λομπιτς δεν μπορεί να ζήση χωρίς ένα πούρο στο στόμα. Καπνίζει τριάντα την ήμέρα! Όταν «γύρισε» πέρυσι τόν «Αγγελος» με την Μάρλεν Ντήτριχ, άναγκάστηκε να έγκαταλείψη τά πούρα του. 'Η Μάρλεν δεν μπορούσε να ύποφέρη τόν καπνό. «Ε, λοιπόν ο Λομπιτς άπέτυχε σ' αυτό τό φίλμ...

Σας ελπια, ότι ο διάκοσμος παριστάνει ένα θιβλιωπώλειο στο Παρίσι. Μιά τζαματιή πόρτα θγάζει στον δρόμο. 'Ο δρόμος αυτός είναι ή λεωφόρος τών 'Ηλυσίων, γεμάτη κόμο, ταξί, κίνηση. Στο στούντιο όμως δεν ύπάρχει! Κι' όμως θα τόν δήτε στην δδόνη, κάθε φορά που θα άνοιγο-κλείνη ή τζαματιή πόρτα! Πώς; 'Απλούστατα, χάρις σ' ένα τρουκάριαμα. Δυό μέτρα πίσω από την πόρτα είναι μιά μεγάλη μαύρη δδόνη. Στην δδόνη αυτή προβάλλεται ένα

«Ενα σκίτσος της Κλωντέτ Κολμπέρ

πως σκηνή στην κρεβάτοκάμαρη. 'Ο Γκάρυ πρέπει να... δείρη την Κλωντέτ. 'Ετσι τό θέλει τό σενάριο. Οι δυό «άστέρες» μπαίνουν στην κρεβάτοκάμαρη. 'Ο Λομπιτς κανονίζει τις θέσεις τους. 'Επειτα κάθεται δίπλα στο φωτογραφικό μηχάνημα.

— 'Εμπρός! κάνει.

— Φας! φωνάζει ο βοηθός του.

— Σιωπή! φωνάζει ένας άλλος.

Οι προβολείς, σαν ήλιοι, πλημμυρίζουν την κρεβάτοκάμαρη. Μιά νευρική σιγή θασιλεύει σ' όλο τό στούντιο. 'Ο «μακιγιέρ» της Κλωντέτ προχωρεί άθρόυβα, πουδράρει τη μύτη της και εξαφανίζεται στη σκιά.

— 'Αρχίζουμε! φωνάζει ο Λομπιτς.

«Ο Γκάρυ Κούπερ άποπάει την Κλωντέτ με τό ένα χέρι και με τ' άλλο της τις θράει σ' ένα τρυφερό μέρος του σώματος.

— Πιό δυνατά! τού φωνάζει ο Λομπιτς. Πιό δυνατά!...

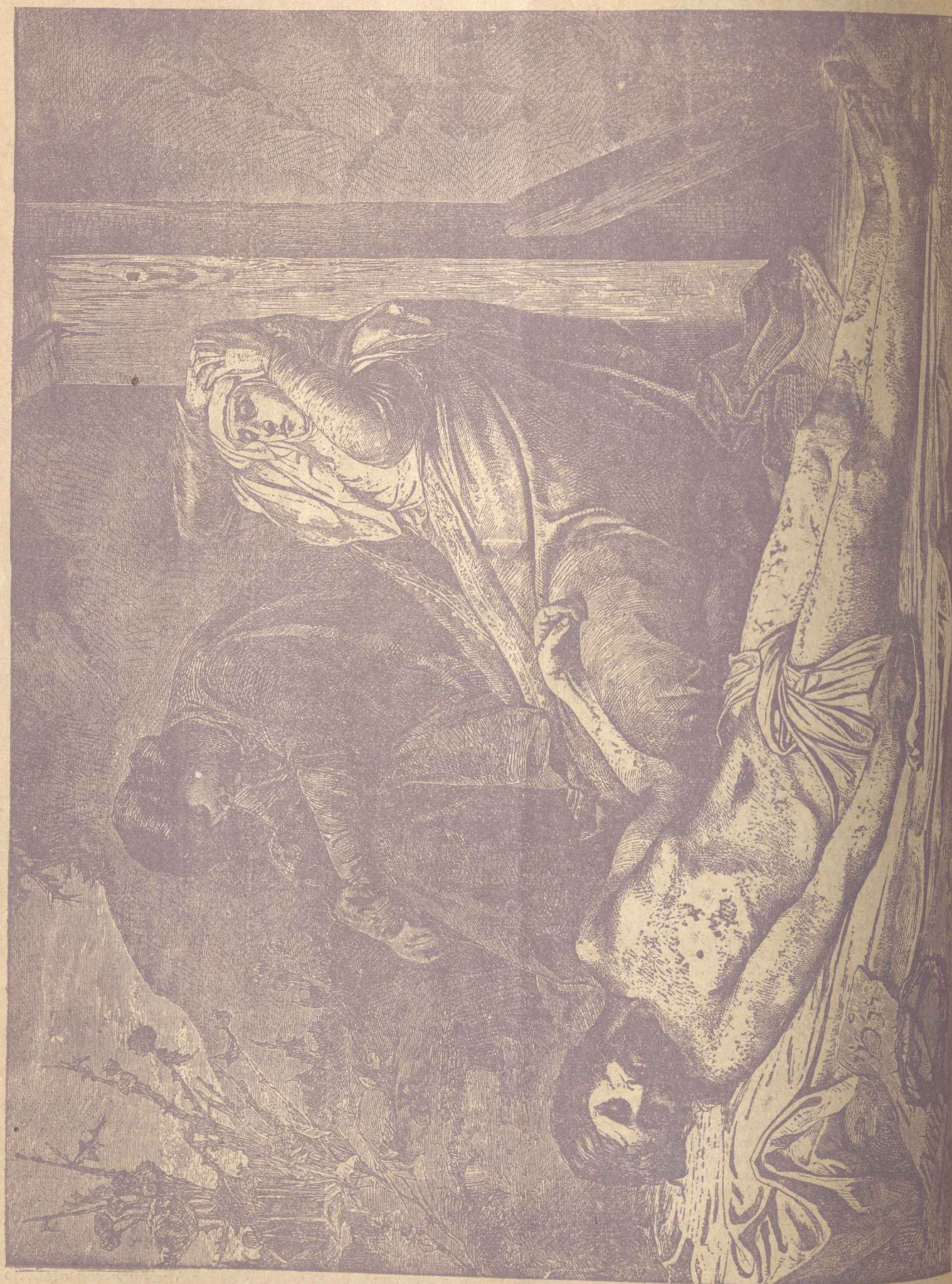
«Η σκηνή ξαναρχίζει μιά, δυό, τρεις, φορές. 'Η Κλωντέτ τώρα κλαίει σ' αλήθεια...

Δίπλα μου, μιά βοηθός του Λομπιτς, τό «σκριπς-γκέρλ», δηλαδή ή «υποβλήτης», παίρνει κρυφά τό σιγαρέτο που άφισε ο Γκάρυ Κούπερ και τό καπνίζει με μιά άπερίγραπτη άπόλαυσι. Είναι και αυτή έρωτευμένη μαζί του...

Τί παράξενος που είναι όλος αυτός ο κόσμος του στούντιο που δεν τόν θλέπουν ποτέ οι θεαταί της δδόνης!...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

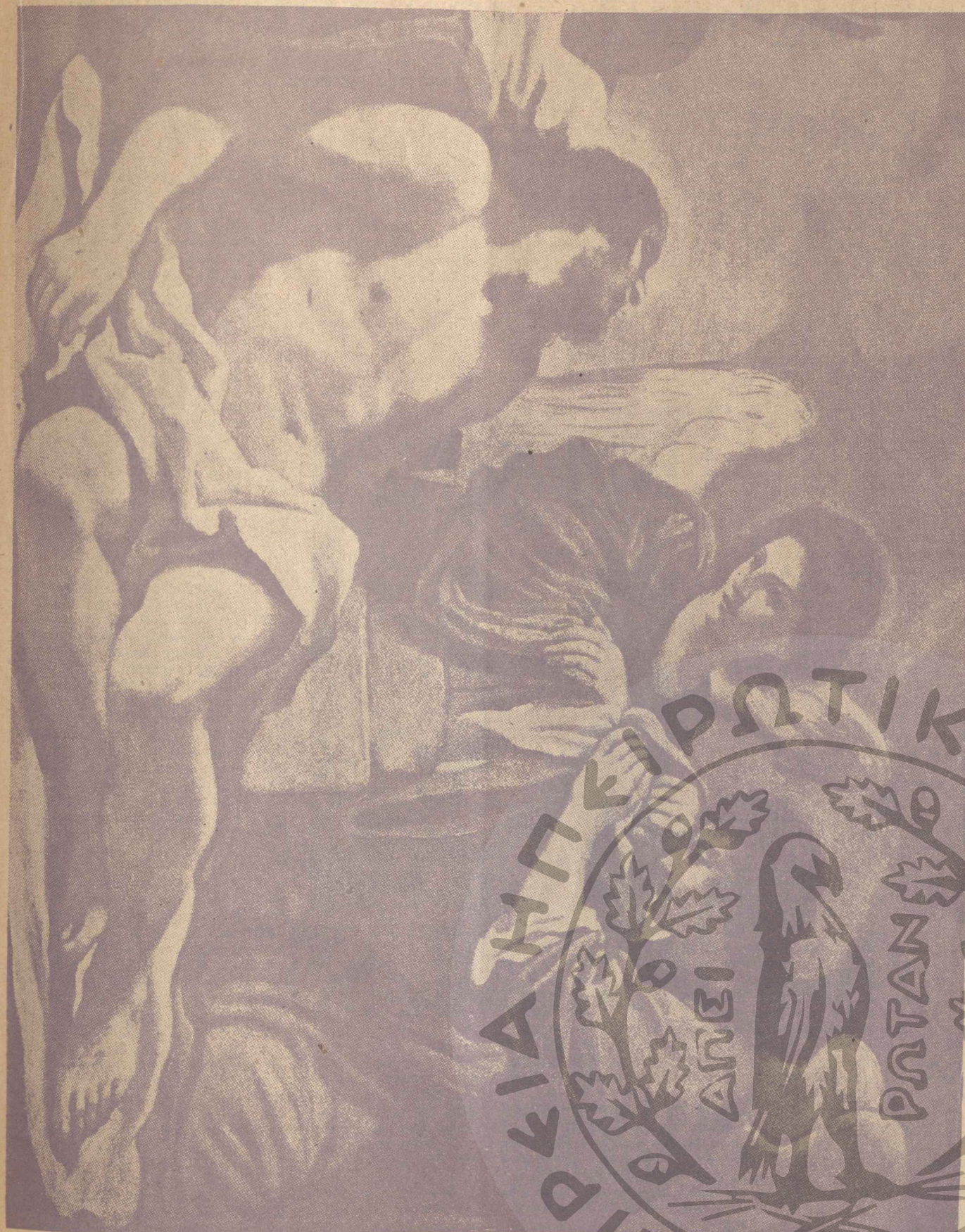
Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

«Ω γλυκύ μου Ξαρ, γλυκύτερόν μου τέκνον...»

(Πίναξ του Σάρα Ντέλνι)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ

Ὁ θρήνος τῶν Ἀγγέλων.
(Πίναξ τοῦ Γκουερσίνο. — Ἐθνικὴ Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΠΟΛΑ ΝΕΓΚΡΙ

("Ενα ενδιαφέρον άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου 'Αντρέ Μαζέ.")

ΤΗΝ Πόλα Νέγκρι, την πασίγνωστη και αειθαλή «βεντέτα» της όθνης, με την παράδοξη και δραματική ζωή, την γνωρίσα για πρώτη φορά στην Νέα 'Υόρκη, σ' ένα αριστοκρατικό «μιούζικ-χάλλ» της 42ας λεωφόρου.

Με μιά πολυτελή και έξωμο τουαλέττα, η οποία έκανε πιά έντυπωσιακή την χλωμή όμορφη της η Πόλα Νέγκρι, έκανε την εμφάνισή της έπειτα από τὰ μεσάνυχτα και με την συνοδεία μιάς τσιγγάνικης όρχήστρας έλεγε ένα παθητικό τραγούδι κι' αναστάτωνε την καρδιά των «θασι-λέων» του χρέματος.

Η Πόλα Νέγκρι όμως, στις κινήσεις της, — φωνή της, στο βλέμμα της, είχε τον άερα μιάς θαυματοποιού «μοιραίας» γόησσας που είχε δοκιμάσει όλες τις απολαύσεις της ζωής, όλα τὰ ανθρώπινα πάθη και τώρα παρέμενε άσυγκίνητη μέσα σ' αυτόν τον κόσμο των γλεντζέδων που έπιναν σαμπάνια, χόρευαν και πέταγαν ασυλλόγιστα τὰ λεφτά.

Η Πόλα Νέγκρι, εκείνη την εποχή, είχε θαρεθί και αυτόν τον έρωτα. Είχε θαρεθί ακόμη να περιμένη τον θάνατο να της κλείσει τὰ μάτια. Είχε θαρεθί επίσης τις τρυφερές εξομολογήσεις του δημάρχου της Νέας 'Υόρκης, του Τζέιμς Γουόλκερ.

Ο εύθυμος αυτός άνθρωπος, πού εκείνο τον καιρό την είχε έρωτευθί παράφορα, την πολιορκούσε πράγματι, κάθε νύχτα, της έστελνε πανάκριβες ανθοδέσμες και θαρύτσια κοσμήματα και ήταν πρόθυμος ν' αναστατώσει την πόλι των ουρανοξύστων για ένα χαμόγελό της.

Μά η γοητευτική αυτή βεντέττα παρέμενε άσυγκίνητη. Τό μόνο πού την ενδιέφερε πεία ήταν το τραγούδι της. Κι' αυτή άκριθώς ή ψυχική της διάθεση ήταν ή άφορη ή ενός πλήθους αισθηματικών δραμάτων πού γέμιζαν τις στήλες των έφημεριδών με τις συγκινητικές λεπτομέρειές των.

Η μεγάλη όμως αυτή ήθοποιός δεν ήταν καθόλου άπογορευμένη. Είχε κουρασθί μόνο κ' είχε καταβληθί από μιά άρρώστεια, ή οποία την είχε κρατήσει πολλόν καιρό στο νοσοκομείο και την είχε εξαντλήσει. Η Πόλα Νέγκρι είχε ύποστη μιά σοβαρά έγχειρση σκαληκοειδίτιδος είχε κινδυνέψει να πεθάνη κι' έπειτα — πού ένα ταξίδι 'ναρρώσεως είχε ξαναγυρίσει για να διασκεδάση με τὸ τραγούδι της, στην άγαπημένη της Νέα 'Υόρκη.

Τὸ έφιαλτικό Χόλλυγουντ όμως τρώμαζε ακόμη την ψυχή της κ' ή σκέψι ότι τὸ συμβόλαιό της, θά την υποχρέωνε να λίγο να γυρίσει πάλι εκεί πέρα της πλήγανε την καρδιά.

Όταν με παρουσίασαν στην διάσημη «γόησσα», ή Πόλα Νέγκρι μού έσφιξε τὸ χέρι μ' έγκαρδιότητα και φάνηκε πρόθυμη ν' άπαντήση σ' όλες τις δημοσιογραφικές μου έρωτήσεις.

— Ποιὸ ήταν τὸ πρῶτο έργο τὸ όποιο «γυρίσατε» στον όμιλοδυντα κινηματογράφο; την ρώτησα.

— Τὸ φιλμ «Γούμανς Κομάντ» μού άπάντησε. Μά αυτό τὸ έργο δεν έξέρω αν είχε επιτυχία. Τὸ «γύρισα» υποφέροντας συνεχώς φριχτά μαρτύρια από τούς παροξυσμούς της σκαληκοειδίτιδος, οι όποιοι με βασάνιζαν και μ' έβριχναν άναίσθητη στο «πλατώ». Παρά τις συμβουλές των γιατρών έγώ επέμενα ώστόσο να τελειώσω αυτό τὸ έργο, γιατί είχα τὸ προαίσθημα ότι θά πεθαινα από αυτήν την άρρώστεια και δεν ήθελα ν' αφήσω μισοτελειωμένο ένα φιλμ. "Ετσι «γύριζα» έχοντας πάνω στην κοιλιά μου μιά φού-

σκα γεμάτη πάγο και κάθε τόσο ξαπλώνονυ στο καμρίνι μου για ν' αναπαυθώ. Μ' α ύτη μου ή έπιμονή, χειρότερεψε υπερβολικά την κατάστασί μου. "Ετσι στην τελευταία σκηνή του έργου έπεσα κατά γής λιπόθυμη. Οι άνωθρωποι τού «στούντιο» με μετέφεραν τότε άναίσθητη στο νοσοκομείο. "Εκεί οι γιατροί δήλωσαν στους φίλους μου ότι δεν είχαν παρά ελάχιστα έλπίδες, ότι θά με έσωζε ή χειρουργική επέμβασίς των και τούς εξήγησαν ότι μόνο ή Θεός θά μπορούσε να με γλυτώσει άπ' τὰ νύχια τού θανάτου.

Μέσα στην καταθλιπτική άτμόσφαιρα τού νοσοκομείου έμεινα δύο μήνες. Κι' όταν πεία θύγηκα από κεί πέρα, εγκαίνει άγνώριστη. Τίποτε πεία δεν με συγκινούσε και καμμία χαρά τού κόσμου δεν ένθουσίαζε την ψυχή μου. "Απορημ ή αυτής της άπογορευτέσώς μου ήταν τὸ ότι με είχαν καταλείψει όλοι οι άνθρωποι τούς όποιους είχα άγαπήσει.

Γι' αυτό όταν έγινε καλὰ έφυγα μακριά από τὸ Χόλλυγουντ για να ξεχάσω τις πίκρες του. "Ετσι ήρθα να ζήκουρασθώ στην Νέα 'Υόρκη. "Εδω όμως είχα πολύ άνηση. "Όλοι οι άνθρωποι μ' έρωτεύονται από την φωνή μου και μού κάνουν μαρτυρική την ζωή με τις εξομολογήσεις των.

Την Πόλα Νέγκρι την συνάντησα για δεύτερη φορά έπειτα από δύο χρόνια στο Χόλλυγουντ. Μά τρώμαξα νά την γνωρίσω. Είχε άπογορευθί εξαίρετικά κ' είχε άνακτήσει όλην τον ένθουσιασμό της.

— Ποιὸ είναι, την ρώτησα περίεργος, τὸ μυστικό αυτής της έκπληκτηκής μεταμορφώσεώς σας;

Η Πόλα Νέγκρι γέλασε από την καρδιά της και μού δήλωσε:

— "Ο έρωτας, αγαπητέ μου φίλε. Ναί, δεν πρέπει αυτό να σας εκπλήρη. "Ετσι είμαστε όλες ή γυναίκες αδιόρθωτες. "Αφωσιωνόμαστε πάντα σ' εκείνους πού μας βασανίζουν. Μά σας όρκίζομαι ότι αυτήν την φορά αγαπώ μ' όλη την δύναμη της καρδιάς μου. Αυτός ό έρως μου είναι άπ' όλο έλικρινής κι' ό πού φλογερός άπ' όλους, γιατί δεν σας κρύβω ότι θρίσκομαι στην πιά έπικίνδυνη ήλικία. Ποιὰ είναι τώρα ή έπικίνδυνη ήλικία; Μιας γυναίκας; Μά... όταν αρχίζη να διατηρή με χιλιάδες άνδρες την όμορφιά της και παρσπαθί να κρύψη τὰ χρόνια της. Τότε δηλαδή πού αρχίζει να καταλιθαίνη ότι δεν είναι πεία τόσο νέα για να περιφρονή τον έρωτα κι' ότι

σέ λίγο θ' αρχίση να γερνάη... Σ' αυτήν την ήλικία ή γυναίκα έρωτεύεται παράφορα. "Αγαπά και αφήνεται να παρσασυρθί από αυτό τὸ αίσθημα της σε κάθε είδους τρέλλα, γιατί τότε μόνον καταλαβαίνει πόσο σύντομη είναι ή ζωή μας και πόσο γρήγορα περνούν τὰ δροσερά χρόνια της νεότητος...

"Εκείνη την εποχή ή Πόλα Νέγκρι είχε θριαμβεύσει στο Χόλλυγουντ. Είχε «γυρίσει» μ' εξαίρετική επιτυχία την «Νόρια Μποθάρν», την «Νανά» κι' ένα πλήθος άλλες θηματογυίες της.

Κι' έγώ, μά την αλήθεια, είχα χαρή έλικρινά, γιατί αυτή ή γοητευτική καλλιτέχνης είχε θρή πάλι την εύτυχία και τον έρωτα.

Την τρίτη φορά όμως πού αντίκουσα την Πόλα Νέγκρι, ραγίστηκε ή καρδιά μου. Η ρυτίδες είχαν αλλακώσει τὸ πρόσωπό της, τὸ σώμα της είχε άρχισί να χάνη την πλαστικότητα του και μόνο τὸ βλέμμα της έλαμπε παράξενα.

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

Μιά τελευταία φωτογραφία της Πόλα Νέγκρι.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΗΣ SIMONE RATEL

ΑΚΟΥΣΕ, άνθρωπε άπιστε, την ιστορία τού 'Αηδονιού, πού είχε χάσει τὸ γόητρό του κοντά στο ταίρι του και πού θέλησε να τὸ ξανακερδίση.

«Γιατί μού είπε πως δεν είμαι ίκανὸς για τίποτα, παρά μόνο για να τραγουδῶ όλη την νύχτα; ρώτησε τὸ αηδόνι. Μήπως τάχα δεν τραγουδῶ μόνον και μόνον για να ευχαριστήσω την αγάπη μου, την ώρα πού κλωσῶ τ' αόγας της; Και να τώρα πού σχυρίζεται πως τὰ τραγούδια μου είναι ψεύτικα! "Όχι, είναι άδύνατο τὸ τραγούδι μου νάιναι ψεύτικο. "Εκείνο πού είναι αληθινὸ, είναι πως τὸ ταίρι μου δεν μ' αγαπά πεία...»

Και για να παρηγορηθί, άρχισε να τραγουδᾷ μιά τριλλία στο νέο φεγγάρι, πού μόλις είχε φανή στο άπέραντο διάστημα, σάν ένα χρυσάφνιο ματοκλαδὸ μέσα σε μιά πιατέλλα με γάλα!

Τρί-λι-λι

Μπουλιφερλί

Τὴ λατρεύω, με λατρεύει...

Τραγουδούσε τὸ αηδόνι, όσο δυνατά μπορούσε. "Αλλοίμονο, όμως! Αυτό δεν τὸ πίστευε πεία... Καταλάβαινε πως ήτανε μιά ψεύτικη ήθοποιία και τίποτα παραπάνω. Και ενώ τραγουδούσε τὴ σερενάτα του στη σεληνή, άρχισε να σκέπτεται πως θάδινε ένα τέλος σ' αυτήν την κατάστασι.

"Όλη τὴ νύχτα θασάνισε τὸ μυαλό του μ' αυτή τὴ σκέψι, χωρίς να πάψη ούτε στιγμή τὴ σερενάτα του στη σεληνή και κατά τὰ ξεμερώματα νόμισε πως θόρκε τὴ λύσι.

«Γιὰ τί πράγμα πρόκειται; ξεσκέφτηκε. Για να ξανακερδίσω τὸ γόητρό μου κοντά στο ταίρι μου. "Όλα τ' αηδόνια ξέρουν να τραγουδούνε έρωτικά τραγούδια. "Όλες ή σερενάτες έχουνε τὴ χάρι τους μέσα στη σιγαλιά μιάς μαγιάτικης νύχτας. Κι' όλοι οι έρωτευμένοι έρχονται ν' ακούσουν τὸ αηδόνι να τραγουδή. "Εκείνο όμως πού δεν είδε ποτέ κανείς ως τώρα, είναι να κάνη ένα αηδόνι τούς έρωτευμένους να τραγουδήσουν. Λοιπόν κι' έγώ θά διοργανώσω έναν διαγωνισμό τραγουδιού ανάμεσα στους έρωτευμένους.

"Όλην αυτήν την ώρα, τὸ ταίρι τού αηδονιού κοιμώταν ήσυχο πάνω σ' αυγά του, και στον ύπνο του άκόμα, έπανελάμβανε:

— Δεν είναι ίκανός για τίποτε άλλο, παρά μονάχα να τραγουδή όλην την νύχτα και ή τριλλίς του είναι ψεύτικες, ψεύτικες!

Πως έκανε τώρα τὸ αηδόνι, άπιστε άνθρωπε, για να διοργανώση αυτό τον διαγωνισμό; Σε καμμία θδομάδα, στον κήπο τού κατηγητή, άκούσε τον άσούματο και οδηγήθηκε άμέσως τί έπρεπε να κάνη.

Και κανόνισε τώσον ώράια τὰ πράγματα, ώστε μιά νύχτα κατάρθωσε να συγκεντρώση όλους τούς έρωτευμένους τού τόπου.

Η συγκέντρωσι αυτή έγινε σ' ένα πλάτωμα, στη μέση τού δάσους. Τὸ αηδόνι καθότανε πάνω σε μιά τρυφερή σημίδα και δεν έβριχνε ούτε μιά ματιά στο ταίρι του, πού άνοιγε κατάπληκτο τὰ μάτια του, βλέποντας μαζεμένο τό-

σον κόσμο και τὸ αηδόνι να προεδρεύη σ' αυτήν την συγκέντρωσι.

«— Πάντα του ίδιος θάιναι! έλεγε ή αηδόνια.

— Τὸ ζευγος νούμερο 1», άνήγγειλε τὸ αηδόνι.

Τὸ ζευγος νούμερο 1 τραγούδησε τὴ δυωδία της «Λακμέ: «Είναι ό θεός της νεότητος...», πού την είχε μάθει από τον άσούματο τηλεγράφο.

— Τὸ έπόμενο ζευγάρι! άνήγγειλε τὸ αηδόνι.

Τὸ ζευγος νούμερο 2 τ ραγούδησε τότε τὴ δυωδία τού «Βέρθερου» πού την είχε μάθει κι' αυτό από τον άσούματο. Τὸ ζευγος νούμερο 3 τραγούδησε τὸ τραγούδι «'Ο παρὰδεισος τού έρωτα», πού τὸ είχε μάθει στον κινηματογράφο. Τὸ ζευγος νούμερο 4 τραγούδησε τὴ «Μαρινέλλα», πού την είχε μάθει από τον φωνογράφο. Και ό διαγωνισμός συνεχίστηκεν έτσι ως τὸ τέλος.

— Κανείς δεν ξέρει ν' αυτοσχεδιάζι; ρώτησε τὸ αηδόνι.

"Όχι, δεν ήξερε κανείς.

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Επὶ τού Σταυροῦ.

«Είναι αλήθεια πως αυτός μονάχα ξέρει ν' αυτοσχεδιάζη», σκέφτηκε τὸ ταίρι του. Οί άμοιροι έρωτευμένοι εξακολουθούσαν να τραγουδούνε τὰ τραγούδια των γραμμοφώνων, μπροστά στο άτάραχό αηδόνι, πού δεν είχε γυρίσει ούτε μιά φορά τὸ κεφάλι του προς τὸ ταίρι του, για να πάρη τὴ γνώμη του.

«Ποτέ δεν είχα φαντασθί πως θάχε τόσο γόητρο... Πόσο γελιέται κανείς καμμία φορά!» έλεγε κείνο.

Τὸ τελευταίον ζευγος τέλειωνε κείνη τὴ στιγμή τὸ τραγούδι «Νύχτες της 'Ανατολῆς».

— "Αρκεί, φώναζε τὸ αηδόνι. Τραγουδάτε όλοι σας σάν μηχανήματα. "Όταν υπάρχει τὸ μέτρο, λείπει τὸ αίσθημα. "Όταν όμως υπάρχει τὸ αίσθημα, δεν χρειάζεται καθόλου τὸ μέτρο. Κ' ύστερα, όλα σας τὰ τραγούδια ήσαν ψεύτικα. Μά σπάστε, σας παρακαλώ, ένα λεπτό για ν' ακούσω.

"Όλοι σωπάσανε τότε. Τὸ φεγγάρι προχώρησε στον ουρανό όδρομο του και ή άχτίς του πέρασεν σ' ένα καινούργιο ζευγάρι, πού μόλις είχε καθίσει στην άκρη ενός δέντρου και πού δεν τὸ είχε παρατηρήσει κανείς.

— "Από πού ξεφουτρώσανε αυτοί οι δύο; ρώτησε τὸ αηδόνι. Είναι γραμμένοι στον κατάλογο;

«— "Όχι, δεν ήτανε γραμμένοι στον κατάλογο. Δεν είχανε πομιοι». Ήτανε άπλοστάτα ένας ταπεινός βοσκός και μιά βοσκοπούλα, πού είχαν έρθει να καθήσουνε στην άκρη ενός δέντρου. Είχαν πλέξει τὰ χέρια τους και καθόντουσαν πλάι-πλάι, άφωνοι, νομίζοντας πως ή γλυκειές εκείνες στιγμές δεν θά περνούσαν ποτέ.

— "Ε, σεις, είπε τὸ αηδόνι, δεν θά μας τραγουδήσετε, λοιπόν, κ' οι δύο σας μιάν έρωτική δυωδία; "Εσείς πως να ξέρετε ν' αυτοσχεδιάζετε.

Οί δύο έρωτευμένοι πλέσανε τότε σφιχτότερα τὰ χέρια τους και χαμήλωσαν ντροπισσάμενοι τὰ μέτωπά τους. Χρειάζονταν τὸ αὐτί ενός έρωτευμένου ή ενός μουσικού — άς πούμε τού αηδονιού — για ν' ακούση, μέσα στη σιγαλιά

«Η γιαγιά είναι τώρα πειά γρηούλα. Τό πρόσωπό της γέμισε ρυτίδες και τὰ μαλλιά της έγιναν κάτασπρα. Μὰ τὰ μάτια της λάμπουν ἀκόμ και είναι και τόσο γλυκά! Μὰς διηγείται ὡραία παραμυθία και φορεῖ ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα με μεγάλα κλαδιά, πού κάνει θόρυβο, ὅταν τριβεται στὸν τοῖχο. «Η γιαγιά ξέρει πολλὰ πράγματα, γιατί ἔζησε τόσο καιρό, ἔζησε πρὶν ἀπὸ τὸν μπαμπά και τὴ μαμά, αὐτὸ εἶναι θέσαιο.

«Ἐχει ἕνα θιῶλο με ψαλμούς, πού κλείνει με μιά ἀργυρὴ πόρπη και πολὺ συχνὰ τὸ διαβάζει. Στὸ μέσο τοῦ θιῶλου ὑπάρχει ἕνα τριαντάφυλλο πατημένο και μαραμένο. Δὲν εἶναι ἀλήθεια τόσο ὡραῖο, καθὼς τὰ τριαντάφυλλα πού θάζουμε στὸ ἀνθοδοχεῖο μας, μὰ ἡ γιαγιά τὸ κυττάζει μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο, ἐνὼ τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα.

Γιατὶ ἡ γιαγιά φυλάει με τόσο προσοχὴ μέσα στὸ θιῶλο τῶν Ψαλμῶν τὸ μαραμένο αὐτὸ τριαντάφυλλο;

Κάθε φορὰ πού τὰ δάκρυα τῆς γιαγιάς πέφτουνε πάνω στὸ μαραμένο λουλούδι, πού ἀρχίζει τότε νὰ ξαναζῇ, τὰ χρώματά του ζωηρεύουνε πάλι, ἡ εὐωδιά του σκορπίζεται παντοῦ μέσα στὸ δωμάτιο και τότε οἱ τοῖχοι χάνονται, σὰν νὰ ἦσαν σύννεφα, και μπρὸς στὰ μάτια τῆς γιαγιάς ἀπλώνεται ἕνα καταπράσινο μαγευτικὸ δάσος, ὅπου ὁ ἥλιος λάμπει ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀνθισμένα κλαδιά του.

Κεῖνες τὶς στιγμὲς ἡ γιαγιά ξαναγεννιέται, γίνεται ξανά μιά χαριτωμένη κι' ὁλόδροση κοπέλλα με ξανθὰ μαλλιά, με φλογισμένα μάγουλα, ὡραία χαρούμενη. Κανένα λουλούδι δὲν εἶναι τόσο δροσερό, σὰν αὐτήν. Πλάι τῆς κάθεται ἕνας ὡμορφος

τῆς νύχτας, τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς των.

— Καλὰ, λοιπὸν, εἶπε τὸ ἀηδόνι, ὕστερα ἀπὸ λίγων στιγμῶν σιωπῆς. «Ἐδῶ θρίσκειται τὸ μέτρο μαζὺ με τὸ αἶσθημα. Αὐτοὶ οἱ δυὸ θὰ πάρουνε τὸ θραῦείο. Θὰ τραγουδήσω γι' αὐτοὺς ὅλη τὴν νύχτα.

«Εσεῖς οἱ ἄλλοι πηγαίνετε μαζὺ με τὶς φιλενάδες σας. Οἱ ἐρωτευμένοι και ἡ φιλενάδες των δὲν περιμέναν νὰ τοὺς τὸ ξαναποῦνε γιὰ νὰ φύγουν. Πήγανε νὰ παρηγορηθοῦνε στὰ θαύσκια καταφύγια τοῦ δάσους, ἐνὼ τὸ ἀηδόνι ἀρχισε τὸ τραγουδῖ του:

Τοῖ—λί—λί—
Μπουλίμερλί

Τὴ λατρεύω, με λατρεύει...

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, πού καθόντουσαν στὴν ἄκρη τοῦ δέντρου, σκέφτηκαν τότε πὼς τὸ ἀηδόνι τραγουδοῦσε γιὰ κείνους και τὸ βρήκανε πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους του.

Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὸ ἀηδόνι τραγουδοῦσε γιὰ τὸ ταῖρι του, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς ἔθλεπε πρὸς τὸ μέρος του. Κι' αὐτὸ ἀνοίγε κατάπληκτο τὰ μάτια του.

— Πὼς εἶχα φανταστῇ λοιπὸν, ὅτι τὸ τραγουδῖ του εἶναι ψεύτικο; σκεφτόταν ἡ ἀηδὼνα. Κανείς στὸν κόσμο δὲν τραγουδᾷ ὅπως αὐτὸς, κανένας, ὄχι. Πότε, ὦ πότε, λοιπὸν, θὰ γυρίσω νὰ με κυττάξῃ;

Τὸ ἀηδόνι τραγουδοῦσε ὁλοένα, τραγουδοῦσε...

Τὸ φεγγάρι ἔτρεχε πάντα στὸν οὐράνιο δρόμο του.

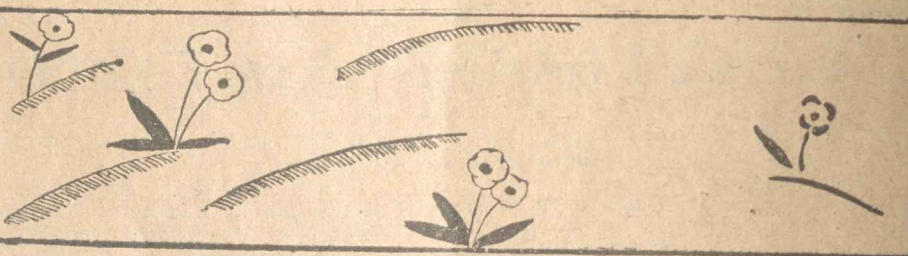
«Ἦτανε μιά νύχτα παρόμοια μ' ὅλες τὶς ἄλλες ἀνοιξιὰτικὲς νύχτες, με τὸ ἀνατρίχιασμα τῶν φύλλων στὸν ἀέρα, τὶς μουσικὲς φωνές, τὶς ἐλαφρὲς ἀναπνοές. «Ἦτανε μιά νύχτα τέτοια, πού τὰ πράγματα δημιουργοῦνται και καταστρέφονται με μιά γλυκύτητα ἀπατήλη.

«Ἡ ἀηδὼνα δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ κρατηθῇ. «Ανοῖξε τὶς φτεροῦγες της, και τὸ ἀηδόνι ρίχτηκε στὴν «ἀγκάλη» τῆς τερετίζοντας:

Τοῖ—λί—λί!

Τοῖ—λί—λί!...

SIMONE RATEL

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΑΝΤΕΡΣΣΟΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

λο θρίσκειται πάντα μέσα στὸ θιῶλο τῶν Ψαλμῶν. Ἡ γιαγιά ξανακάθεται στὴν γεροντική της πολυθρόνα και κυττάζει τὸ μαραμένο τριαντάφυλλο...

Μιά μέρα ἡ γιαγιά πέθανε... Τὴν θάλανε στὸ μαῦρο φέρετρο, πού εἶχε γύρω-γύρω μιά κάτασπρη γραμμή.

«Ἦτανε τόσο ὡραία μέσα στὸ φέρετρό της ἡ γιαγιά! Τὰ μάτια της ἦσαν κλειστά, μὰ ἡ ρυτίδες εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔμενε ἐκεῖ ἐξαπλωμένη, με τὸ χαμόγελο στὰ γεία, με τ' ἀργυρὰ τῆς μαλλιά, ἔτσι πού κανεὶς πειὰ δὲν φθώτανε νάρθη νὰ δῇ τὴν πεθαμένην. «Ἦταν ἀκόμα ἡ γιαγιά ἡ ὡραία, ἡ ἀγαπημένη μας γιαγιά.

Τὸ θιῶλο τῶν Ψαλμῶν τοποθετήθηκε στὸ μαῦρο φέρετρο, κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία της θέλησις... Καὶ τὸ τριαντάφυλλο θρίσκότανε πάντα μέσα στὸ θιῶλο...

«Ἐπειτα σηκώσανε τὴ γιαγιά.

Πάνω στὸν τάφο της, κοντὰ στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας, φύτεψαν μιά τριαντάφυλλιά κι' ὅταν ὁ ἄνθος φυσᾷ τὰ τριαντάφυλλα λυγίζουνε τὸν μίσχό τους και λένε:

«Εἶναι τόσο ὡραῖο νὰ λούζεται κανεὶς μέσα ἀπὸ τὴν αὐρά και τὶς ἀχτίνες τῆς σελήνης! «Αν γίνουμε πάλι ὡραία, θὰ μὰς κόψῃ ἕνα ἀγαπημένο χέρι γιὰ νὰ μὰς προσφέρῃ σὲ μίαν ὡμορφὴ κοπέλλα. «Ας κυττάσουμε λοιπὸν νὰ βροῦμε ὅλη μας τὴν λαμπρότητα και ὅλη μας τὴν εὐωδία».

Τὸ ἀηδόνι ἄκουσε ὅσα λέγανε τὰ ρόδα κι' ἀρχιστὴν νὰ κελαῖδῃ πρὸς χάριν τοῦ τριαντάφυλλου πού εἶχε φυλάξει ἡ κοπέλλα στὸ θιῶλο τῶν Ψαλμῶν. Τὸ τριαντάφυλλο πού φυλάχτηκε τόσο πιστὰ, μέχρις ὅτου ὁ χρόνος ρυτίδωσε τὰ δροσερά της μάγουλα...

Εἶναι τόσο ὡραῖο νὰ ζῇ κανεὶς με ἀναμνήσεις.

Καὶ ἐνὼ τὸ ἀηδόνι κελαῖδουσε, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἀκούστηκαν ἡ ὡραῖοι ἐκείνοι ψαλμοὶ, πού ἦσαν στὸ θιῶλο πού θρίσκότανε κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς, ἐκεῖ, στὶς ἀλίδες πού ἦσαν ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο...

Καὶ ἡ σελήνη ἀκτινοβολοῦσε μ' ὅλη της τὴν λαμπρότητα...

Ταξίδευε ἡ κυρὰ σελήνη σὰν ὄνειρο στὸν οὐρανὸ. Στὸ ἕνα ὄνειρο ἔρωτος.

Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα κοιμῶταν ἡ γιαγιά.

Κοιμῶταν τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου κι' ὅμως ἐνερθεύονταν.

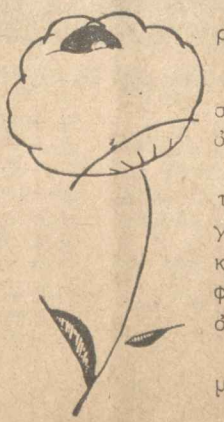
Γιανειρεύονταν τὸν μοναδικὸ τῆς ζωῆς της ἐρωτὰ.

Γιατὶ ἡ ἐρωτευμένης καρδιῆς χτυποῦν και μέσα στὸ φέρετρο, κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, ὅταν ἀναπνέει ἀληθινά.

Καὶ τὸ τριαντάφυλλο, τὸ τριαντάφυλλο πού ἦσαν τὸς, ἂν κι' εἶναι ξερό, ζωντανεῖ κι' αὐτὸ τὴν ἀγαπᾷ γαρλόβουστες-νύχτες, ζωντανεῖ και ξαναγεννιέται κι' εὐωδιάζει τὸν τάφο τῆς γιαγιάς, και λάμπει με φεγγαβολαί, κόκκινο - κόκκινο κι' ἄλλους, σὰν μὴ ἀνθρώπινη καρδιά...

Σὰν μιά καρδιά φλογάτη, μιά καρδιά ἐρωτευμένη.

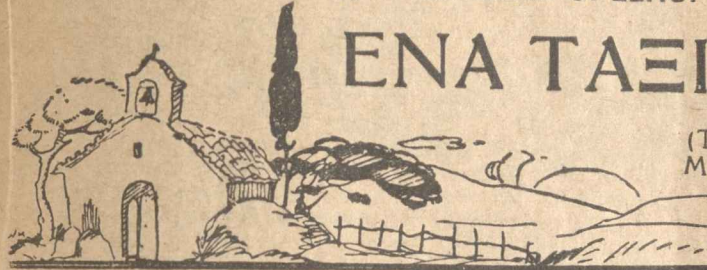
ΧΑΝΣ ΑΝΤΕΡΣΣΟΝ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ και συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθη τὴ χώραμας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

Ξ'

«Ἡ στρατηγικὴ θέσις ἄλλως τε ἦταν πολὺ καλὴ. «Απὸ κεῖ ψηλά, ὁ ἀρχὼν τοῦ Γαρδικίου ἐπέβλεπε τὸ πέρασμα κι' ἐδέσποζε ὅλου τοῦ κάμπου.

Τὰ χτήματα πού διασχίζουμε τώρα εἶναι ἐθνικά και ἀνήκουν στὴν Κυθέρνη, ἡ ὁποία τὰ νοικιάζει και τὰ ἐκμεταλλεύεται. Εἶναι ἐν τούτοις καλλίτερα καλλιεργημένα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐθνικά κτήματα τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν, χάρις στὴν φυσικὴ γονιμότητά. Τὰ κυριώτερα προϊόντα τους, — στάρι, καλαμπόκι, σῖκα και μοῦρα — εἶναι καλὰ και ἀφθονά.

Μετὰ τὸ χωριὸ Μελιγαλᾶ, φτάνουμε στὸ Σαντάνι, πού θρίσκειται σ' ἕνα ὕψωμα πού τὸ ἀποκλείει πρὸς τὰ βορειοανατολικά ἡ θαθεῖα κοίτη ἐνὸς χειμάρρου.

Στὸ ὕψωμα αὐτὸ συναντᾶμε λείψανα ἀρχαίων τειχῶν πού εἶχαν περισσότερον ἀπὸ ἔξη μέτρα πάχους. Μὰ ἔχουν γκρεμιστῇ πειὰ κι' ἡ πέτρας τους ἔχουν ἀνατραπῇ. Δὲν μένουν παρά ἡ θάσεις τους, πού δὲν μπόρεσαν νὰ τὶς ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τὴ γῆ.

Πρόσεξα κι' ἐκεῖ γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ ὅτι στὴν Ἑλλάδα τὰ εἰρεῖνια δὲν ἔχουν τὴν ἀσχημὴ ὄψη τῶν εἰρειῶν τῆς Ἰταλίας πού μοιάζουν με ἀμορφους ὄγκους. «Ἐδῶ, μερικὸι μεγάλοι ὄγκοι καλολαξευμένοι, ξαναφέρνουν εὐκόλα τὴν φαντασία στὴν πιο καθαρὴ ἐποχὴ τοῦ ἐλληνισμοῦ.

«Αἰφώνοντας τὸ Σαντάνι, τραβᾶμε κατὰ μῆκος τῆς θάσεως πολλῶν ὕψηλων λόφων και διασχίζουμε πολλές χαράδρες ὡς τὸ χάνι τοῦ Τσάκωνα. «Αρχίζουμε ν' ἀνεβαίνουμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ὄρος Μακροπλάγι περνώντας μιά σειρά ἀπὸ στενὰ γεμάτα θάλασση.

Τὸ παλιοῖρι με τ' ἀγκάθια του, με τὸ παράδοξο σχῆμα του και τὰ λαμπρὰ κτρινωπὰ λουλούδια του εἶναι τὸ πιο κοινὸ δενδρόλλιο ἐδῶ. «Ὅσο γιὰ τὰ δάση αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ θαλανιδιές.

«Ανεβαίνουμε και κατεβαίνουμε ἀκόμα ἀνάμεσα ἀπὸ χαράδρες και θράχους ἀχμηροῦς, ὡς ὅτου φθάνουμε στὸ μέρος, ὅπου γίνεται ὁχρισμὸς τῶν νερῶν, τὰ ποταμολοῦν ἀπὸ τὴν μιά μεριά πρὸς τὸν νοτιὰ στὴν κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ, και ἀπὸ τὴν ἄλλη πρὸς τὸν βορρᾶ, στὸ Μαυροζόμενο.

«Ὀλόγυρα, οἱ ἀσβεστολιθικοὶ θράχοι παίρνουν παράδοξα σχήματα, σχηματίζουν σπηλαιο, στρογγυλεύουν, ἀπλώνουν, ὡς τὰ περιβόλια, ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα.

Κατεβαίνουμε ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα μεγάλο δάσος με πελώριες θαλανιδιές, ὅπου οἱ κοκκινολαίμηδες χαλκοῦν τὸν κόσμο με τὰ τραγουδία τους.

«Ἐπειτα ἐρχονται οἱ κάμποι τοῦ καλαμποκιοῦ, ὅπου ἐργάζονται χωρικοὶ, φορῶντας ἕνα χιτῶνα πολὺ πιο εὐγενικὸ ἀπὸ τὴν φουσανέλλα.

«Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκοτεινιάσει ἐν τῷ μεταξύ και ἡ θουνοκορρέ, τὶς ὁποῖες εἶχαμε ἀφήσει πρὸ ὀλίγου, χάθηκαν μέσα σὲ σύννεφα φορτωμένα ἑροχί, τὰ ὁποῖα μαστιγώνει ὁ νοτιοδυτικὸς ἄνεμος.

Σὲ κάθε στρὸφῃ τοῦ δρόμου, ἐλπίζουμε ν' ἀντικρύσουμε τὸ Λεοντᾶρι, ὅπου πρόκειται νὰ βροῦμε καταφύγιο γιὰ τὴ νύχτα.

Διασχίζουμε ἕνα παραπτόταμο τοῦ Ἀλφειοῦ και βλέπουμε τέλος τὸ τόσο ποθητὸ αὐτὸ χωριὸ, μὰ ψηλά, σὲ μιά πλαγιά τόσο ἀπότομη, ὡστε τὰ φτωχὰ μὰς ζῶα, ἀποκαμωμένα ἀπὸ δέκα λογιῶν δρόμο, διατάζουν πολλὴ ὥρα πρὶν ἀποφασίσουν ν' ἀρχίσουν, τὸ σκαρφάλωμα.

Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ὀρθώνεται ἕνας παλῆος γραφικὸς πύργος, τοῦ ὁποῖου παρακάμπουμε τὰ τεῖχη, πρὶν μπουμε στὸ Λεοντᾶρι.

«Ὁ ὁδηγός μας ὁ Ἀλέξανδρος μὰς ἐγκαθιστᾷ στὸ στίπτι ἐνὸς φίλου του, τοῦ μεγαλονοικοκύρη Θεοδοσοπούλου, τοῦ ὁποῖου ἡ σύζυγος εἶναι ἕνας ἀγῶς και γοητευτικὸς τύπος τῆς ἀληθινῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, ὅπως διατηρεῖται ἀκόμα σὲ μερικὲς περιφέρειες.

Φορεῖ τὸ ἐθνικὸ κοστούμι ἂν και ἔχη κάνει πολλὰ ταξίδια στὰς Ἀθήνας, και τὸ μακρὺ αὐτὸ φόρεμα με τὶς ἴσιες πτυχές, τὸ γεμάτο κεντήματα και πρὸ πάντων αὐτὸς ὁ πέπλος ἀπὸ μεταξωτὴ μουςσελίνα πού πλαισιώνει με τὶς κομματιστὲς πτυχές του τὸ κανονικὸ τῆς πρόσωπο και τὴν ξανθὴ τῆς κόμη, τῆς δίνουν ἕνα ξεχωριστὸ χαρακτηριστὶ πωτότυπος χάριτος κι' εὐγενείας.

LXXIII

Ἑκκλησία και φρούριο τοῦ Λεονταρίου. — Τὰ εἰρεῖνια τῆς Μεγαλοπόλεως. — Καρύταινα. — Ὁ Κολοκοτρώνης κ' ἡ ἱστορία του, διηγημένη ἀπὸ τὸν ἴδιο. — Ὁ φράγκικος πύργος. — Οἱ πομῆνες τῆς Ἀρχαδίας.

Τὸ πρῶτὸ ἔκανα ἕνα σύντομο περίπατο στὴ μικρὴ, ἀκάθαρτη κι' ἐλάχιστη περίεργη πόλιν τοῦ Λεονταρίου.

«Ἡ ἐκκλησία μόνο εἶναι ἀξιοπρόσεκτη. Εἶναι ἀπὸ τὶς πιο ἀρχαίες και σίγουρα τὶς πιο ὡραίες τῆς Ἑλλάδος. Χρῶ.ο.λογεῖται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν 10ον αἰῶνα κι' ἔχει δυὸ θόλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας ἔχει σχῆμα ξεχωριστὸ πού πλησιάζει τὸν ἀρχαῖο τύπο.

«Ἡ πρόσοψις δυστυχῶς ἔχει καταστραφῇ ἀπὸ ἕνα τουρκερικὸ πυλῶνα και ἀπὸ τὴ θάσιν τοῦ παλαιῦ μιναρέ, τὸν ὁποῖον οἱ πιστοὶ τοῦ Ἀλλάχ εἶχαν κολλήσει σ' αὐτὸ τὸ χριστιανικὸ τέμενος.

Μέσα στὸ εσωτερικὸ ὑπάρχει μιά διπλὴ στοά. Πολλὰ κομμάτια μαρμάρου και πολυάριθμες μεγάλες στήλες εἶναι σκορπισμένες ὀλόγυρα και φαίνονται σὰν ν' ἀποδεῖκνύουν πὼς ὑπῆρχε ἐκεῖ μοναστήρι.

«Ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὑψώνονται ἀρκετὰ γιγαντιαῖα κυπαρίσσια ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ ἔχουν περισσότερον ἀπὸ τριάντα μέτρα ὕψος και τέσσερα περίμετρο.

«Ὅσο γιὰ τὸν πύργο, πρὸς βορρᾶν τοῦ ὁποῖου γάσκει ἕνας τρομακτικὸς γκρεμὸς, δὲν εἶδα στὴ θέσιν του παρά μερικὲς στέρνες, λείψανα ἐκκλησιῶν κι' εἰρεῖνια τεχνῶν και πυργίσκων. Τὸν εἶχαν χεῖσει οἱ Φράγκοι μὰ τὸν χρησιμοποίησαν ἀργότερα οἱ Ἕλληνες ὡς φρούριο κι' ἐκεῖ ὁ ὁθωμὰς Παλαιολόγος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ τελευταίου αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου νικηθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1459.

«Ἡ θέα ἀπλώνεται μακρὰ στὴν κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ, στὴν πεδιάδα τῆς Μεγαλοπόλεως και στὴν πόλιν τῆς Καρυταινῆς με τὸν παλαιὸ πύργο της.

Πρὸς τὰ ἐκεῖ θὰ τραβήξουμε κι' ἐμεῖς.

Στὰ νότια, τὸ θέμιμα ἀνεβαίνει στὶς ὕψηλές κορυφές τοῦ Ταυγέτου, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντερείσματα τοῦ ὁποῖου θρίσκειται τὸ Λεοντᾶρι δεσπόζοντας τοῦ στενοῦ πού χωρίζει τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀλφειοῦ και τὴν πεδιάδα τῆς Σπάρτης.

Λένε πὼς ἐκεῖ ἦσαν τὰ ἀρχαῖα Λεοκτρά. Πάντως, καθὼς φαίνεται, θὰ ὑπῆρχε σ' αὐτὸν τὸν ἀπότομο θράκο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα και φρούριο γιὰ νὰ ὑπερασπίζει τὴν εἰσοδὸν στὴ Λακωνία και νὰ δεσπόζει τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴ Μεγαλόπολιν στὴ Σπάρτη.

Σὲ μισῆς λεῦγας ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ Λεοντᾶρι, στὸν λόφο Σαμαρᾶ, διακρίνεται ἕνας φεουδαρχικὸς πύργος, τοῦ ὁποῖου ὁ μεγάλος κεντρικὸς πυργίσκος ἔχει σχῆμα ἐλλειπτικὸ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΦΕΡΝΑΝ ΣΕΡΠΙΕΡΙ

ΟΒΕΡΟ 'Ερικόττο!

Τὸ δικαστήριον τὸν εἶχε καταδικάσει πειὰ τὸν 'Ερικόττο Μαντίνσκυ. Ἦταν ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἢ μάλλον ὁ ἐξ ἀπορρήτων, οἰκονόμος καὶ ἰδιαίτερος διαχειριστὴς - ταμίας του, ὁ «ἀπ' ὅλα» τοῦ 'Αθηναίου Κροῖσου τῆς ἐποχῆς Φερνάν Σερπιέρι.

Πολωνέζος ὁ Μαντίνσκυ, μετέστροφος - πέντε γλώσσες - ἐκτὸς ἀπὸ τῆς μητρικῆς του - μ' εὐρύτατη ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι, μετὰ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸν πόλεμον.

μεγάλῃ καρδίᾳ, εὐλικρινῆς, τίμιος, ἀφωσιωμένος στὸν πάτριον καὶ γιὰ τὰ μυστικά του τάφος ἀληθινός.

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια εἶχε διαχειρισθῇ ἑκατοντάδες ἰσως ἑκατομμύρια, ἕνα πρῶτον ἀπότομα ἐγίνετο ὑποκείμενος στὸν προϊστάμενόν του.

Κάποιος - ἀσφαλῶς - ἀπὸ φθόνου τὸν ἐτορπίλλει. Διετάχθη ἀμέσως ἔλεγχος. Μπήκαν ἐν τῇ μέσῃ γραμματεῖς καὶ φαρισάιοι καὶ ὁ φτωχὸς ὁ 'Ερικόττο θρῆθηκε ἀκάλυπτος γιὰ ἐνάμιον ἑκατομμύριον.

Μὰ σὲ εἴκοσι χρόνια μέσα ὑποβοῦσε ἀπὸ παραδρομῇ, ξεχασιά, μὴν παίρνοντας ἀποδείξεις γιὰ μικροποσά, πληρώνοντας κατ' ἐντολὴν τοῦ προϊσταμένου του ἐδῶ κι' ἐκεῖ χωρὶς νὰ τὰ γράφῃ, νὰ δικαιολογηθῇ μιά χαρὰ τὸ ἔλλειμμα του.

Ἄν ἦταν συστηματικὸς καταχραστὴς μέσα στὰ εἴκοσι χρόνια, ποὺ εἶχε διαχειρισθῇ τόσα ἑκατομμύρια, μποροῦσε νὰ κλέψῃ, μετὰ δικαιολογητικὰ ἐν τάξει, ὅχι ἐνάμιον, ἀλλὰ, ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριον τὸ χρόνο, εἴκοσι ἑκατομμύρια.

— Ὁ κλέφτης! Ὁ καταχραστὴς! Ἐβοοῦσαν ὅλοι. Ὅλοι οἱ μὴ «ἀναμάρτητοι» ἔβαλλαν κατ' αὐτοῦ τὴν πέτρα τοῦ ἀναθέματος.

Σύλληψις λοιπόν, προφυλάκισις, ἀνάκρισις καὶ δίκη. Δὲν τὸν εἶχε μὴνύσει ὅμως προσωπικὸς ὁ προϊστάμενός του. Ἀλλὰ ἡ ἔταιρεία Σερπιέρι καὶ Σία.

Ὁ ἀγαθότατος ἐκεῖνος τύπος τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας μετὰ τὴν μεγάλην καρδίαν, δὲν ἤθελε νὰ διωχθῇ ὁ Μαντίνσκυ. Μὰ εἶχε θάλει τὴν οὐρά της, θάλεπε, ἡ γραφειοκρατία. Ὅταν τὸν εἶδε μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Σερπιέρις μετὰ τὴν χειροπέδα, παρ' ὅλιγον νὰ τοῦ ἔλθῃ συγγοπή. Ἐβούρκωναν τὰ μάτια του καὶ παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὴν θάλῃ.

Στὴν δίκη του, ἰδιαίτερος, τελειώνοντας τὴν ἐλαφρυντικὴν του κατάθεσι, τὸν ἐβούρτησε στὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου.

Μὰ δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ ἡ Θέμις. Τὸν καταδικάζει. — Πόβερο 'Ερικόττο! ἔκανε ὁ πατὴρ του, σὺν ἀκουσῇ τὴν ἀπόφασιν.

Τὸν πῆρε ἕνα κλάμα σὺν μωρὸ παιδί, ὅταν εἶδε νὰ τὸν πηγαίνουν οἱ χωροφύλακες στοῦ Συγγροῦ. Μὰ τὴν ἴδια θραυδία, τακτικώτατα καὶ ἀνελλιπέστατα ἕνα ἀπὸ τὰ ἀμάξια Σερπιέρι τοῦ πῆγαινε στὴ φυλακὴν πλουσιώτατο σερβίτιο μετὰ φαγητὰ τοῦ τραπέζιό του. Στὸ τέλος δὲ κάθε μὴνός τὸν μισθὸ του. Καὶ αὐτὰ ἴσα μετὰ τὴν ἡμέραν ποὺ θῆκε ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Αὐτὸς ἦταν ὁ Φερνάν εὐγενικός, πονόψυχος, ἡγεμονικὰ γενναῖος, ἐλεήμων, ἀνοιχτόκαρδος.

Ἦταν γιὸς τοῦ Τζοβάνι Μπατίστα Σερπιέρι, ἱδρυτοῦ τῆς Μεταλλουργικῆς Ἐταιρείας Σερπιέρι, Ροῦ καὶ Σία.

Ὡραία ἱστορία ἀλήθεια αὕτη τοῦ Λαυρείου. Καταντᾷ σὺν θρόνῳ. Κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ στὴν ἐποχὴ μας.

Ἄν οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τὸν θρόνον τῶν Νομπελούγκεν, μετὰ τὸν κρυμμένον στὴν κοίτη τοῦ Ρήνου θησαυροῦ, ποὺ πῆγε νὰ τοὺς θρῇ ὁ Ζίγγφρυντ καὶ σκότωσε τὸ μυθικὸ θηρίον ποὺ τοὺς φύλαγε, εἶχαμε καὶ μεῖς τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἀθηναίων, κρυμμένους θαθεῖα μέσα στὰ τρισάθα τῆς γῆς καὶ τῆς θάλασσας, μετὰ ἀγρυπνοὺς φύλακας τὸν... Χρόνον.

Ἡ ἀρχαία τῶν Ἀθηναίων Πολιτεία ἐθησαύριζε ἀπὸ τὸ Λαύρειο. Οἱ μακαρίτες εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ πλούσια στρώματα τοῦ ἀργυροῦχοι μολύβδου μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς

κι' ἄρχισαν νὰ τὰ ἐκμεταλλεύονται μετὰ σύστημα, μετὰ χιλιάδες δούλους ποὺ εἶχαν.

Στὸ Λαύρειο ἐδῶ κι' ἐκεῖ σώζονται ἀκόμη ἡ μνηστὴς τους, κατὰ τρύπες στὴς πλαγιὰς ποὺ γλυστρουσαν καὶ ἔμπαναν μέσα οἱ μεταλλωρυχοὶ - δούλοι μετὰ τὴν κοιλιά μετὰ τὴν ἐργασία στὸ ἕνα χέρι κι' ἕνα φαναράκι δεμένο στὸ ἄλλο χέρι.

Πῶς διάβολο ἀπὸ τὴν «Γαλένα» τὸ δορυκτὸ ὅλας τοῦ μολύβδου, ἔθγαζαν τὸν ἀχώριστο σύντροφό του οἱ Ἀργυροὶ Ἀθηναῖοι, τὸν Ἀργυροῦ, εἶναι μυστήριον ἀκόμη.

Σήμερα ἡ Ἐπιστὴμη καὶ ἡ Μεταλλουργία ἔχουν γι' αὐτὸ ἐν χρήσει τὴν μέθοδον τῆς «Κυπελλώσεως», πολὺ μπελάληκη, ἀγνωστὴ δὲ τότε.

Καὶ ὅμως οἱ μακαρίτες ἔθγαζαν μετὰ τὸ καντάρι, ὅπως λέμε συνήθως, τὸν Ἀργυροῦ. Ἐως ἕνα σημεῖον ὅμως. Δὲν μποροῦσαν στοὺς φούρνους τοὺς νὰ τὸ στραγγιζοῦν - ἐξ τὸ πρῶτον ἔτσι - τὸ μετάλλευμα καὶ νὰ θάλουν ὅλον τὸν Ἀργυροῦ, ποὺ περιεῖχε.

Μετὰ τὴν ἐκκαμίνευσιν λοιπὸν ἔμεναν σκουριὲς καὶ ἐπετοῦσαν ὡς ἀχρηστες. Καὶ ὅμως εἶχαν ἀκόμη ἄλλο ἄργυρο, σ' ἕνα ἐλάχιστον ποσοστὸν.

Σιγά-σιγά ὅλο τὸ ἀρχαῖον Λαύρειο γέμισε ἀπὸ θύματα καὶ σκόλους σκουριᾶς. Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτῶν, μετὰ τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ διέθεταν τότε, τὸ ὑπέδαφος φαίνεται, ἔφθληκε. Οἱ Ἀθηναῖοι ἄλλως τε εἶχαν καὶ ἄλλα ὄρυγία εὐγενῶν μετὰλλων, ἐπάνω στὴν Μακεδονία, ἔγκατελειπον λοιπὸν τὸ Λαύρειο. Ἦλθε στὸ ἀναμεταξὺ καὶ ἡ ρωμαϊκὴ κατὰκτησις, ἡ ἀλλεπάλληλος σκλαβιὰ καὶ ἔκανε τὴν δουλειὰ του ὁ... χρόνος.

Ἡ σκουριὴ τῶν ἀρχαίων - ἡ «ἐκθολάδα» - σκεπάζονταν, τὸ Λαύρειο ἐρημώθηκε, κάπου-κάπου δὲ μονάχα πρὸς τὸν ἀναμέταξον ἐπὶ τὴν γῆν νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκωρία του μετὰ τῆς «θαρεῖας κοτρώνας» ποὺ θάγαζαν σκάτοντας στὴν σκουριὰ.

Ὅπου κάποια μέρα - τὴν ἡμέραν τῆς Τύχης - ἕνα κακοῦ θι ἔπιασε στὴν ἐρημὴν ἀκτὴν τοῦ Λαυρίου, γιὰ νὰ «κάνῃ» θούρα μετὰ σκουριᾶς.

Κατὰ τὸ 1865. Μέσα στὸ καράθι σὺν ἐπιτάφῃ ἦσαν ἡ νεώτερος Ζίγγφρυντ. Ἐνας Ἰταλὸς μετὰ μπόττες, κακοῦ ταξιδίου, μιά πίππα στὸ στόμα. Ὁ Τζοβάνι Μπατίστα Σερπιέρι, χημικὸς-μεταλλειολόγος δυνατός, ἄπορος, μὰ τεταρτὸν πέρατος.

Μόλις θῆκε στὴν στερνὰ, παρακολούθησε τοὺς ναυτοὺς ποὺ πῆγαν μετὰ κασμάδες καὶ φυτάρια νὰ πάρουν σκουριὰ καὶ ἄμμο.

Μετὰ τὰ χέρια στὴς τσέπες καὶ τὴν πίππα στὸ στόμα, ἔβλεπε κεῖνον τὸ περίεργον θέαμα. Ὁλόγυρά του θουὰ ὀλοῦσε ἀπὸ σκουριὰ. Ποῦ στὸ διάβολο θρῆθηκε! Ἦταν δὲν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ. Ὅτε καὶ ἡ ἱστορία τοῦ εἶχε πῆγε, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἦταν ἡφαιστειογενὴς τόπος.

Σκύβει ἀπὸ περιέργεια καὶ παίρνει δυο-τρὴς σκόλους σκουριᾶς καὶ τοὺς θάζει στὴς τσέπες του.

Δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα, λέξι, ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὴν ὑπόνοιάν του. Τσιμουδιά.

Ὅταν ὅμως γύρισε πάλιν στὴν Εὐρώπην ἔδωκε τοὺς σκόλους του σ' ἕνα χημεῖο καὶ τοὺς ἀνέλυσε.

Ἦταν μολύβι καὶ ἄργυρος σὲ ἀναλογία δύο τοῖς ἑκατὸν, ἂν δὲν ἀπατώμην. Μετὰ τὴν ἐκθεσὶν ἐκείνην τοῦ χημεῖου καὶ δυὸ στὸ Παρίσι ὁ σύγχρονος Ζίγγφρυντ. Εἶχε πῆγε ὅτι τὸν θησαυρὸν τῶν Ἀθηναίων.

Τρέχει στὸν πολυτάλαντον Φινανσιέ Ροῦ, κάνει ἀμέσως τὴν ἔταιρειαν Ροῦ, Σερπιέρι καὶ Σία καὶ κατακυλίσκει γιὰ τὴν Ἀθήναν.

Ἀνάστατη γίνεται τότε ὅλη ἡ Ἑλλάς! Ὑπογράφει ὁ Σερπιέρι σύμβασιν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, γίνονται ἐν νάρπησιν ἡ μετοχὲς τῆς Ἐταιρείας καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ Λαύρειο ἡ ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἀπαιτῶνται γιὰ τὴν κίνησιν τῶν μηχανημάτων, πλυντήρια, σφύρι, ἀνυψωτήρες, καμινάδες, σιδηροδρομικὲς γραμμές, ἀντλίες, συνοικισμοί, γραφεῖα. Ὁλόκληρη κοσμογονία.

Καὶ οὐρανόθεν πάλιν ἀπέχτησε ἡ Ἀττικὴ. Τὸ Λαύρειο. Μὰ καὶ μιά πλούσια σκάλα. Εἶχε καταντῆσθαι τὸ Λαύρειο ἀπὸ χρυσορυχέο γιὰ ὅλους τοὺς ἐπαγγελματίας.

Μιά λίρα ἔπαιρνε κάθε πιδότος γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα θανάσιον

ἀπὸ τ' ἀνοικτὰ καὶ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ μετὰ τὴν «πυλὸν» τοῦ σὲ κατάλληλον μέρος τοῦ λιμανιοῦ ν' ἀράξῃ καὶ φορτώσῃ μολύβι ἐξαντλημένο πειὰ καὶ ἄλλη μιά λίρα γιὰ νὰ τὸ ξανα-θῶν ἔξω στὴν ἀνοικτὴ θάλασσαν.

Ἀκόμη καὶ ἡ θέσις τοῦ λιμεναρχοῦ Λαυρείου ἦταν περιζήτητη, γιὰτὶ οἱ καπετανεῖοι τῶν ξένων θαποριῶν τοῦ ἔδιναν φιλοδώρημα.

Πολλὰ ξένα φορτηγά, γιὰ συντομία χρόνου ἔπιαναν στὸ Λαύρειο, καὶ ξεφορτώναν τὰ ἐμπορεύματά τους, ἀντὶ τοῦ Πειραιῶς. Τότε ἐγίνετο καὶ τελωνεῖο ἐκεῖ καὶ ὁ σιδηρόδρομος.

Ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐκθολάδων τοῦ Λαυρίου ὁ γέρονς - Σερπιέρι, καὶ λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὰ νέα στρώματα μολύβδου ἀργυροῦχοι, ποὺ θρῆθησαν καὶ ἀπὸ νέα πηγάδια ποὺ ἀνοίξε ἡ ἔταιρεία τοῦ στὴν Πλάκα τοῦ Λαυρίου καὶ στὴν Καμάριζα, ἔκανε πολλὰ ἑκατομμύρια. Εἶχαν λάβει μέρος στὴς ἐπιχειρήσεις τὸν ὅλον οἱ Ἀθηναῖοι Κροῖσοι. Περισσότερο εἶχε ἀναμειχθῇ ὁ Παχὺς, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔδωκε τὴν κέρη τοῦ Λαυρίου στὸν γιὸν τοῦ Τζοβάνι Μπατίστα τοῦ Φερνάν.

Ὁ γιὸς Σερπιέρι ἐγίνετο κι' αὐτὸς χημικὸς - μεταλλειολόγος. Τελειότερος μάλιστα μετὰ τὰ νεώτερα μέσα τῆς ἐπιστῆμης ἀπὸ τὸν πατέρα.

Εἶχε ὅμως μέσα του καὶ κάποιο ἐπιχειρηματικὸν δαιμόνιον καὶ ἰδιοφύειν τραπεζικὴν.

Μόλις ἀνέλαβε λοιπὸν στὰ χέρια τοὺς ἐπιχειρήσεις τοῦ γενιῆτος, ἐκτελέσθη καὶ σὲ πολλὰς ἐργασίαι. Αὐτὸς ἔβαλε μπροστὰ τὴς ἐγκαταστάσεις στὴν Πλάκα καὶ στὴν Καμάριζα.

Σαυτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ Παχὺς εἶχε ἀγοράσει τὸν «Πύργον» τῆς Ἀμαλίας» στὰ Λιόσια μετὰ ὅλο τὸ κτήμα καὶ ἄλλα γειτονικά κτήματα, ὁ δὲ Φερνάν, ὅταν πῆρε τὴν κέρη τοῦ γυναικῆ τὸ κτήμα τῶν Λιωσίων μαζὺ τὴν ἄλλη προῖκα, ἔκανε σ' ἐπιστημονικὰς ὁδοὺς τὴν οἰκονομίαν «Τοῦρ λὰ Ρέν» καὶ λανσάρησε αὐτὸ τὸ κρᾶσι στὴν Εὐρώπην, ὅπου κατάντησε ἑξαιρετικὸν.

Βαθύλιντος πειὰ μετὰ τὸ πολὺν-τελειότατον ἐκεῖνον παλᾶτι στὴν διασταύρωσιν Πανεπιστημίου κι' Ἐδουάρδου Λώ, ποῦχε γίνῃ ὄνειρον μετὰ τὸ Πουμπιανὸν τοῦ «Ἀτρίου» μετὰ τὴν ἀρχαιοπρεπὴ ἑλληνικὴν αἰθουσάν του, τ' ἀραβικὰ καὶ μεσαιωνικὰ σαλόνια του, τὴς ἐπάνω τοιχογραφίας του, ἔργα μεγάλων ζωγράφων, τὴς σέρες του, τὰ σπάνια φυτὰ του, τοὺς περίφημους σταύλους καὶ τὰ πολυτελῆ ἀμάξια του, ἔδχετο τακτικὰ κι' ἔκανε μυθικὴν πολυτελεῖαν γεύματα στοὺς βασιλεῖς, στοὺς πρίγκιπες, στοὺς ξένους πρέσβεις κλπ.

Κρυφὰ ἐκκόρπιζε σὲ ἄπορες οἰκογένειες ἡγεμονικὰ θορήματα, πάντρευε φτωχὰ κορίτσια κι' ἐπρωτοστατοῦσε πάντοτε σὲ κάθε καὶνωφελὴ κίνησιν.

Ἀφάνταστα παχὺς δέ, τόσο, ποὺ ὅταν ἔμπαινε στὸ ἀμάξι του, ἐγερνε πρὸς τὸ μέρος του σὺν ναυαγισμένῳ καράθῳ. Ἀλλὰ καὶ δεινὸς φαγάς καὶ λιχοῦδης. Τύπος «μὲν δι-θάν». Ἀνοιχτόκαρδος ὅσο παίρνει. Ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὰ χεῖλιν τὸ χαμόγελο.

Κάποιος καρικατοῦρίστας τοῦ εἶχε κάνει μιά γελοιογραφίαν μέσα σ' ἀμάξιν του. Τὴν εἶδειν λοιπὸν στοὺς φίλους του λέγοντας:

— Αὕτη ἡ δεσποινὶς Π α χ ὺ (ἡ γυνὴ καὶ τοῦ) μ' ἐκόλλησε πάχος.

Κι' ἄφηνε κεῖνον τὸ πλατὺ γέλιο, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκανε καὶ καλαμπουρία:

— Μὲν πέρ, ἔλεγε, ἔται φαμέ.

Ἐπαίξε μετὰ τὴν γαλλικὴν λέξιν ποὺ σημαίνει «π ε ρ ῖ φ η - μ ο ς», ἀλλὰ καὶ μετὰ ἄλλη γραφὴ «γ υ ν α ῖ κ α».

Λέγοντας λοιπὸν αὐτὸ, πατοῦσε κάποιο ἐλατήριο πλάι στὸ γραφεῖόν του, στὸν τοῖχον, ἕνα ξύλινον καπάκι, ὅμοιον μετὰ τὸν τοῖχον, τραβιδῶταν, καὶ ἀπεκάλυπτε μιά ζωγραφιὰ λιγὰκι σόκιν.

Ὅταν ἱδρύθηκε ἡ Μουσικὴ Ἐταιρεία, ἐγίνετο μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ κατάντησε ὁ Μακίνας τῆς. Χρειαζόντουσαν ἕνα πιάνον συναυλίων; Ὁ Σερπιέρι τὸ ἀγόραζε. Ὁργάναν πνευστὰ γιὰ τὴν μπάντα τῆς; Ὁ Σερπιέρι.

Ὅταν πάλιν ἐγίνετο ἡ Ἐταιρεία Ἐορτῶν, ποὺ ὀργάνωνε στὸ Δημοτικὸ Θέατρο τὴν μεγάλο χορὸ τῆς τελευταίας Ἀποκριῆς καὶ παρελάσεις μασκαράδων στοὺς δρόμους μετὰ γάλα χρηματικὰ θραβεῖα, οἱ πρωτεργαταί τῆς εἶχαν θρῇ μιά μηχανὴν γιὰ νὰ τὸν κόβουν ἀγρίως.

Γιὰ νὰ πλάσσουν ἀκριβὰ τὰ θεωρεῖα τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ θεάτρου ἔκαναν ἐπάνω στὴν σκηνὴν δυο-τρὴς μέρες ἐνωρίτερα ὁλόκληρη πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γιὰ κάθε θεωρεῖον.

— Τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 πρώτης σειρᾶς, στὸν τεχνητὸν διάδρομον, φώναζε ὁ κήρυξ, ποὺ γίνετο ὁ μεγαλύτερος ντόρος μετὰ τὴς μάσκες... πρώτη προσφορά τετρακόσιες.

— Ἐξακόσιες! φώναζε ὁ Ἀλφρεντ ὁ Ρότσιλντ.

— Ὁκτακόσιες! ὁ Μιλτιάδης ὁ Νεγρεπόντης.

— Χίλιες! ὁ Ρότσιλντ πάλιν.

— Χίλιες πεντακόσιες! φώναζε ὁ Φερνάν.

Τοῦ τὸ κατεκύρωναν σ' ὅνομα τοῦ καὶ ὁ Σερπιέρι γελῶντας ἄκακα, γιὰτὶ καταλάβαινε τὴν «μηχανὴν» τοὺς «κατέβαινε» πρόσχαρὰ τὸ ἐνάμιον χιλιάριον καὶ τὴν θραυδίαν τοῦ χοροῦ. Ἐδίδετο σὲ κομψὴ καὶ σερπαντίνες ἄλλες δυο - τρεῖς χιλιάδες.

Ἐξέλιπε καὶ αὐτὸς ὁ ὥρατος τύπος τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας. Τὸ Λαύρειο ἐνεκρῶθηκε, τὸ παλάτι τοῦ ἐγίνετο Ἀγροτικὴ Τράπεζα καὶ τίποτα πειὰ δὲν θυμίζει τὴν παλαιὰν τοῦ ζώῃ.

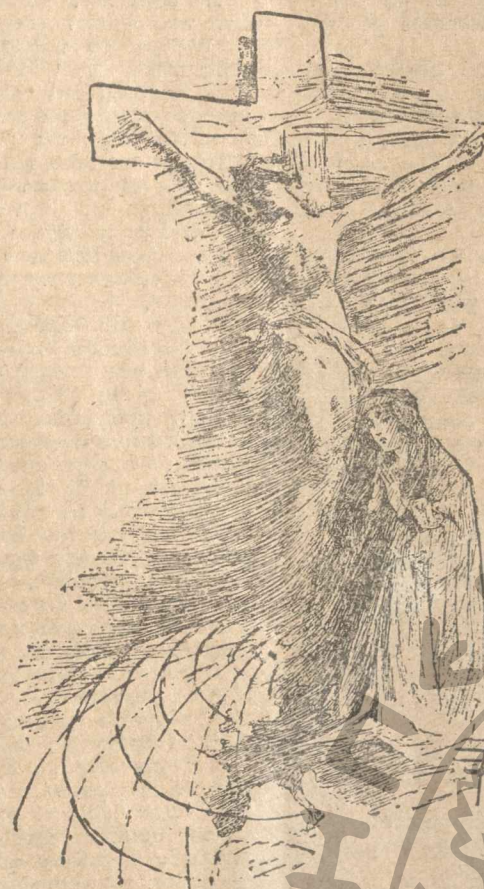
ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Λίγο γάλα, προστιθέμενο στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου σας ἐξαιλεῖ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος.

Ὅταν δὲν ἔχετε θερμόμετρο καὶ θέλετε νὰ δοκιμάσετε τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος, ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ ἢ τοῦ ἀρρώστου σας, μὴ χρησιμοποιεῖτε τὰ δάχτυλά σας, ἀλλὰ τὸν ἀγκῶνα! Ὁ ἀγκῶνας εἶναι πολὺ πρὸς ἐξίσθητος.

Προσπαθήστε νὰ συνήθιστε τὸ παιδί σας νὰ κοιμάται χειμῶνα - καλοκαίρι, μετὰ τὰ παράθυρα ἀνοικτά. Εἶναι τὸ μόνο μέσον ποὺ θὰ τὸ κάμῃ ἀπρόσβλητον στὰ κρυολογήματα.

Ὁ Ἐσταυρωμένος

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Θυγέξω,

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Καί, συγχρόνως φέρνοντας στο στόμα του το ποτήρι, που ήταν ξέχειλο από κρασί, το άδειασε μονορούφι.

Η Έρνεστίννα, τρομαγμένη, δεν έκανε άλλο παρά ν' άνεβοκατέβη ίν η στην κουζίνα. Αυτή τη φορά, παρουσιάστηκε κρατώντας με προσοχή από φόβο μήπως χύση τη σάλτσα, ένα πλούσιο ραγού χήνας με πατάτες που θα έφτανε να χορτάση πέντ' έξη ανθρώπους με κανονική όρεξη.

— Έλπίζω ότι μ' αυτό θα χορτάση επί τέλους! σκεφτόταν καθώς απέθετε το ραγού στο κέντρο του τραπέζιου στην ίδια θέσι, που κατείχε το μακαρίτικο ψητό.

Ο Σεβαστιανός Μακλόν ρίχτηκε στο ραγού με την ηρωική άταραξία μιάς μεγάλης καρδιάς. Έτρωγε με μιά ταχύτητα πάντα ίση, σαν αυτόματα.

Χωρίς αυτό να τον κάνει να χάνη μπουκιά, εύρισκε τρόπο να ευχαριστή την Έρνεστίννα και την Ζερμαίν κάθε φορά που του γέμιζαν το ποτήρι του ή του έκοβαν ψωμί.

Το ραγού της χήνας, που το συνάδευσαν τέσσερα μεγάλα ποτήρια κρασί, είχε πολύ γρήγορα την ίδια τύχη με το ψητό. Τώρα το πιάτο μέσα στο οποίο θριασκόταν ήταν τόσο καθαρισμένο, ώστε θα μπορούσε να ξαναμπή στον μπουφφέ.

— Στοιχηματίζω, είπε πονηρά η Ζερμαίν ότι πεινάζε λίγο ακόμα.

Ο Σεβαστιανός Μακλόν μισόκλεισε το μάτι του.

— Θέλετε να γελάσετε, είπε. Και όμως δεν πρέπει να με προκαλήτε έτσι, μικρή μου δεσποινίς...

— Μά δεν άστειεύομαι καθόλου, κύριε Μακλόν απάντησε η Ζερμαίν, προσπαθώντας να διατηρήσει την σοβαρότητά της. Καθώς βλέπω, δεν έφαγάτε καθόλου δοσπρία...

— Μά την πίστι μου, ναί! απάντησε μ' αφέλεια ο Ήρακλης. Καλή θα ήταν μία μερίδα δοσπρία. Αυτά, και λίγο τυρί, θα μου φτάσουν...

Η Έρνεστίννα κατέθηκε μία φορά ακόμα και ξαναγύρισε μ' ένα βαθύ πιάτο γεμάτο ως άπάνω με μπιζέλια...

— Τα μπιζέλια είναι πολύ θρεπτικά, είπε ο γίγας μ' ευχαρίστησι. Ξέρω πως θα ήταν πιάτο ωραίο αν τα έτρωγα μαζί με το κρέας... Μά, μά την πίστι μου, κι' έτσι ωραία είναι...

Καί, γυρίζοντας μ' ένα αξιέπαστο χαμόγελο προς την Έρνεστίννα της είπε:

— Δεσποινίς, θα είσατε πολύ ευγενής αν μου δίνετε λίγο ψωμί ακόμα.

Η αγαθή γυναίκα, μυστικά φοβισμένη για μιά δρεξί τόσο τρομερή, ξανακατέθηκε για δεκάτη φορά ίσως, μιά με την έλπίδα πως θα ήταν η τελευταία.

Όταν ανέθηκε πάλι, κουβαλούσε μιά ακόμα φραντζόλα κάτω από τη μασχάλη της και κρατούσε στά χέρια της ένα κομμάτι τυρί επιβλητικών διαστάσεων.

Ο Ήρακλης, προς μεγάλη χαρά της Ζερμαίν, καταβρόχθισε και τα μπιζέλια, χωρίς να δείχνη καθόλου πως είχε χορτάσει.

— Χμ! χμ! είπε αδειάζοντας ένα ποτήρι για να καθαρίση τη φωνή του. Έχω πάντα όρεξη. Φαίνεται πως το στομάχι μου είναι περίφημο. Τώρα, άς φάμε το τυρί... Πάει ωραία με το κρασί.

— Έκοψε μιά φέτα τυρί, την έφαγε και έπρόσθεσε:

— Έξοχο!...

— Έπειτα από ένα λεπτό, το τυρί είχε εξαφανιστή.

Αυτή τη φορά ο Ήρακλης είχε χορτάσει.

Έν τω μεταξύ, πριν από μερικές στιγμές, η Ζερμαίν είχε γίνει σκεπτική και σιωπηλή.

Αφού διασκέδασε σαν παιδί με την καταπληκτική δρεξί του φίλου της Μακλόν, είχε κυριευθή πάλι από τις θαυμάσιες σκέψεις που την απασχολούσαν διαρκώς. Αισθανόταν αληθινές τύψεις γιατί είχε ξεχαστή για μερικές στιγμές κ' είχε πάψει να συλλογίζεται το δυστυχισμένο της πατέρα.

Κύτταζε έξαφνα το ρολόϊ.

— Έρνεστίννα, είπε, αφού σκέφτηκε μιά στιγμή, πρέπει να συχός.

φωνή σοβαρή. Δεν θέλω να με συνοδεύσης.

— Μά, δεσποινίς...

— Μην επιμένεις, απάντησε η Ζερμαίν. "Αν σου φίλω

έτσι, θα πη πως είναι ανάγκη.

Η Ζερμαίν είπε τα λόγια αυτά με τόνο που δεν έδειχνε

καμμία αντίρρηση.

Η Έρνεστίννα σάπασε, θέλοντας και μή... "Ωστόσο τη

ώρα που η δεσποτική μικρή κυρία της φορούσε το καπέ-

λο της και το έπαινοφόρι της, η γρήγ' υπηρέτρια έπαινε

προς αυτήν θλιμμένα γεμάτα διακαρτερία.

Η Ζερμαίν, που τα άντελήφθη, ταραχτηκε περισσότερο

απ' όσο ήθελε να φανή.

— "Ηούχασε, της είπε. Δεν θα λείψω πολύ... Στο κάτω

κάτω, δεν με απειλεί κανένας κίνδυνος, ούτε και το π

τάδι της νύχτας φοβάμαι.

Ανησυχία και δυσανεκτήσιμη συγχρόνως η Έρνεστίν

δεν απάντησε τίποτε. Γύρισε μόνο και κύτταξε τον Μακ

κλόν, γνέφοντάς του συγχρόνως μυστηριωδώς.

— Κατάλαβα, της ψιθύρισε εκείνος με φωνή που μόλις

κούστηκε.

Η Ζερμαίν ήταν κιόλας έτοιμη.

— "Ωρεθούαρ, κύριε Μακλόν, είπε απλώνοντας το χέρι

της προς τον Ήρακλη. Δεν θα λείψω πολύ κ' είμαι θέλω

πως θα είσθε έδω, όταν ξαναγυρίσω.

Στην πραγματικότητα, η μικρούλα, η οποία ήθελε να

κάνη ένα τολμηρό διάδημα, δεν ήξερε ποιά ώρα θα έπ

γυρίζε. Μά είχε σκεφθή, ότι η Έρνεστίννα που πίστευε

μπορούσε να τη θεραπεύσει από την αιώνια νόστα της

αποκοιμιώνταν με τον πιο βαθύ ύπνο μόλις έκείνη θα έ

γε. "Όσο για τον Σεβαστιανό Μακλόν, για τον οποίο εί

χαν κρατήσει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο, η Ζερμαίν

θετε, ότι, κατάκοπος καθώς θα ήταν από την άληθεια

των τελευταίων ημερών, θα έσπευδε ν' απολαύση την

φιά ενός μαλακού κρεβάτιου με κάτασπρα σεντόνια.

— μίαν ήσυχη κάμαρη.

Η Ζερμαίν όμως γελιόταν έντελως στις υποθέσεις

Μόλις θυγέξω, η Έρνεστίννα πλησιάζοντας τον Ή

κλή, του είπε με φωνή ικετευτική:

— "Η δεσποινίς έφυγε ολόμυνη μέσα στο σκοτάδι...

Σας παρακαλώ... σάς ικετεύω... ακολουθήστε την!...

— Αυτή είναι κ' η δική μου γνώμη, της απάντησε ο Μακ

κλόν. Δεν ξέρω τί σκοπό έχει που θυγέξω, μά μπο

νά της συμβή τίποτε δυσάρεστο. Θα την παρακαλούσα

Και σάς έγγωμαι πως δεν θα πάθη το παραμικρό...

— Σας ευχαριστώ, κύριε Μακλόν. "Αν δεν είσατε

θα την παρακολουθούσα εγώ... Δεν θα ήσυχάζα ούτε

μή, αν την άφηνα να φύγ' μόνη.

— Νά μην ανησυχείτε, δεσποινίς Έρνεστίννα, είπε ο

ρακλής, δείχνοντας τις πελώριες γροθίες του. "Όσο είμαι

γώ κοντά της, η μικρή δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο.

Ενώ μιλούσε, ο Μακλόν, είχε φορέσει το καπέλο που

"Έπειτα θυγέξω κι' άρχισε να κατεβαίνει διαστ

σκόλα, φοπίζω απ' τ' η μικρούλα ντέτεκτιβ.

— "Όταν θυγέξω απ' το ξενοδοχείο, την είδε να σ

στην κοντινή γωνία.

— "Ωραία! μουρμούρισε. Τώρα είμαι θέβαιος, πως

θα χάσω τα ίχνη της.

Περπατώντας πλάι στους τοίχους, κρυπτόμενος στις

τεινές γωνίες, ο Σεβαστιανός Μακλόν παρακολουθούσε

Ζερμαίν, ανάμεσα από τον δαίδαλο των δρόμων του

στείου.

Σε λίγο, προς μεγάλη του έκπληξι, την είδε να

— "Ερχομαι κι

γώ, δεσποινίς.

Η αγαθή υπη

τρια έμεινε για

στιγμή σαστισμέ

— Μά, δεσποινί

παρατήρησε κα

α, είναι

χτα... Δεν μπορ

σας άφήσω να

τε μόνη.

— Και όμως

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

είπε η μικρούλα

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΝΕΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Τώρα την άνοιξι, όπως κάθε νέα εποχή, ανοίγουμε τα συρτάρια μας και τα ντουλάπια μας, θυγέξωμε ξέω τα περσινά μας φορέματα και κάνουμε μιά εξέταστική επιθεώρησι: «Τούτο το ταγιέρ διατηρείται ακόμα; Τό φορέμα αυτό δεν είναι πολυ της περασμένης μόδας. Αυτή η θραδυνή τουαλέττα που δεν έχει φορεθ' παρά δυο-τρεις φορές μόνον, δεν είναι κρίμα να μένη κλεισμένη στο ντουλάπι;»

Λοιπόν, αγαπητές μου αναγνώστρις, αν θέλετε ως κάνουμε μαζί αυτήν την επιθεώρησι. Τό να παρηγορη κανείς άλλον είναι καλό, αλλά ακόμη καλλίτερο είναι τό να τόν συμβουλεύη, να τόν καθοδηγή και έτσι να γνωρίζη ότι ή συμβουλές του πίνουν τόπο.

Λοιπόν, αν έχετε φορέμα μαύρο ή σκούρο του οποίου τό ύφασμα είναι άλυωτο, αλλά θαρεθήκατε πειά να τό φοράτε, κάνετε τό έξης: Αφαιρέστε την ζώνη, τά μανίκια και τό άπάνω μέρος του κορσάς και θάλετε ένα άμπεισμάν με μανίκια από μαροκαίν με πουά (τό φόντο του ύφασματος θά έχη τό ίδιο χρώμα με τό ύφασμα του φορέματος). Κάνετε και μιά ζώνη από τό ίδιο ύφασμα. Τά μανίκια θά είναι κοντά και σκέτα.

Αν τό φορέμα είναι μάλλινο και τό κορσάς είτε δεν είναι πειά της μόδας, είτε έχει άρχισει να λυώνη, είτε έχει ξεθάψει από τόν ιδρώτα, υπάρχουν πολλοί τρόποι για να τό μεταμορφώσετε. Κόψετε έντελώς τά μανίκια και άνοιξτε έμπρός ένα μακρύ μωτερό ντεκολτέ. Σκάψετε άρκετά τις μασχάλες. Για φορέμα τώρα πλέον δεν θά ήμπορη φυσικά να φορεθ' μόνο του. Θά θάλετε από μέσα μιά μπλούζα ή μιά γκέιμπ από ύφασμα έμπριμέ κλπ. Ένας άλλος τρόπος είναι να διατηρήσετε τό έπάνω μέρος του κορσάς, ώστε να σχηματίσετε απ' αυτό ένα νομίμη. Έπάνω στα παλιά μανίκια να κόψετε νέα, κοντά ως τόν άγκώνα. Και τό υπόλοιπο κορσάς να τό κάνετε από ύφασμα σκατσέζικο, σε χρώμα σχετικό με τό χρώμα του φορέματος, προσθέτοντας όμοιο γιακά και μανικέτια.

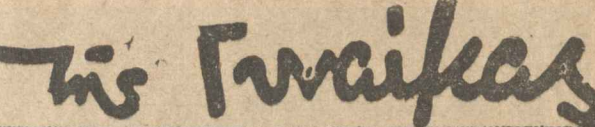
Αν πάλι έχετε ένα φορέμα θραδυνό που πέρασε ή μόδα του, χωρίς σχεδόν ντεκολτέ. Σκάψετε, χαρήτε το κάνοντάς το άπογευματινό. "Αν είναι από σατέν, γυρίστε το από την άνάποδη, έπάνω στην πλατεία και μακρύτα φούττα, κόψτε με κάθε οικονομία μιά καινούργια κ'ι στέ κομμάτια που θά περισσέψουν κόψτε τόν νομίμη και τά μανίκια του κορσάς. Κλείστε τέλος τό ντεκολτέ μ' ένα ρυς από τούλι.

Ας έρθουμε τώρα στα ταγιέρ. "Αν ή ζακέττα του ταγιέρ σας είναι καινούργια και μόνον ή φούστα έχει χαλάσει, φοράτε άπλούστατα ή ζακέττα μόνη της με τ' άνοιξιάνικά σας φουστάνικια, ή κάνετε μιά φούστα πλισσέ, σε χρώμα αντίθετο από τις ζακέττες κι' έτσι θ' άποκτήσετε ένα νεανικώτατο ταγιέρ.

Αν τό άπογευματινό σας ταγιέρ σάς φαίνεται ότι δεν είναι πειά της μόδας, κόψτε άπλούστατα την ζακέττα και κάνετε την μπολερό. Από μέσα θά φοράτε μιά μπλούζα ή ένα πλαστρόν σε χτυπητά χρώματα.

Αν τό περσινό σας άνοιξιάνικο πανωφόρι σάς φαίνεται πολυφορεμένο, με μερικές έλαφρές αλλαγές θά κάνη την έντύπωσι καινούργια. Αφαιρέστε τόν γιακά και τά ρεβέρ, αφαιρέστε τά κουμπιά και αντικαταστήστε τα με δύο ή τρεις σειρές από ζευγαρωτά κουμπιά, τά οποία θά ενώνονται μ' ένα χοντρό κορδόνι λευκό. Με τό ίδιο κορδόνι γαρνίρετε γύρω-γύρω και τις τσέπες.

Έχετε επίσης όπ' όφιν σας, ότι ένα άπλό φορέμα, ένα ταγιέρ κλασσικό δεν είναι ανάγκη

να τ' αλλάξετε για να φανούν καινούργια. Μιά νέα και χτυπητή γαρνιτούρα άρκεί για τά φορέματα, μιά φρέσκια μπλούζα άρκεί για τά ταγιέρ. "Αν τό ταγιέρ σας είναι μπλε μαρίν, φορέστε μιά μπλούζα σερίζ, μιά μπλούζα κίτρινη έμπριμέ. Γάντια κίτρινα, παπούτσια μπλε. "Αν τό ταγιέρ σας είναι μπλε κίτρινωπό φορέστε μιά μπλούζα πράσινη, σκέτη ή έμπριμέ με γάντια άσπρα. Με λίγο γούστο και λίγη ύπομονη δηλαδή μπορείτε με τά παλιά να κάνετε πολυ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι ή άλλες φίλες σας με τά καινούργια.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΝΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Πολλές γυναίκες παραπονούνται, ότι ή πούδρα και τό ρουζ δεν στέκουν στο πρόσωπό τους. "Η αίτιες θά είναι δύο:

"Η ή γενική κατάστασις της υγείας τους δεν είναι καλή, ή τό δέρμα τους δεν είναι φυσιολογικό. Και στη μιά και στην άλλη περίπτωση, πριν διασποδν' αλλάξουν τά καλλυντικά, που μεταχειρίζονται, πρέπει πρώτα να εξέτάσουν καλά τόν έαυτό τους.

Για να φτιάσετε καλά τό πρόσωπό σας πρέπει να έχετε όπ' όφιν σας: "Οτι διαφορετικά πρέπει να φτιασθ' κανείς την ήμέρα και διαφορετικά τό θράδυ.

"Οτι δεν πρέπει ποτέ να θάζη πούδρα, ρουζ κλπ, στο πρόσωπο χωρίς να αφαιρέση άπολύτως τά προηγούμενα. "Επειδή τό ρουζ των χειλέων θγαίνει δύσκολα άλείψτε τά χείλη σας με λίγη κρέμα. "Οτι επίσης πρέπει πρώτα ν' άρχίση από τά μάτια και ύστερα να θάζη τό ρουζ στο πρόσωπο. "Οτι αφού φτιάση τά μάτια και τό πρόσωπο πρέπει ν' άφήση επί πέντε λεπτά τό πρόσωπο αναπαυμένο και κατόπιν να τό πουδρή δολόκληρο και άφθονα. "Οτι πρέπει να θάζη τό στόμα με άκρίβεια και προσοχή και τέλος να αφαιρέση τό περιπελόν της πούδρας με μιά ειδική βούρτσα ή ένα κομμάτι χοντρό βελούδο.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

"Αν στο μάλλινο κοστούμι του συζύγου σας υπάρχουν τρίχες από τόν άκύλο, τόν γάτο κλπ, τό γνωρίζετε πολυ καλά, ότι όσο και να τις θουρτάσετε δεν θγαίνουν. Θρέξτε λοιπόν ένα σφυγγάρι σε νερό με ξύδι, στυπτε το καλά και κατόπιν περάστε μ' αυτό όλο τό κοστούμι.

"Αν τό πανταλόνι ή τό σακάκι έπαθαν μιά μικρή παλούκιά, μην απελπίζεσθε. Τακτοποιήστε τό σχήμα έτσι ώστε να μη φαίνεται και κατόπιν μαντάρετέ το με μερικές τρίχες από τά μαλλιά σας. Τό μαντάρισμά σας θά είναι άπολύτως στερεό και τελείως άόρατο.

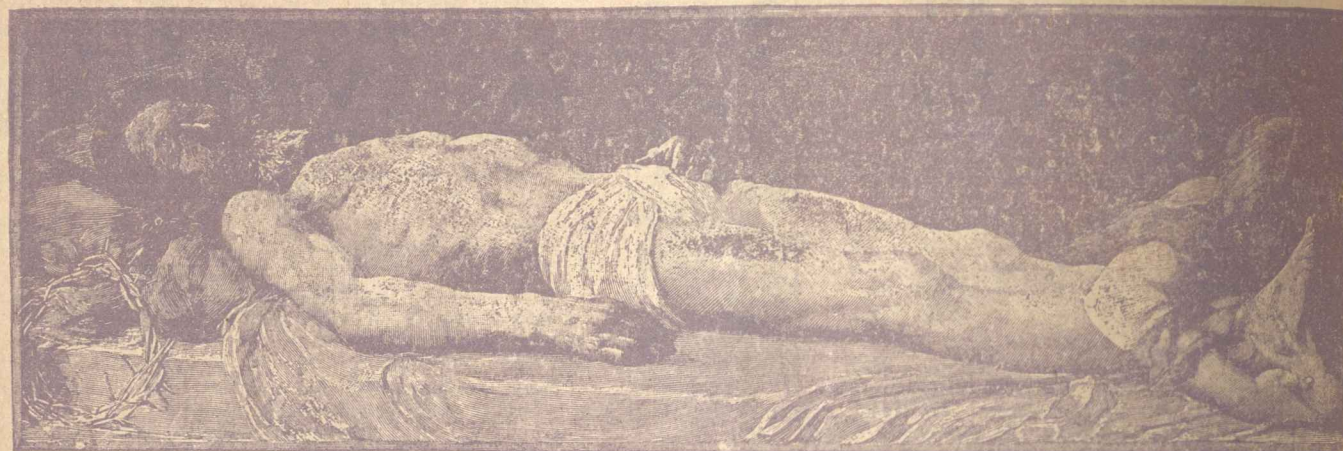
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

ΓΛΥΚΥΣΜΑ ΜΕ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Λαδστε μέσα σε μικρή κατσαρόλα χωρίς νερό τρία μπαστούνια σοκολάτας. "Όταν γίνη ή σοκολάτα σαν αλοιφή πάρτε τρία αυγά και άλευρι, βούτυρο και ζαχαρι ίση με τό θάρος δυο αυγών. Προσθέστε τό καβένια ιδιαιτέρως στη σοκολάτα και χτυπήστε καλά επί δέκα λεπτά. Ψήνεται σε μέτριο φούρνο επί ένα τέταρτο της ώρας.

Η Δίς ΛΙΑΝΑ

ΜΕΓΑΛΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

'Ο Χριστός νεκρός.

(Πίναξ του Δ. Ντουσέτι).

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΙΜΩΝ Ο ΚΥΡΗΝΑΙΟΣ

ΤΟΥ Λ. ΑΜΥ

Ἡ ἀσεβὴς στρατιωτικὴ συνοδεία προχωροῦσεν ἀργά, γιατί ὁ κατὰδικος, τσακισμένος ἀπὸ τὰ θασανιήτρια, δὲν μπορούσε πειὰ νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρὸ τῆς τιμωρίας του κι' ἐπεφτε σὲ κάθε θῆμα.

Τὴν πρώτη φορά τὸν βοήθησαν ν' ἀνασηκωθῇ, καθὼς καὶ τῇ δευτέρῃ. Μὰ ὁ Ἰησοῦς, μὴ ἔχοντας πειὰ δυνάμεις, δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ προχωρῇ ὁλοένα, γιατί ὁ ἀνθρωπὸ-κτόνος ὄχλος — γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀποθέωσι τοῦ μίσους του — ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ τὸν μελλοθάνατο νὰ πεθαίνῃ τὴν ἡμέρα. Ὁ ἥλιος ὅμως εἶχε προχωρήσει ἀρκετά, σὰν νὰ θιαζότανε νὰ δύσῃ, γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀνθρωπίνης ἀγνωμοσύνης. Ἐπρεπε, λοιπόν, ν' ἀνεβόυνε τὸ γρηγορώτερο στὸν Γολγοθᾶ, χωρὶς νὰ χάσουν, οὔτε στιγμή.

Οἱ ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος τὸν σέρνανε μ' ἀπότομο τρόπο.

Τὸ μέρος τοῦ θανάτου ἦταν ἀκόμα μακρὰ.

Πῶς θὰ μεταφέραν Ἐκεῖνον, ποῦ ἀνομαζόταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ἄν τοῦ δύνανε λίγον καιρὸ γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, κινδυνεύαν νὰ νυχτώσουν. Μὰ καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ, γιατί αὐτὸ θὰ ἦταν ἀτιμωτικὸ πρᾶγμα.

Οἱ Ἰουδαῖοι, ποῦ Ἐκεῖνος τοὺς ἀγάπησε, τοὺς ἐθεράπευσε, τοὺς παρηγόρησε σ' ὅλες τὶς ἀτυχίες των, ἔπρεπε, σ' ἀνταπόδοσι, νὰ τὸν μισοῦνε γιὰ τὴν καλοκάγαθιά του, γιὰ τὴν ἀπέραντη γλυκύτητα του!

Ξαφνικά, κεῖ πέρα, στὸν γεμάτο χαλίκια κι' ἀγκαθερὸ δρομῶκο, διακρίνανε μιὰ σκιά.

— Εἶναι ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος, εἶπεν ἕνας. Ἄν τὸν πείθαμε νὰ μεταφέρῃ τὸ φορτίο τοῦ Ναζωραίου! Ἀπὸ μᾶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κάμῃ κανένας, γιατί τὸν ξέρουμε. Μὰ αὐτός, σὰν ξένος ποῦ εἶναι, δὲν θ' ἀρνηθῇ. Καὶ ἐπὶ τέλους, θὰ τὸν ἐξαναγκάσουμε.

— Σίμων! τοῦ φώναξαν, ἔλα δὴ!

Καὶ μόλις αὐτὸς τοὺς πλησίασε.

— Σήκωσε τὸν σταυρὸ τοῦ κατὰδικου, τοῦ εἶπαν.

— Ὅχι, τοὺς ἀποκρίθηκεν ὁ Σίμων, δὲν ξέρω τὸν ἀνθρωπο καὶ θὰ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμο μου, γιατί με περιμένουν.

— Δὲν ξέρεις ποῖος εἶναι αὐτός ποῦ θὰ πεθάνῃ; Εἶναι ὁ Ἰησοῦς, αὐτός ποῦ ἔκανε τὰ θαύματα, ποῦ μᾶς περιγελοῦσε, ποῦ μᾶς μαστίγωνε μὲ τὶς διδασκαλίες του καὶ θλαστημοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰερωθᾶ!

— Αὐτὸν τὸν Δίκαιον ἀνθρώπο τὸν μεταχειρίζεσθε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; φώναξεν ὁ Σίμων. Εἶναι αὐτός ποῦ τὸ ὄνομά του ἔφθασε ὡς τὴν πόλιν μας, αὐτός ποῦ ἔσπειρε παντοῦ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία! ὦ ἄνθρωποι! Στὸ κακοῦργημά σας αὐτὸ δὲν θὰ γίνω συνένοχος. Ἀφήστε με νὰ φύγω, ν' ἀπομακρυνθῶ τὸ γρηγορώτερο, γιὰ νὰ μὴ με καταραστῇ ὁ οὐρανός.

Καὶ ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος ἐτοιμίστηκε ν' ἀπομακρυνθῇ

ἀπὸ τὸν ὄχλο. Μὰ πολλοὶ τότε, μὲ παροξυσμὸ μανίας, τὸν διατάξανε:

— Σίμων, θὰ σηκώσῃς τὸν σταυρὸ τῆς θυσίας. Μὴν ἐσταῇς, γιατί ἀλλοιότικα τρέμε τὴν ὀργὴν μας.

Μὰ ὁ Σίμων ἐξακολουθοῦσε ν' ἀντιστέκεται ἀκόμη. Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ προσλήφθηκε πάλιν τοῦ καὶ τοῦ γέμισε ἀπὸ οἴκτου τὴν καρδιά. Τότε ὁ Σίμων προχώρησε μ' ἐξαψὶ πρὸς τὸν ἀτυχὸ κατὰδικὸ κι' ἀπλονοντάς του τὸ χέρι σήκωσε κι' αὐτὸς τὸν σταυρὸ, γιὰ νὰ συμμεριστῇ τὸ φορτίο τῆς ἀγωνίας.

Μὰ παρ' ὅλη τὴν εὐσεβὴ προθυμία τοῦ Σίμωνος, ὁ Ἰησοῦς σωριάστηκε χάμω, ἐξαντλημένος, πειὰ ὁλότλητος.

Τότε ὁ Σίμων, βλέποντας τὸν δυστυχισμένο κατὰδικὸ ποῦ ξεψυχοῦσε ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀπελπισία, σήκωσε μὲ τὸν σταυρὸ, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς στήριξε τὸ καταματωμένο μέτωπό του στὸν ὄμο του.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἰησοῦ ἦτανε μιὰ ἄβυσσος καλωσύνης καὶ ἀγάπης.

Ἦτανε καλός, γενναῖος, ἀφωσιωμένος σ' ὅλους. Τὰ παρὰ διὰ ἦσαν παιδιὰ του καὶ οἱ μεγάλοι ἀδελφοὶ του, ποῦ τὸν βοηθοῦσαν στὴ μεγάλη του ἀποστολῇ, ποῦ εἶχε τὸ σκοπὸ νὰ στείρῃ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ ζωὴ σὲ κάθε τὸν θῆμα.

Ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες, μῆνες χρόνια, μὲ τὸ μέτωπο ἡλὰ καὶ τὰ μάτια λαμπερά, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ του φλόγα, προχωροῦσε σκορπώντας τὴ χαρὰ, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ δῶρο του, ποῦ τόλγαν Εὐσπλαγχνία.

Μὰ γρήγορα τὸ μέτωπό του συνωφρυνώθηκε, τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα, ἡ καρδιά του ράγισε.

Ἡ νεότητά του καταδικάστηκε νὰ σβύσῃ πάνω σ' αὐτὸν σταυρὸ, ποῦ τὸ μίσος, ἡ ὑπεροψία καὶ τὸ ψέμα τὸν προστοιμάσανε.

Καὶ τὸ ἀτυχὸ θῆμα, ἀνέβαινε τὸν ματοδαμμένο Γολγοθᾶ, κάτω ἀπ' τὶς θριαιές καὶ τὶς ἱαχὲς τοῦ ὄχλου, ἀπαρηγόρητο ἀπὸ τοὺς δικούς του, ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ τοὺς φίλους του...

Καὶ κάθε τόσο σωριαζότανε χάμω λιγοψυχώντας. Προχωροῦσαν ὥστόσο, ὅλο προχωροῦσαν πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Ὁ Σίμων ἀγκομαχοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ. Σταγόνες ἰδρώτος ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του στὴ γῆ.

Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν ἀγωνία τοῦ Κυρηναίου. Εἶδε τὸ ἰσχυρὸ κόπημά του. Καὶ τότε ἀπλωσε τὸ χέρι του κι' εὐλόγησε τὶς σταγόνες κείνες τοῦ ἰδρώτος. Καὶ ἡ σταγὼν ἐκείνη εἶχε πεσεῖ σὲ μέρος θαλασσῶδες, ἐνῶ καὶ ἄλλοι, ἀπὸ τὸ ἴδιο θρόνισμα, ἔγιναν μικρὰ λευκά ἀγριολούδα στὴν πλαγιὰ τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὸ ἀγριολούδισμα ποῦ ἔδρεπε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ νὰ νὰ στολίσῃ τὸν νεκρὸ τοῦ Διδασκάλου...

ΙΑΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— ὦ! ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος ντὲ Σατινιάκ. Ἡ μνηστὴ σου, Στέφανε, εἶναι ἀληθινὸ θαῦμα ὡμορφίας καὶ χάριτος...

— Καὶ ψυχικῆς εὐγενείας! τὸν συμπλήρωσε ὁ Στέφανος.

— Ναι, φαίνεται ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τῆς...

Οἱ δύο νέοι ἔμειναν μερικὲς στιγμὲς σιωπηλοί.

Ἐξαφνὰ, ὁ Στέφανος εἶπε στὸν φίλο του:

— Ἀλήθεια, Ζεράρ, δὲν μοῦ εἶπες τὴ γνώμη σου καὶ γιὰ τὴν ἐξαδέλφη μου τὴ Βέρα.

Ὁ μαρκήσιος φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ πρίγκηψ ἀντελήφθη τὸν δισταγμὸ του καὶ τὸν ρώτησε:

— Γιατί δὲν ἀπαντᾷς;

— Ἀκουσε, Στέφανε... Μοῦ φαίνεται, ὅτι τὴν ἐξαδέλφη σου τὴν ἔχω ξαναῖδῃ κάπου...

Ὁ πρίγκηψ σκίρτησε ἐλαφρὰ καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶναι δυνατόν!... Ἐσὺ δὲν ἔχεις πάει ποτὲ στὴ Ρωσία. Καὶ ἡ Βέρα πρὶν-πᾶν στὴν Οὐγγαρία δὲν εἶχε φύγει καθόλου ἀπὸ τὴ Ρωσία...

— Καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν γελιέμαι... Κάπου τὴν ἔχω ξαναῖδῃ τὴ νέα αὐτή... Μὰ τότε καὶ ποῦ καὶ ὑπὸ ποιὲς συνθήκες δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ...

— Μὲ θάζεις σὲ μεγάλῃ περιέργειᾳ, εἶπε ὁ Στέφανος. Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν... Ἡ Βέρα δὲν ἔχει πάει πούθεν ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ρωσία...

— ἴσως, εἶπε ὁ Ζεράρ. Πιθανὸν νὰ γελιέμαι...

Σκέφτηκε λίγο κι' εἶπετα πρόσθεσε μὲ πεποίθησι:

— Ὅχι! Ὅχι! Δὲν γελιέμαι... Ὅσο φέρνω στὴ μνήμη μου τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τόσο καὶ περισσότερο πείθομαι, ὅτι τὴν ἔχω ξαναῖδῃ κάπου...

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ θυμηθῇς;... Μήπως πρόκειται περὶ ομοιότητος;

— Ὅχι. Βασανίζω τὴν μνήμη μου, μὰ δὲν βρίσκω τίποτε. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ θυμηθῶ ξαφνικά...

— Προσπάθησε. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς, πολλὸ ἂν θυμηθῇς. Γιατί, ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ λές...

Μὰ ὁ Στέφανος δὲν ἀποτελεῖωσε τὴ φράσι τοῦ.

Οἱ δύο νέοι εἶχαν φθάσει μπρὸς στὴν καγκελλόφραχτη πόρτα τῆς ἐπαύλειος. Ἀλλάξαν μιὰ ἐγκάρδια χειραψία καὶ ἀφ' οὗ Ζεράρ ὑποσχέθηκε στὸν Στέφανο, ὅτι θὰ πηγαινε νὰ φάῃ μαζί τους τὸ θράδυ, χωρίστηκαν.

Ὁ μαρκήσιος μῆκε στὸ αὐτοκίνητό του κι' ὁ Στέφανος ξαναγύρισε πρὸς τὴ βίλλα.

Περπατοῦσε ἀργὰ καὶ φαινόταν θυσιωμένος σὲ σκέψεις. Ἦταν τόσο ἀφηρημένος, ὥστε δὲν εἶδε τὴν Ὀλγα ποῦ ἐρχόταν νὰ τὸν προὔπαντῃ παρὰ μόνον, ὅταν ἐκεῖνη ἔφθασε μπροστὰ του.

— Μὰ γιατί εἶσαι τόσο συλλογισμένος, Στέφανε; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

— Δὲν ἔχω τίποτε, Ὀλγα, τῆς ἀπάντησε.

— Μὰ ὄχι, κάτι ἔχεις...

Ὁ Στέφανος τὴν κύτταξε στὰ μάτια χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Ναι, κάποια σκέψις μ' ἀσασχολεῖ... Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω μυστικὰ ἀπὸ σένα, θὰ σοῦ τὴν πῶ...

Καὶ τῆς διηγήθηκε ὅσα τοῦ εἶχε πῇ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σατινιάκ γιὰ τὴν Βέρα.

Ἡ Ὀλγα φάνηκε σὰν νὰ ξαφνιάστηκε στὴν ἀρχή. Μὰ κατόπιν εἶπε:

— Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν... Ὁ μαρκήσιος θὰ εἶδε κάποιαν ἄλλην ποῦ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴ Βέρα.

— Τὸ εἶπα κι' ἐγὼ αὐτὸ στὸν Ζεράρ, μὰ ἐκεῖνος ἐπιμένει... ἴσως ὅμως νὰ τὸν ἐξαπατᾷ κάποια καταπληκτικὴ ομοιότης...

— Ἀσφαλῶς, εἶπε ἡ Ὀλγα. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνάντησε πούθεν τὴν Βέρα, ἀφοῦ ὁ μαρκήσιος δὲν ἔχει πάει ποτὲ στὴ Ρωσία καὶ ἀφοῦ ἡ Βέρα πέρασε ὅλη τῆς τῆ ζωῆς ἐκεῖ.

Ὁ Στέφανος δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἄλλαξε θέμα συζητήσεως.

Ἀνέβηκαν τὴν σκάλα τῆς ἐπαύλειος καὶ μῆκαν μέσα. Καθὼς προχωροῦσαν σ' ἕνα μεγάλο διάδρομο, εἶδαν τὴν Βέρα νὰ ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Ἐκεῖνη, μόλις τοὺς εἶδε, φώναξε στὴν Ὀλγα:

— Ὀλγα μου, σὲ ζητοῦσα... Ἦθελα νὰ μοῦ δανείσῃς τὸν «Δαυὶδ Κόπερφιλντ» τοῦ Ντίκενς γιὰ τὸν ὁποῖον μᾶς μιλοῦσες χθὲς μὲ τὸσον ἐνθουσιασμό... Αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸ μου λίγο ἀδιάθετο κι' ἐπειδὴ σκέφτομαι νὰ μείνω ξαπλωμένη τὸ ἀπόγευμα, θὰ ἤθελα νὰ διαβάσω κάτι...

— Εὐχαριστῶς, Βέρα... εἶπε ἡ Ὀλγα. Θέλεις νὰ πάμε νὰ σοῦ δώσω τὸ βιβλίο ἀμέσως...

— Ὅχι... Μοῦ τὸ δίνεις ἀργότερα... Γιατί νὰ σ' ἀνησυχήσω τώρα;

— ὦ! σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Ὀλγα... Εἶσαι τόσο καλὴ...

Ὁ Στέφανος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε λάβει καθόλου μέρος στὴ συζήτησι, εἶπε τὴν στιγμή ἐκείνη:

— Εἶσαι ἀδιάθετη, Βέρα; Μήπως θέλεις νὰ εἰδοποιήσουμε κανένα γιατρό;

— Ἀ! ὄχι... Δὲν εἶμαι τόσο σοβαρά, ἀπάντησε ἡ νέα γελώντας. Ἀπλῶς αἰσθάνομαι τὸ σῶμα μου λίγο κουρασμένο...

— Ὡστε δὲν θὰ σ' ἔχουμε τὸ θράδυ στὸ γεῦμα;

— Μᾶλλον ὄχι, ἂν ἡ κατάστασί μου εἶναι ἡ ἴδια... Ἄν εἶμαι καλλίτερα τότε θάρρῶ...

Ἀνέβηκαν κ' οἱ τρεῖς τὴ μαρμαρίνη σκάλα ποῦ ᾤδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἐκεῖ, ὁ Στέφανος ἀφῆσε τὶς δύο νέες καὶ τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο του, λέγοντας πὼς εἶχε κάποια ἐργασία ἐκεῖ.

Ὅταν βρέθηκε μόνος του κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μουρμούρισε:

— Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Ζεράρ, μοῦ φαίνεται σὰν λίγο παρῶσα ἡ ἀδιαθεσία τῆς Βέρας. Κάτι μοῦ λείπει μέσα μου, πὼς κάνει τὴν ἀδιάθετη γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ καθῇ τὸ θράδυ στὸ γεῦμα, ἐπειδὴ θὰ ἔχουμε καλεσμένον καὶ τὸν μαρκήσιο ντὲ Σατινιάκ...

Κατὰ τὶς δύο ἡ ὄρα, ἡ Ὀλγα, κρατώντας τὸν «Δαυὶδ Κόπερφιλντ», ἐκτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Βέρας.

Μπαίνοντας μέσα θρῆκε τὴν νέα ξαπλωμένην στὸ κρεβάτι τῆς.

— ὦ! φώναξε ἡ Βέρα. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ ἦρθες...

— Εἶσαι καλλίτερα;

— ὦ! ὄχι, Ὀλγα μου. Ἐπῆρα δύο ἀσπιρίνες, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔκαναν τίποτε... ἔχω ἐλαφρὰ ζάλη...

— Τότε δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διαβάσῃς... Θὰ σοῦ τὴ δύναμωσῃ τὸ διάβασμα...

— Ὅχι, μᾶλλον καλὸ θὰ μοῦ κάνῃ... Καὶ ἄλλες φορές ποῦ βρίσκομαι σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι δὲν με πειράζει τὸ διάβασμα...

— Ἀλλὰ περισσότερη εὐχαρίστησι θὰ μοῦ ἔκανες, ἂν καθόσουν λίγο νὰ μοῦ κρατήσῃς συντροφιά...

— Ἄν σ' εὐχαρίστη πραγματικὰ αὐτὸ, τότε νὰ καθῇ σω...

Καὶ, τραβώντας μιὰ καρέκλα ὡς τὸ κρεβάτι τῆς Βέρας, κάθησε σ' αὐτήν. Ἡ Βέρα φαινόταν πολὺ μεγαλοχολική. Ἡ Ὀλγα τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τῆς εἶπε:

— Κάτι σὲ βασανίζει, Ὀλγα...

— ὦ! ὄχι δὲν ἔχω τίποτε...

— Καὶ ὅμως τὸ θέλω αὐτὸ στὸ πρόσωπό σου, στὰ μά-

τια σου.

Η Βέρα έπιασε τὸ χέρι τῆς "Ολγας καὶ τῆς εἶπε ὑποκριτικά:

— "Ολγα μου, ξέρεις καὶ διαθάζεις μέσα στὴν ψυχὴ... Naί, τὸ μάντεψες... Εἰμαι πολὺ λυπημένη σήμερα...

— Μὰ γιατί;

— "Ω! ἤμουν δυστυχισμένη πάντοτε σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Μὰ καὶ τώρα ποὺ θρῆκα τὴν οἰκογένειά μου, εἰμαι πάλι δυστυχισμένη... Δὲν ἔχω μητέρα. "Ο πατέρας μου εἶναι τρελλὸς σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Λονδίνου... κι' ἐγὼ θρῖσκομαι μακριὰ του... Θὰ ἤθελα τόσο, νὰ πάω νὰ τὸν δω... νὰ τὸν φιλήσω... νὰ τοῦ ψιθυρίσω δυὸ τρυφερά λόγια, ἔστω κι' ἂν δὲν τὰ καταλάθῃ ἐκεῖνος...

Η "Ολγα, εὐαίσθητη καὶ τρυφερὴ καθὼς ἦταν σύγκληθη ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Βέρας ποὺ τὴν ἀγγίζαν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιά, γιατί αὐτὴ, ἂν καὶ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ γονεῖς, αἰσθανόνταν τὴν στοργὴν σὰν τὸ μεγαλύτερο αἶσθημα.

— Naί, ἔχεις δίκιο, Βέρα, εἶπε. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχες πᾶει στὸ Λονδίνο... Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶσαι τώρα κοντὰ στὸν πατέρα σου...

Μιὰ λάμψις πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Βέρας, μιὰ λάμψις ποὺ ἔσθυσε ἀμέσως. Η "Ολγα τὴν προλάβαινε κι' αὐτὸ ποὺ ἤθελε νὰ τῆς πῇ αὐτὴ, τῆς τὸ ἔλεγε ἐκείνη.

Η "Ολγα σκέφτηκε μερικὲς στιγμές, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Φταίω ὅμως κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ... χωρὶς νὰ θέλω θέβαινα... Η ἀρρώστειά μου, τὸ ταξίδι στὴ Νίκαια, ὅλ' αὐτὰ ἐγίναν ἀφορμὴ νὰ ματαιωθῇ ἡ μετάθεσίς σου στὸ Λονδίνο... Μὰ πρέπει νὰ σὲ ἀποζημιώσω, Βέρα... Θὰ μιλήσω στὸν Στέφανο καὶ σοὺ ὑπόσχομαι πὼς μέσα σὲ τέσσερες-πέντε μέρες θὰ θρῖσκεσαι κοντὰ στὸν πατέρα σου...

Η Βέρα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἔθγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Εἶχε πετύχει αὐτὸ ποὺ ἤθελε χωρὶς καμμιά προσπάθεια, χωρὶς καμμιά δυσκολία. "Εσφίξε τὰ χέρια τῆς "Ολγας καὶ τῆς εἶπε:

— "Ω! δὲν ξέρω πὼς νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγαπητὴ μου. Μὲ κάνεις εὐτυχισμένη... Ἀλλὰ θὰ δεχθῇ ὁ Στέφανος νὰ φύγουμε ἀμέσως; Χθὲς μόλις ἤρθαμε ἐδῶ...

— "Ω! ὅσο γι' αὐτὸ, σοὺ ἐγγυώμαι... Θὰ δεχθῇ, εἶπε ἡ "Ολγα μὲ πεποίθησι.

Τὸ ἴδιο θρόδου, μετὰ τὸ γεῦμα στὸ ὁποῖο παρακάθησε, κι' ὁ μαρκήσιος ντὲ Σατινιάκ ὁ Στέφανος ἐπῆρε τὸν φίλο του στὸ καπνιστήριον.

Η πρίγκηπισσα, ἡ "Ολγα κ' ἡ Νάντια ἀνέθηκαν στὸ δωμάτιο τῆς Βέρας, ἡ ὁποία δὲν εἶχε κατέθει καθόλου τὸ ἀπόγευμα.

Καθὼς ἀνάσαν τὰ ποῦρα τους, ὁ Στέφανος ρώτησε τὸν μαρκήσιο:

— Λοιπὸν, Ζεράρ, θυμήθηκες;

— Τί; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ποῦ ἔχεις ξαναῖδῃ τὴ Βέρα;

Ὁ μαρκήσιος φάνηκε μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ δίσταζε ν' ἀπαντήσῃ. Στὸ τέλος ὅμως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ εἶπε:

— Naί, θυμήθηκα... ἀλλὰ τώρα ποὺ θυμήθηκα, εἰμαι θέβαιος, ὅτι δὲν εἶχα γνωρίσει ποτὲ τὴ Βέρα τὴν ἴδια, ἀλλὰ κάποιαν ἄλλην ποὺ τῆς ἔμοιαζε πολὺ.

Naί! Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἦταν ἡ Βέρα αὐτὴ ποὺ γνώρισα πέρασὶ στὴ Βαρσοβία...

Ὁ πρίγκηψ κῦτταξε μὲ περιέργεια τὸν φίλο του.

— Καὶ ὅμως τὸ πρῶτό του εἶπε, ἤσουν ἀπολύτως θέβαιος πὼς εἶχες ξαναῖδῃ τὴν ἴδια τὴ Βέρα... Δὲν παραδεχόσουν τὴν περίπτωσιν τῆς ὁμοιότητος.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὴν παραδεχθῶ τώρα. Εἰν' ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶ πὼς ἡ ἐξαδέλφη σου εἶναι ἡ Ρωσίδα χορεύτρια ποὺ εἶχα δεῖ πρὸ ἐνὸς χρόνου σ' ἓνα ἀριστοκρατικὸ καμπαρέ τῆς Βαρσοβίας, ὅπου θρῖσκόντουσαν τότε μὲ διπλωματικὴ ἀποστολή.

— Τί λές; φώναξε ὁ Στέφανος. Καὶ τὴ γνωρίσεις τὴ χορεύτρια αὐτὴ...

— Naί. Βρισκόμουν ἐκεῖνο τὸ θρόδου μὲ μερικὸς Πολωνοὺς ἀριστοκράτες. Τὴν κελέσαμε στὸ τραπέζι μας καὶ δέχθηκε εὐχαρίστως τὴν αἰσπᾶνιά μας καὶ τὰ χάδια τῶν πιὸ ὀρμητικῶν ἀπὸ μᾶς... Κατόπιν μάλιστα τὴν ἐπῆρε μαζί του κάποιος νεαρὸς Πολωνὸς διπλωμάτης γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ γλέντι, ἂν καὶ ἐκεῖνη, ὅπως κατὰλαθα ἀπὸ τίς ματιές ποὺ μοῦ ἔρριχνε, θὰ προτιμοῦσε ἑμένα.

Καὶ ὁ Ζεράρ, γελῶντας, ἐπρόσθεσε:

— Καθὼς θλῆπεις λοιπὸν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶναι ἡ χορεύτρια αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη σου... Πάντως ὁμοιότης εἶναι καταπληκτικὴ... Η ἴδια ἔκφρασις, τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ ἡ ἴδια φωνή... Ποτὲ μου δὲν ἔχω ξαναῖδῃ τόσο τέλεια ὁμοιότητα.

Ὁ πρίγκηψ τὸν ἄκουγε θυσιμμένος σὲ σκέψεις. Τέλος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε κι' αὐτός.

— "Οχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἦταν αὐτὴ...

Μὰ μὲ πολὺ σιγανὴ φωνή, τόσο σιγανὴ ὥστε ὁ φίλος του ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε, ἐπρόσθεσε:

— Ποιὸς ξέρει...

II

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ Στέφανος κ' ἡ "Ολγα ἔκαναν τὸν πρῶτό τους περίπατο στὸν κήπο τῆς θύλλας, ἡ νέα γυμναστὴ ἔξαφνα πρὸς τὸν μνηστήρα τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Στέφανε, ἂν σοὺ ζητήσω μιὰ χάρι, θὰ μοῦ τὴν κάνῃς;

Ὁ πρίγκηψ τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἀπορία, γιατί ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ "Ολγα τοῦ ζητοῦσε κάτι, κι' ἔπειτα τῆς εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο:

— Ξέρεις πολὺ καλά, "Ολγα μου, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σοὺ ἀρνηθῶ τίποτε. Ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ ζητᾷς κάτι... πρέπει λοιπὸν, ὅτι κι' ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλεις, νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Η "Ολγα δίστασε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα, Στέφανε. Πρόκειται γιὰ τὴ Βέρα...

Μιὰ ἐλαφρὰ ρυτίδα φάνηκε στὸ μέτωπο τοῦ πρίγκηπου, στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Βέρας.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε κάπως ἀποτομα.

— Ἀκουσε, Στέφανε, Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἀνέθηκα νὰ δώ τὴ Βέρα στὸν δαμάτιό της. Ἦταν καθὼς ξέρεις, ἀδιάθετη. Μὰ ἐγὼ κατὰλαθα πὼς ὑποφέρει περισσότερο ψυχικῶς. Εἶναι δυστυχισμένη.

Ὁ πρίγκηψ κύτταξε τὴ μνηστὴ του καὶ τὴ ρώτησε μὲ κάποια ἀπορία:

— Γιατί; Ἰαία Ἰαία, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴν' εὐτυχισμένη... Ἐναθερῆκε τὴν οἰκογένειά της, ἀπέκτησε τίτλους, πλούτη... Τί ἄλλο θέλει;

— "Ω! Στέφανε, εἶπε μ' ἐλαφρὰ ἐπιτιμητικὸ τόνο ἡ "Ολγα. Γιατί μιλάς ἔτσι; Ξεχνᾷς ὅτι τὴ μητέρα τῆς Βέρας τὴν ἔσφαξαν στὴν Ἐπανάστασι;... Ξεχνᾷς ὅτι ὁ πατέρας της θρῖσκεται τρελλὸς μακριὰ της;

— "Οχι, δὲν τὰ ἐξέχασα ὅλ' αὐτὰ, εἶπε ὁ Στέφανος. Μὰ τί νὰ σοὺ πῶ, "Ολγα, εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι ἡ Βέρα δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐαίσθητη, ὥστε νὰ τὴν κάνῃ δυστυχισμένη ἡ τραγικὴ τύχη τῶν γονέων της.

— Γιατί τὸ λές αὐτὸ, Στέφανε; Ἐχες καμμιά ἀφορμὴ;

— "Οχι, ἀπολύτως καμμιά... ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

— Γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον. Τέλος πάντων, αὐτὴ ἦταν ἡ ἰδέα μου. Ἀλλὰ, πές μου τώρα, "Ολγα, τί ἤθελες νὰ ζητήσῃς ἀπὸ μένα γιὰ τὴ Βέρα.

— Na, Στέφανε, ἡ Βέρα θέλει νὰ δῇ τὸν πατέρα της. Θέλει νὰ τὸν ἔχῃ κοντὰ της, νὰ τὸν περιποιηθῇ μόνῃ της. Μὲ λίγα λόγια, θὰ ἤθελε πολὺ νὰ πάῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γρήγορα στὸ Λονδίνο. Δὲν μοῦ εἶπε ἡ ἴδια τίποτε, ἀλλὰ κατὰλαθα πολὺ καλά μόνῃ μου τὴ μυστικὴ τῆς ἐπιθυμία.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, Στέφανε, θὰ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ἐπιθυμία της αὐτὴ.

Ὁ Στέφανος ἔμεινε λίγο σιωπηλός. Ἐπειτα εἶπε:

— Δὲν εἶναι δύσκολο. Η μόνῃ δυσκολία εἶναι ὅτι εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴ συνοδεύσω στὸ Λονδίνο κι' ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μὲ συνοδεύσῃς ἐκεῖ κι' ἐσὺ.

— "Ω! Ἐγὼ μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ.

— "Ω! "Ολγα, τῆς εἶπε μὲ κάποιο παράπονο ὁ πρίγκηψ. Ἐμένα δὲν μὲ σκέπτεσαι; Ἐμένα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ὅτε μιὰ ὥρα χωρὶς ἐσένα;

Η "Ολγα τὸν κύτταξε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πόνο τρυφεροῦ ἔρωτα καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Στέφανε, κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω μιὰ ὥρα μακριὰ σου... Ἀλλὰ χρωστάω αὐτὴ τὴ μικρὴ θυσία στὴ Βέρα, γιατί ἐξ αἰτίας μου δὲν εἶδε ἀκόμα τὸν πατέρα της. Ἄν δὲν εἶχα ἀρρωστήσῃ ἐγὼ, τὸ ταξίδι στὸ Λονδίνο θὰ εἶνε πραγματοποιηθῇ πρὶν ἀπὸ καιρὸ.

Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτῃ γλύκα, τὸν ρώτησε:

— Λοιπὸν, θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι αὐτή;

Ὁ πρίγκηψ ὅμως δίστασε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἐξαφνα μάλιστα ἔγινε πολὺ σκεπτικὸς καὶ εἶπε:

— "Οχι, "Ολγα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ μόνη!

— Πὼς μόνῃ, ἀφοῦ θὰ εἰμαι μὲ τὴ μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴ σου;

— Naί, ἀλλὰ πὼς θὰ μπορέσουν νὰ σὲ προστατεύσουν ἂν συμβῇ τίποτε;... Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ γίνῃ καμμιά καινούργια ἀπόπειρα ἐναντίον σου;

— Δὲν φοβάμαι, εἶπε ἡ "Ολγα γελῶντας. Κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ἔχω ἐχθρούς, αὐτοὶ θρῖσκονται στὴν Οὐγγαρία... Ἐξ ἄλλου ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπάρχουν στὴ θύλλα δεκαπέντε ὑπηρέτες;

— Δὲν ξέρω, "Ολγα... Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα... Δὲν μπορῶ νὰ εἰμαι σίγουρος γιὰ τίποτε, ὅσο δὲν θὰ θρῖσκωμαι κοντὰ σου.

— Μὴ φοβάσαι τίποτε, Στέφανε. Σοὺ ὑπόσχομαι νὰ εἰμαι πολὺ προσεκτικὴ κατὰ τὴν διαίτησιν τῆς ἀπουσίας σου... Θὰ δυσηστώ σὲ ὅλους... Ἡσυχάσε...

Ὁ πρίγκηψ ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμα νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Σοὺ ὑπόσχομαι ἀκόμα, ἐξακολούθησε ἡ "Ολγα, πὼς ὅσο θὰ λείπῃς, δὲν θὰ θγῶ καθόλου ἀπὸ τὴ θύλλα. Τί ἄλλο θέλεις γιὰ νὰ ἡσυχάσῃς;... Ἐλα, Στέφανε, σὲ παρακαλῶ, κάμε μου αὐτὴν τὴν χάρι. Η Βέρα εἶναι τόσο δυστυχισμένη.

Η φωνὴ τῆς "Ολγας καθὼς ἔλεγε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, εἶχε γίνῃ τόσο ἱκετευτικὴ, ὥστε ὁ Στέφανος δὲν μπόρεσε ν' ἀντιστῇ περισσότερο.

— Καλὰ, τῆς εἶπε. Θὰ φύγω σὲ τρεῖς ἡμέρες γιὰ τὸ Λονδίνο μαζί μὲ τὴν Βέρα. Θὰ πάμε ἀεροπορικῶς μάλιστα γιὰ νὰ συντομεύσουμε ὅσο τὸ δυνατόν τὸ ταξίδι...

Μιὰ σκέψις τοῦ ἤρθε ἔξαφνα κι' ἐπρόσθεσε:

— Ὑπάρχει ἐδῶ στὴ Νίκαια ἡ περίφημη φρενολογικὴ κλινικὴ τοῦ δόκτορος Βεράν. Ἄν ὁ πατέρας τῆς Βέρας εἶναι σὲ κατάστασι νὰ ταξιδέψῃ, θὰ φροντίσω νὰ τὸν μεταφέρουμε ἐδῶ. Ἐτοί ἡ Βέρα θὰ θρῖσκεται κοντὰ του.

— Naί, μοῦ ἀρέσει ἡ ἰδέα σου! φώναξε ἡ "Ολγα μὲ χαρά. Κι' ἐγὼ θὰ εὐχαριστιώμουν πολὺ ἂν ἦταν ἐδῶ ὁ Μέγας Δούξ!...

Θὰ μπορούσα νὰ τὸν περιποιηθῶμαι. Μιὰ φορὰ μόνον τὸν εἶδα πρὸ ἐτῶν, ἀλλὰ μοῦ κίνησε τόσο τὴν συμπάθεια ἡ γλυκεῖα καὶ πονεμένη του ὄψις... Τὸν ἀγαπῶ τόσο...

— Naί, εἶναι πραγματικὰ ἀξιαγάπητος ὁ δυστυχισμένος μου θεός.

— Στέφανε, εἶπε ἡ "Ολγα, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σὲ ἀφήσω τώρα;

— "Ω! ἀχάριστη, τῆς εἶπε γελῶντας ὁ νέος, πέτυχες αὐτὸ ποὺ ἤθελες καὶ τώρα θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς... Ἀλλὰ κατὰλαθαίνα... Θέλεις νὰ πᾶς ν' ἀναγγεῖλῃς στὴν Βέρα τὰ εὐχάριστα νέα...

— Naί, Στεφάνε μου, ἀπάντησε ἡ "Ολγα.

— Τότε πῆγαινε...

Πρόσχαρῃ ἡ "Ολγα ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας σχεδόν. Φτάνοντας στὴν εἴσοδο τῆς θύλλας, γύρισε κι' ἔστειλε ἓνα φένημα στὸν Στέφανο, ὁ ὁποῖος τῆς χαμογελοῦσε ἀπὸ μακριά.

Ἐπειτα μίπηκε μέσα κι' ἀνέθηκε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο τῆς Βέρας.

Ὁ Ἰησοῦς παραδίδει εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον τὰς κλεῖδας τοῦ Παραδείσου.

— Λοιπὸν, Βέρα, τῆς φώναξε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀποφασίστηκε!

— Τί; τὴ ρώτησε ἐκείνη μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

— Τὸ ταξίδι σου στὸ Λονδίνο. Θὰ φύνης σὲ τρεῖς μέρες. Ὁ Στέφανος θὰ σὲ συνοδεύσῃ.

Τὸ πρόσωπο τῆς Βέρας ἔλαμψε δλόκληρο ἀπὸ χαρὰ, μολις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

— Ἀλήθεια, "Ολγα; εἶπε.

— Naί, καλὴ μου Βέρα, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐχω μάλιστα νὰ σοὺ ἀναγγεῖλω καὶ κάτι ἄλλο, ἐπίσης εὐχάριστο. Ὁ Στέφανος ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ τὸν πατέρα σου σὲ μιὰ κλινικὴ τῆς Νίκαιας...

— "Ω! ἀλήθεια; εἶπε ἡ Βέρα. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ χρωστάω σὲ σένα, καλὴ μου, ἀγαπημένη μου "Ολγα... Ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ ζητήσω μιὰ τέτοια χάρι ἀπὸ τὸν Στέφανο. "Ω! πὼς νὰ σ' εὐχαριστήσω...

— Δὲν χρειάζονται εὐχαριστίες μεταξύ μας! τῆς ἀπάντησε μὲ καλωσύνη ἡ "Ολγα. Χαίρομαι ποὺ σὲ θλέπω τώρα χαρούμενη. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐχαριστήσί μου... Ἀλλὰ τώρα σ' ἀφήνω γιατί ἀφήσα κάτω τὸν Στέφανο γιὰ νάρθῃ νὰ σοὺ πῶ τὰ εὐχάριστα αὐτὰ νέα...

Ὅταν ἡ "Ολγα θγῆκε ἔξω καὶ ἡ Βέρα ἔμεινε μόνῃ, τὸ πρόσωπο τῆς τελευταίας πῆρε μιὰ ἀγρία ἔκφρασι. Τὰ μάτια τῆς εἶχαν πάρει μιὰ σκιερὴ μεταλλικὴ λάμψη.

— Ἀ! σὲ κρατῶ, ὄραία μου ἀνόητη μουρμούρισε. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ ταξιδεύω μὲ τὸν πρίγκηπα σου στὸ Λονδίνο, θὰ γίνουν ἐδῶ πολλὰ ὥραία πράγματα... Πρέπει μόνον πρὶν φύγα νὰ συνεννοηθῶ μὲ τοὺς πράκτορας τῆς Γκεπεοῦ ποὺ θρῖσκονται στὴ Νίκαια. Ξέρω πὼς εἰν' ἐδῶ ὁ παλιός μου φίλος Ἀλεξῆς Γκογκόρωφ... Αὐτὸς θὰ θρῖκαί καὶ ἐνα-δυὸ ἄλλους καὶ θὰ δογανώσῃ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς ὁραίας "Ολγας, τῆς μνηστῆς τοῦ πρίγκηπου Μαρεμπεργκ... Θὰ τὴν στείλουν κατόπιν στὴ Ρωσία κι' ἐκεῖ ἂν τὴν κάνουν ὅτι θέλουν...

Ὁ πρίγκηψ θ' ἀναστατώσῃ θέβαια τὸν κόσμον ὅλη μὴν πὼς ἡ μνηστὴ του χάθηκε, ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ συνθηθῇ... Καὶ τότε, ποιὸς ξέρει ἂν δὲν μὲ προσέξῃ περισσότερο...

Σκέφθηκε λίγο κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἀπόψε θὰ πᾶνε ὅλοι στὴ δεξίωσι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σατινιάκ. Ἐγὼ θὰ προσφαστώ πὼς εἰμαι ἀκόμα ἀδιάθετη καὶ δὲν θὰ τοὺς συνοδεύσω. Ἐτοί...

Θὰ θρῖκαί νὰ λείπω μιὰ-δυὸ ὥρες, ἀπὸ τὴ θύλλα, νὰ πάω νὰ θρῖκαί τὸν Ἀλεξῆ Γκογκόρωφ καὶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί του.

Ἐξ ἄλλου, ἂν πᾶω στὴ δεξίωσι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μὲ προσέξῃ ὁ καταραμένος αὐτὸς μαρκήσιος καὶ νὰ καταλάθῃ πὼς ἐγὼ εἰμαι ἡ Ρωσίδα χορεύτρια τοῦ καμπαρέ τῆς Βαρσοβίας ποὺ εἶχε γνωρίσει πέρασὶ κι' ἡ ὁποία τὸν γλυκοκύτταξε. Εὐτυχῶς ποὺ δειχτήκε λίγο ἀδιάφορος σὲς φλογερὲς μου ματιές, γιατί, ἂν εἶχαμε γνωρίσῃ καλλιτέρα τότε, σίγουρα θὰ μ' ἀναγνώριζε τώρα.

Ἐκεῖνο τὸ θρόδου, στὴ δεξίωσι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σατινιάκ ἦταν συγκεντρωμένη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Νίκαιας. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων, ἦσαν ὁ βασιλεὺς κάποιου σκανδιναβικοῦ κράτους καὶ ὁ νεαρὸς διάδοχος ἐνὸς μεγάλου ἐυρωπαϊκοῦ θρόνου, οἱ ὁποῖοι θρῖσκόντουσαν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Κωνσταντινῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πήρε το κανάτι ύστερα που ήταν πάνω από το κεφάλι του, έπρε να κ' έκλεισε τα μάτια του για να κοιμηθ. Δεν άργησε να τον πάρη ο ύπνος.

Δεν κοιμήθηκε πολύ. Μά όταν ξύπνησε πάλιν είδε ότι είχε πέσει η νύχτα. Γύρω του απλώνονταν σκοτάδι.

Πασπατευτά, καθώς άπλωσε το χέρι του, κατάλαβε, ότι τις ώρες που κοιμώταν κάποιος είχε μπή στο κελλί του και του είχε θάλει πλάι του ψωμί και νερό.

Από που είχε μπή αυτός ο άγνωστος επισκέπτης; Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβη. Ωστόσο, έπειδή πεινούσε, πήρε το ψωμί κ' άρχισε να το τρώ. "Επεί κατόπιν νερό, έσθυσε τη δίψα του κ' άρχισε να σκέπτεται. Τι θάκανε; Πώς θάφευγε από αυτήν την πέτρινη φυλακή, στην οποία τον είχαν ρίξει; Βασάνιζε το μυαλό του αρκετή ώρα. Και στο τέλος κατάληξε σ' ένα συμπέρασμα: "Αμέσως μόλις ημερώνει θάψαγνε να θρή μια έξοδο, θα παραφύλαγε στην ανάγκη για να δη ποιός έμπαινε στο κελλί του κ' από πο.

Για την ώρα δεν τούμενε παρά να κοιμηθ. Δεν ένύσταζε! Στριφογύρισε αρκετή ώρα στο «κρεβάτι» του. "Αργά πολύ τον πήρε ο ύπνος.

Θα κοιμώταν δυό με τρεις ώρες, όταν άξαφνα ξύπνησε. Ξύπνησε απότομα. Γιατί; Κι' ο ίδιος δεν ήξερε. Κάτι ωστόσο τον είχε ξυπνήσει. Κανένας κρότος ύποπτος;

Τίποτε άλλο; "Επρε να το εξακριβώ. "Εμεινε στην θέσι του ακίνητος. Μόλις ανέπνεε. "Αφουγκραζόταν όμως με τα δα του.

"Ησυχία απόλυτη, ήσυχία νεκρική ήταν απλωμένη γύρω, ή ήσυχία και ή μουγγαμάρα των παλιών, μεσαιωνικών υπογείων, θαθεία στα σπλάχνα της γής.

"Αξαφνα ένα τρίζιμο άντήχησε. Κάποιος σκουριασμένος σύρτης έτριζε έτσι ασφαλώς.

"Ο λεβέντης μάντεψε, ότι το ίδιο τρίζιμο τον είχε ξυπνήσει.

Το τρίζιμο αυτό προερχόταν από το δάπεδο. "Υπήρχε λοιπόν κι' άλλο διαμέρισμα κάτω από αυτό στο οποίο θρισκόταν;

Συγκέντρωσε την προσοχή του και περίμενε. Το τρίζιμο ξανακούστηκε.

Ναι, ήταν θέβαιος πειά, θαρειά, σκουριασμένα σίδηρα τρίζανε στρίγγλικά κάτω από το δάπεδο του κελλιού του.

Ωστε αυτό ήταν. "Εκεί στο δάπεδο, κάτω από το άχυρο, κρυβόταν κάποια καταπακτή. Και κάτω από την καταπακτή μια υπόγεια σκάλα ασφαλώς που ώδηγοσε επάνω στη γή, στο φως, στην ελευθερία...

"Η καρδιά του λεβέντη άρχισε να χτυπά δυνατά.

"Ηταν σίγουρος τώρα, ότι θάφευγε, ότι θα γλύτωνε από τη φυλακή αυτή στην οποία τον ρίξαν την ώρα που θρισκόταν λιποθυμισμένος πάνω απ' τον γκρεμό.

Προσπονήθηκε τον κοιμισμένο. "Επρε να' ανακαλύψη ποιός ήταν αυτός που έρχόταν μέσα στη νύχτα και τί γύρευε. "Ηθελε το κακό του; "Οχι θέβαια. Γιατί αν ήθελαν να του κάνουν κακό θα τον είχαν κ' άλλας σκοτώσει, ή θα τον είχαν αφήσει να πεθάνη μαρτυρικά εκεί που ήταν κρεμασμένος κάτω από το τρομερό θάραθρο.

Το τρίζιμο άρχισε να γίνεται τώρα κανονικό, ρυθμικό. "Ο λεβέντης δεν έβλεπε. Το σκοτάδι εκεί μέσα ήταν πυ-

κνό, δεν διέκρινε κανείς ούτε την μύτη του που λένε.

Μά καταλάβαινε καλά, ότι άκουγε το σκέπασμα της καταπακτής. "Άκουσε συγχρόνως το άχυρο που σκόμμιταν σκορπισμένο στο δάπεδο, να μετατοπίζεται, να θρ.

"Αξαφνα το τρίζιμο έπαψε ν' ακούγεται.

"Ο λεβέντης τέντωσε τ' αυτιά του. Κι' άκουσε ένα θόισμα, θρόισμα φορέματος, σιγανό θόρυβο άνεθέσματος υπόγειας σκάλας.

Κάποιος έμπαινε. Είχε άνεθ' πειά και είχε μπή στο κελλί. Προχώρη κοντά του και στάθηκε.

Τι έπρόκειτο να γίνει;

Την ίδια στιγμή όμως άκουσε και μάντεψε. "Ο επισκέπτης ακούμπησε νερό και ψωμί στην πεζούλα.

"Ο λεβέντης σκέφθηκε να πηδήση επάνω και να ρυχή τον ναντίον του. Μά συγκρατήθηκε.

"Οχι ακόμα. Είχε καιρό να το κάμη αυτό.

Μέσα στο σκοτάδι μπορούσε και να την πάθη, να κατορθώση τίποτα, να του ξεφύγη ο άνθρωπος εκείνος να τον αφήσει πειά μέσα στο κελλί του να πεθάνη στην πείνα και την δίψα, κλείνοντας κ' άμπαρόντας το σκέπασμα της καταπακτής.

Τα πατήματα τώρα ξανακούστηκαν.

"Ο επισκέπτης άπομακρυνόταν.

"Ακούστηκε πάλι το ίδιο θρόισμα του φορέματος. Κι' άξαφνα ο λεβέντης μάντεψε:

"Οχι, όχι, δεν ήταν άντρας αυτός που θρισκόταν μέσα στο κελλί του τη στιγμή αυτή. Δεν ήταν ο Γιώδης της Λαοπαναγιάς.

"Ηταν μια γυναίκα!

Δεν έβλεπε το παλληκάρι. Κρατούσε τα μάτια του κλειστά. Μά τί με τοιτο;

Κι' αν τάκουγε πάλι δεν έβλεπε τίποτα μέσα στη σκηνή εκείνη της Κολάσεως.

Μά αν δεν θλέπουν τα μάτια, θλέπει ο νους. Κ' ή σκέψη ή άγρυπνη του παλληκαριού δούλευε. "Ακουγαν τ' αυτιά του. Και δεν είχε πειά την παραμικρή άμφιβολία. Βρισκόταν εκεί κοντά του μια γυναίκα.

Ποιά ήταν αυτή;

"Η γυναίκα που είχε αντικρύσει για μια στιγμή πειά στο καστέλλι την ώρα που άνηφόριζε στο θούνι.

Μά ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα;

Τί ζητούσε στο καστέλλι;

Γιατί ενδιαφερόταν γι' αυτόν;

Δεν μπορούσε να καταλάβη, δεν μπορούσε να μαντέψει τίποτα. Σκοτεινό μυστήριο τον τριγύριζε.

"Η μυστηριώδης άγνωστη είχε πειά φύγει.

"Η καταπακτή ξανάκλεισε άργά-άργά τρίζοντας. Και απλώθηκε πάλι γύρω ή ίδια σιωπή, ή σιωπή των φων, ή σιωπή του θανάτου!...

* * *

"Ο λεβέντης άργησε να ξανακοιμηθ. Χίλιες δυό σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του. Ζητούσε να θρή την λύσι του μυστηρίου, μά δεν τ' άφαινε.

"Όταν ξύπνησε, το κελλί του ήταν φωτισμένο. "Ηταν μέρα.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΝΟΧΟΣ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

ΤΟ κακουργιοδικείο του Σηκουάνα ήταν άσφυκτικώς γεμάτο από τον κόσμο. "Όλοι οι κάτοικοι της δεξιάς όχθης, όλοι οι θαμώνες των κέντρων της Μονμαρτρής, όλοι οι άργόσχολοι των Παρισινών δουλεδάρτων είχαν πλημμυρίσει την αίθουσα του δικαστηρίου. Δεν έλειπαν από αυτήν ακόμη και ή κομψές κυρίες της άριστοκρατίας και τα «μυακέν» των μεγάλων οίκων που επιδεικνύουν στις κούρρες και στις κοσμικές δεξιώσεις τις νέες δημιουργίες της μόδας.

"Η ατμόσφαιρα του δικαστηρίου, ήταν άρωματισμένη από τις μυρωδιές των κυριών και κανείς δεν είχε την έντονη όσφι ότι θρισκόταν στην αίθουσα του κακουργιοδικείου. Θα μπορούσε μάλιστα να υποθέσει, ότι θρισκόταν σε μια κοσμική συγκέντρωση, στην «πρεμιέρα» κανενός θεάτρου.

"Εκείνο ωστόσο που είχε μαζέψει όλον αυτόν τον κόσμο στο κακουργιοδικείο ήταν ή περιέργεια. Αυτή ή νοσηρή περιέργεια της άριστοκρατίας που ένινσε να ίκανοποιηθ.

Κι' αλήθεια αυτή ή δίκη παρουσίαζε μεγάλο ενδιαφέρον. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ή Μαριζ' Αννιές, ή ένοχος, είχε δηλητηριάσει τον ήλικιωμένο σύζυγό της, τον θαρώνα ντ' Αννιές για να τον κληρονομήση, δυό χρόνια μετά τον γάμο τους. Το έγκλημα το είχε καταγγείλει ο άνηψιός του θαρώνα, ο οποίος διέμενε στο ίδιο μεγάλο κ' ο οποίος ήταν φυσικά κ' ο σπουδαιότερος μάρτυς της κατηγορίας.

Τα ένοχοποιητικά στοιχεία ήταν τόσο σαφή που δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία για την καταδίκη της ένοχου. "Η Μαριζ' Αννιές θα στέλλονταν ίσοθίως στα κάτεργα.

"Ετσι σ' αυτήν την δυσμενή ατμόσφαιρα άρχισε ή δίκη της δηλητηριάστριας.

Πρώτος εξητάσθη ο άνηψιός του θαρώνα. "Ανέφερε με σταθερή και ήρεμη φωνή, ότι ή Μαριζ' Αννιές ήταν μια άπα αυτές τις όμορφες πεταλούδες της Μονμαρτρέζικης νύχτας που πουλάνε τον έρωτα και τα φιλά τους σ' όλους τους γλεντζέδες του Παρισιού. "Ανέφερε ακόμη τις στενές σχέσεις που αυτή είχε προηγουμένως μ' ένα σωρό κόσμο και τέλος όλο το σατανικό σχέδιό της με το οποίο κατάφερε να εξαναγκάσει τον γέρω θείο του να την παντρευθ.

Προσποιείτο δηλαδή την αισθηματική και τρυφερή νέα που είχε παρασυρθ' στον θούρο της νυχτερινής ζωής, είχε ζητήσει με δάκρυα άπελπισίας στα μάτια την προστασία του θύματος κ' ότι κατ'αφερέ να του κλέψη την άγάπη του και να τον ξετρελλάνη.

— Κύριοι δικαστάι, έδήλωσε στο τέλος, το πλάσμα αυτό θα έπρεπε να τιμωρηθ' παραδειγματικά, γιατί έξηπάτησε έναν φιλόναρο πο, ο οποίος την μάζεψε από τον δρόμο για να της δώσει την περιουσία του και τ' όνομά του κ' αυτή τον δηλητηρίασε για να τον κληρονομήση.

"Τέτοιες γυναίκες, κ. δικαστάι, προσβ' άλλουν την Γαλλία και δεν πρέπει να κυκλοφορούν μέσα στον τίμιο κόσμο των μπτέων και των γυναικών που έχουν καρδιά.

Το τέλος της καταθέσεως του άνηψιού του θαρώνα εκάλυψε

ζωηρά χειροκροτήματα του ακροατηρίου.

"Επείτα εξητάσθησαν ή καμαριέρες της Μαριζ' Αννιές, μετά οι φίλοι της κ' ο ί γνωστοί της κ' όλοι τους θρήκαν να καταθέσουν κάτι το επιθαρυντικό για την ένοχο.

Οι δημοσιογράφοι κρατούσαν πυρετωδώς πρακτικά κ' έτοιμαζόντουσαν να περιγράψουν με έντυπωσιακές φράσεις όλην αυτήν την δίκη.

Πολλοί κιάλας είχαν... έτοιμάσει και την καταδικαστική απόφασι του δικαστηρίου.

Κι' αλήθεια δεν υπήρχε πειά καμιά άμφιβολία για την ένοχη της Μαριζ' ντ' Αννιές.

"Ο κ. Εισαγγελεύς μίλησε αύστηρά και ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία της κατηγορουμένης.

"Ο συνήγορός της μόλις τόλμησε να άγορεύση τραυλίζοντας λίγες λέξεις.

"Όταν τέλος ήρθε ή σειρά της κατηγορουμένης ν' άπαντήσει άρκέσθηκε να δηλώση, ότι ήταν άθώα κ' ότι δεν είχε σχέση με αυτό το έγκλημα.

"Όλο το ακροατήριο τώρα την σφύριζε και την κορσίδευε.

"Ο πρόεδρος άναγκάσθηκε να επιβάλη την τάξη.

"Η δίκη είχε κρατήσει τρεις «δισκεδαστικές» ώρες. "Ηταν καιρός να τελειώση.

Οι ένορκοι ήσαν έτοιμοι ν' άποσυρθούν σε σύσκεψη.

Μά εκείνη άκριβώς την στιγμή άνοιξε απότομα ή πόρτα της αίθουσας του δικαστηρίου κ' άπεκάλυψε το θέαμα ενός κακοντυμένου ανθρώπου, ο οποίος πάλευε με τους χωροφύλακας, γιατί δεν τον άφηναν να μπή στο κακουργιοδικείο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε περιέργως ο πρόεδρος.

— Αυτός ο άλήτης, του δήλωσαν, ζητάει να έξετασθ' ως μάρτυς.

"Ο πρόεδρος διάταξε να τον αφήσουν να πλησιάση.

— Πώς λέγεσαι; τον ρώτησε.

— Άγιαστούρας!

Το ακροατήριο κ' αυτός ακόμη ο πρόεδρος δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του.

— "Άκουσε, κ. δικαστά, φώναξε πειραγμένος ο άλήτης, πές σ' όλους αυτούς τους χασιμέρηδες που γέμισαν την αίθουσα να το «βουλώσουν» γιατί εδώ μέσα είναι δικαστήριο κ' όχι θέατρο κ' εσύ είσαι ένας άνθρωπος που σέβεσαι τους νόμους.

"Εγώ, αδελφέ μου, δεν ξέρω και πολλά γράμματα, μά μου φαίνεται ότι όταν κρίνεται ή τύχη ενός ανθρώπου δεν χρειάζεται άκοπατήριο από άλεπούδες και χασιμέρηδες.

— "Ελα, του φώναξε ο πρόεδρος, λέγε, τί ξέρεις για την κατηγορουμένην.

Αυτή ή γυναίκα είναι άθώα, φώναξε ο άλήτης. "Αγαπούσε όλους τους φτωχούς και μ' άς βοηθούσε. Την κατηγόρησαν ότι δηλητηρίασε τον άντρα της.

Μά μπορείτε να μου πείτε ποτε άκοιθώς πέθανε ο θαρώνας.

— Στις ότώ ή ώρα της 22ας Νοεμβρίου, άπάντησε ο πρόεδρος. Η κατηγορουμένη του

"Ο Σωτήρ του Κόσμου.

ναίκα.

Μά τοῦ κάκου! Δὲν μπόρεσαν νὰ θροῦνε οὔτε τὴ γυναικα μὲ τὸ παιδί της, οὔτε τὸ ἔλκυθρο... Τίποτα! Τίποτα!..
"Οἱ πειὰ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀπελπίζονταν. Εἶχε φτάσει ἡ Κυριακή καὶ ἡ 'Αντιδότσια εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὴν αὐγὴ τῆς Παρασκευῆς!

Στὰ γραφεῖα τῶν μεταλλείων εἶχαν ἕναν σκύλο μὲ κοκκινωπὸ τρίχωμα, ποὺ τὸν λέγανε Σοκολά καὶ ποὺ ἦταν παρ' ὅλη τὴν ἀγρία ὄψη του, τὸ πιδ ἥσυχο, τὸ πιδ ἡμεροκί' εὐγενικό ζῶο, ποὺ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς. 'Εκτός ἀπ' αὐτά, εἶχε καὶ μιά τεμπελιά ἀπερίγραπτη.

Αὐτοὶ οἱ πηγαίνοντες, αὐτὰ τ' ἀσυνήθιστα τρεξίματα, εἶχανε παραξενέψει τὸ ζῶο, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κάνουν ν' ἀφήσῃ τίς τεμπέλικοι συνήθειές του. Γιά μιά στιγμή τεντώθηκε λίγο ὕστερα ὅμως πῆγε καὶ κουλουριάστηκε στὸ καθημερινὸ του πόστο, μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῶν γραφείων.

'Εκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ μεσημέρι, ἔτοιμαζόντουσαν νὰ καθίσουνε στὸ τραπέζι.

Ὁ διευθυντής, οἱ ὑπάλληλοι, ὅλοι ἦσαν πειὰ ἀπελπισμένοι. Τί νὰ ἐλπίζανε περισσότερο; Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία: "Ὁ οἱ λύκοι εἶχανε κάνει τὴ δουλειά τους, ἢ ἡ χιονοθύελλα εἶχε καταχωλιάσει πουθενὰ τοὺς χαμένους. Οὔτι κι' ἂν εἶχε συμβῇ, καθένας ἔκανε τὸ καθήκον του, ὅπως μποροῦσε. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παλαίψη μὲ τὴ Μοῖρα...

Κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Σοκολά ἔκανε σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισί του στὴν τραπεζαρία, προχωρώντας ἥσυχα-ἥσυχα, μὲ νοχέλια.

Ξαφνικά, ἀναστήκωσε τὸ μουσοῦδι του, μυρίστηκε τὸν ἀγέρα, τέντωσε τ' αὐτιά του, ἀναπήδησε καὶ ἀρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὸ παραμικρότερο γαύγισμα.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, τὸ γενναῖο ζῶο ξαναφάνηκε, τρέχοντας μὲ μεγάλα πηδήματα καὶ γαυγίζοντας ὕψινα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ὅχι μόνο ποὺ τὸ βλέπανε νὰ δείχνῃ τόση ζωηρότητα, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἀκούγανε τὴ φωνή του.

Ξαφνικά θύθισε τὰ δόντια του στὸ ροῦχο ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συνζυγαίονες κι' ἀρχισε νὰ τὸν τραβᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Κατάπληκτοι γι' αὐτὰ τὰ παράδοξα καμώματά του, ὅλοι, χωρὶς νὰ ἐγάλουν λέξι, σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἰνύθηκαν θιαστικά καὶ τὸ ἀκολούθησαν.

Περὶ ἄνευ γιὰ τὸν κατ'ἐλαφρὸν ἀμέσως τόσο καλά, ὁ Σοκολά, κοινώντας τὴν οὐρά του χαρούμενα, ἔτρεχε μπροστὰ καὶ γύριζε πότε-πότε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θελε νὰ παρορμήσει ἐκείνους ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, νὰ τρέξουν πιδ γρηγορά.

"Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα κοπιαστικῆς πορείας, ἀνάμεσα στὸ δάσος, κατόπληκτοι εἶδαν ὅλοι ξαφνικά μπροστὰ τους ἕνα ἔλκυθρο σφηνωμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Πάνω στὸ ἔλκυθρο καθότανε μιά γυναίκα, σφίγγοντας πάνω στὸ στήθος της ἕνα παιδάκι παγωμένο ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἦταν ἡ 'Αντιδότσια καὶ ὁ 'Ιθάνορ.

Τὸ παιδί, τὸ δύστυχο μικρό, ἦταν νεκρό.

Ἡ 'Αντιδότσια ὅμως ζοῦσε. 'Αρχισαν ἀμέσως τὶς ἐντριβές καὶ σὲ λίγο ἡ παγωμένη γυναίκα συνήρθε.

Τότε — Θεέ μου! — συνέβη κάτι τὸ τρομερό, τὸ σπαρταχτικό: Μόλις ἡ 'Αντιδότσια ἀντίκρουσε τὸ παιδί της νεκρὸ τινάχτηκε ἀπάνω κι' ἀρχισε νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ μ' ἕνα γέλιο ποὺ σὲ πάγωνε πιδ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ χιόνι.

Ἡ δύστυχη, ἡ κακορροϊκὴ γυναίκα εἶχε τρελλαθῇ!... Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὴν συγκρατήσουν, πῆδησε ἐμπρός κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ χασκογελώντας, ξεφωνίζοντας μέσα στὸ χιόνι...

Ἀξάφνα χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων σὰν νὰ τὴν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ. Κι' ἀλήθεια αὐτὸ συνέβη. Ἡ γῆ τὴν κατάπιε "Ἐπεσε σ' ἕνα πηγάδι καὶ τσακίστηκε!...

ΠΩΛ ΒΕΡΝΙΕ

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΑΣΚΩΝΙΚΕΣ

"Ἐνα ταμποῦρλο πληρωμένο μπροστὰ, δὲν κάνει ποτὲ μεγάλον κρότο.

Στὸν καλὸ λόγο
πρέπει νὰ γελᾷς,
στὴν καλὴ πράξι
πρέπει νὰ σιωπᾷς.

Τὸ τρεχούμενο νερὸ
μῆτε ἀμυρὸ, οὔτε θρωμερὸ.

Παριστάνουν πάντα τὸν λύκο πιδ μεγάλο, ἀπὸ ὅσο εἶναι.

"Οποῖος ἔχει ἀγαθὰ, ἕνα μάτι τοῦ ἀρκεῖ.
"Οποῖος ὅμως ἀγοράζει, πρέπει νάχη ἑκάτο.

"Ἄν ὁ χωριάτης δὲν ἦτανε τόσο θλάκας, ὁ δικηγόρος θὰ φοροῦσε χωριάτικα.

"Ὅταν βρέχῃ, πάντα κάποιος θὰ βρίσκεται στὸν δρόμο.

Μὴν παίρνεις ποτὲ χωροφύλακα γιὰ φίλο καὶ ἱτιά γιὰ καταφύγιο.

Ἡ ξηρασία σοῦ ἀποκαλύπτει τὶς καλὲς
πηγές, ἡ ἀτυχία τοῦς ἀληθινούς φίλους.

Τὸ ψωμί παγώνει στὸν φούρνο τοῦ φτωχοῦ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟ:

Γυμνὸς ἐφθάσα στὴ γῆ
καὶ γυμνὸς ξαναγύρισα:
Οὔτε κέρδισα, οὔτε ἔχασα τίποτα.

"Οποῖος ἔχει γλῶσσα
πάει καὶ στὴ Ρώμη.

"Ὁ καιρὸς, ἡ γυναίκα καὶ ἡ περιουσία
ἀλλάζουνε σὰν τὴ σελήνη.

Ντύστε ἕνα μαστοῦνι καὶ θάχετε ἕνα θάρνο.

Καλλίτερα εἶναι νὰ γελᾷς μέσα σὲ μὴ καλύβη,
παρὰ νὰ κλαῖς μέσα σ' ἕνα παρκο.

"Ο,τι ξέρουν τρεῖς γυναῖκες, τὸ ξέρει πειὰ ὅλος ὁ κόσμος.

Τὰ πέντε δάχτυλα τοῦ χεριοῦ δὲν μοιάζουνε τῶνα μὲ ἄλλο.

Τὰ παιδιὰστικά αὐτιά: Μακρὰ αὐτιά.

Πιδ ἀλαφρὸ κι' ἀπ' τὸ φτερό: Ἡ ὀμίλη.
Πιδ ἀλαφρὸ κι' ἀπ' τὴν ὀμίλη: Ὁ ἀνεμος.
Πιδ ἀλαφρὸ κι' ἀπ' τὸν ἀνεμο: Ἡ γυναίκα.
Πιδ ἀλαφρὸ κι' ἀπ' τὴ γυναίκα: Τίποτα.

Γάτος τῆς ἐκκλησιᾶς — διάβολος στὸ σπίτι.

"Ὁ ἅγιος τοῦ τόπου μας, δὲν κάνει ποτὲ θαύματα.

Πάντα ἔχει κανεὶς περισσότερα ἀγαθὰ παρὰ ζῆλο.

Μὴ θρωμίζεις ποτὲ ἕνα πηγάδι, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ πῆς καὶ ἀπὸ κεῖ μέσα.

"Ὅταν θλέπῃς πολλὰ γένεια, μὴν πιστεύεις καὶ τόσο ἀπὸ τὸν ποὺ τάχῃ.

ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ

τῶν 'εργοβλαδίων

LEAROYD BROS & CO

ELBROCO
REGD TRADE MARK

TRAFALGAR MILLS

HUDDERSFIELD

TAYLOR & LODGE LTD

HUDDERSFIELD

TAYLOR & LITTLEWOOD LTD

HUDDERSFIELD

MOXON

HUDDERSFIELD

SHEARER

LONDON

υ.γ.π. υ.γ.π. υ.γ.π.

ΤΑΡΡΑ Ε.
τῶν 'Αρσαυσιῶν 12

Τηλεφ. 23-221

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΘΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ

Ἡ νέα συλλογὴ Κρόσταλλα ὁμοιοπαθῶν μάρκας REX punctuel, εἶναι τὰ ἀριστερὰ διὰ τὴν εὐχρηστικὴν καὶ εὐκαταστάτην ἐκτέλεσιν.

ΟΠΤΙΚΑ ἔν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικὰ μηχανὰ εἰς τὴν ἀποκρίαν, films, κλπ. ἀμφανίσσεις, ἐκτυπώσεις καὶ μεταβιβάσεις ἀποτυπωμάτων.

Εἰδικὸς Τεχνικός εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας, διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ τὸ ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τοῦ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΜΠΡΙΣΙΜΙ Α.Ι.Γ. ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

τί ὥρα
νὰ δεινῇ ἀράγῃ
τὸ ῥοζοῖ αὐτοῦ;

Καὶ ὅμως δουλεύει τὸ ρολοῖ αὐτό, χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε ὠροδείκτη, οὔτε λεπτοδείκτη· μὴ δουλεύει ὅπως-ὅπως. Τί νὰ τὸ κάνουμε ὅμως ἕνα τέτοιο «ἔδωρον ἔδωρον», ἀφοῦ καὶ μεσημέρι καὶ μεσάνυχτα, δὲ μᾶς ἐξυπηρετεῖ; Ἀς μᾶς ἔλπει τέτοιο χρονομέτρο, ποὺ εἶναι ἀψυχο, σὰ σταματημένο.

Θὰ τὸ ἀγοράζετε ποτὲ σας; Ὁχι, δέδοισα, καὶ ὅμως, καμμιά φορὰ, σὰς παρασύρουν καὶ ἀγοράζετε πράγματα χωρὶς νὰ σὰς ἐξυπηρετοῦν διόλου. Ἐνθ' ὅτ' ἀγοράζετε, ποὺ τὰ ξέρετε ὅλος ὁ κόσμος, ποὺ τὰ δοκίμασας καὶ ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτά, δὲν μποροῦν παρὰ νὰ σὰς ἱκανοποιήσουν. Ἐτοί καὶ ἡ πούδρα σας. Θὰ προτιμήσετε καὶ αἰεὶς μιά γνωστὴ μάρκα. Τριάντα χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμο, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος
διαθέτων ὥρας, ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-
τρίων 5 θ' Κήπος Κλαυθμόνων

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομείου

Α. Συγγρού

Δερματικά - Γυναικολο-
γικά.

Κουμουνοδούρου 21, Ἀθήναι

("Ἐναντι Βασιλ. Θεάτρου)

10 1) 2-1 1) 2 πλ. 5-8 μ.μ.

Τηλεφ. 52-623

"Ὁ Βορονόφ τῶν παλαιῶν
φορεμάτων εἶναι αἱ Γερμανοὶ
καὶ Βασεῖ (ARTI).

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆς
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ
Πανεπιστημίῳ, Μετάνδρου 27-
Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

Τὸ μυστήριον
τῆς γυναίκας ποὺ
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ

Ὅτε μιά ρυτίδα, οὔτε μιά γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιά ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκὴ, ἀμειψτος νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὁ πάρχει μιά ἐπιστημονικὴ ἐρμη-
νεία.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μαγικά ἀποτε-
λέσματα τοῦ «Bioscel», ἡ ἐκπλη-
κτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγη-
τοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Bioscel»
εἶναι πολὺτιμον στοιχείον φσι-
κὸν νεότητος, ἀπαραίτητον
διὰ κάθε ἐπιδερμίδα λευκὴ καὶ
χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα
Tocalon χρώματος ροῦ περιέ-
χει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ
ἐξανανιώνει τὴν ἐπιδερμίδα κα-
τὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ὑπνᾷτε
νεώτερά καθε πρωί. Ρυτίδες καὶ
γραμμὲς ἐξαλειφόνται. Διὰ τὴν ἡ-
μέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα
Tocalon. Τροφή διὰ τὴν ἐπιδερ-
μίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λι-
παρά) διὰ νὰ κόματε τὴν ἐπι-
δερμίδα σας φρέσκη καὶ καθα-
ρά, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας
στήγματα καὶ ἀτελείας. Ἐξα-
νείωσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ
μείνατε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ
τὸ γαῖδες χρῶμα, ἐξανθρῆτε
τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφι-
κτὰ καὶ τὴν λεπτὴ χάρι τῆς νε-
ότητός σας. Θὰ ἐκπλαγῆτε ἀπὸ
τὰ σχεδὸν μαγικά ἀποτελέσμα-
τα τῶν δύο κρεμῶν Tocalon
τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐ-
ὰν ὅχι, εὐχαριστῶς θὰ σὰς ἐπι-
τρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Τό τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 5. 'Η αυθαίρετος υπέρτιμησης του παρά των 'Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

'Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμῶν πέντε εἰς νομισματικό σήμα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

ΝΑΤΑΣΣΑ, 'Ηράκλειον. — Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὰ καλὰ λόγια πού μᾶς γράφετε. Τό διήγημά σας «Στό σβύσιμο τῆς ζωῆς», ὄχι τόνον ἐπιτυχές, Γράφετε καλότηκα θέσια. Μά δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει νά μελετήσετε ἀκόμη, νά κοπιᾶτε καί θά ἐπιτύχετε ἐκεῖνο πού ποθεῖτε, τό στρωτό δηλαδὴ καί τέλει γράψιμο, τό ἀμειπτο κι' ἀφειράδιο στο.

ΦΥΝΤΙΑΝ, Πάτρας. — Τό διήγημά σας ἀσυνάρτητον. 'Εστάθη ἀδύνατον νά ἐνηλοῦμε τί θέλετε νά εἰπῆτε. Νά πάψετε νά γράφετε καί ν' ἀρχίσετε νά μελετᾶτε. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλή μας.

Μ. Μ. Μ. — Τὰ σκίτσα ἄτεχνα. 'Ακατάλληλα συνεπὶς πρὸς δημοσευσιν.

Π. ΚΟΚ, Θεσσαλονίκην. — 'Οχι κατάλληλον. **ΓΙΑΝΝΗΝ ΝΙΚΒΑΝ**, Πειραιᾶ. — Τό ποιήμα σας «'Αχ, Θάλασσα!» θά δημοσιευθῇ. 'Ο,τι πρόκειται νά στείλετε νά τό ταχυδρομήσετε στὸν κ. Χ. Σταματίου, περιοδ. «Μπουκέτος», 'Αθήνας.

ΒΟΥΛΑΝ ΧΡΟΝΗ, Κέρκυραν. — 'Η λύσις σας ὀρθή. **Β. Τ.**, 'Ενταῦθα. — Τό σταυρόλεξό σας ἐλήφθη. Θά σὰς ἀπαντήσουμε στοὺς προσεχῆς σχετικῶς.

Γ. ΔΡΟΥΔΕΝ, 'Ενταῦθα. — Καί γιὰ τὸ δικό σας σταυρόλεξο θά σὰς ἀπαντήσουμε στοὺς προσεχῆς τεύχος. **ΦΡΙΝΤΩΝ**. — Σὰς ἐστάλη ταχυδρομικῶς.

ΣΠ. ΚΑΛΤΣΟΥΝΗΝ — Τό ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Γράφετε στίχους ἀγνωστῶν σχεδὸν τὰ τοῦ μέτρου κλπ. κλπ. Διαβάστε τοὺς ποιητὰς μας. Διαφορετικὰ δὲν γράφονται ποιήματα. **Β. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΝ**. — Τό ποιήμα σας «Ψέμα» ὄχι ἀπολύτως καλόν. Στρωτό, κανονικόν, μὲ τοῦ λείπει ἡ πνοή.

Δ. Τ. — Μᾶς γράφετε: «Νά δημοσιεύσετε τὸ ποιήμα μου. 'Εγὼ τὸ θεωρῶ καλόν. Καί ὁ κ. καθηγητὴς μου τὸ θρήκε ἀριστον.»

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, ἔχετε ἄδικο καί σεῖς καί ὁ κ. καθηγητὴς σας. Γιατί τὸ ποιήμα σας δὲν εἶναι καλόν. Πρόκειται περὶ στίχων πού ἐγράψαν χωρὶς ἐμπνευσιν, ἔτσι στήν τύχη, θαρρεῖ κανεὶς.

ΜΑΡ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ. — 'Οχι, δεσποτά.

Ζητεῖτε μιὰ πούδρα ἰδεώδη: εἶναι ἡ πούδρα *Mystikum* τοῦ Scherk.

Κυτία 80.- καί 50.-.

νίς, ἐρωτικὰς ἐπιστολάς δὲν δημοσιεύουμε, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ στολὲς αἰσθηματικῆς μεγάλων ἀνδρῶν. 'Η ἐρωτικὴς ἐπιστολὴ τῶν πρὸς ἀνθρώπων οὐδὲν ἐνδιαφέρει, οὐδὲν ἔχουν τὸ ἐξαιρετικόν.

ΑΝΔΡ. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. — 'Εχετε δίκην. 'Απολαμβάνετε νῆς τὴν ποίησιν καλλίτερα διαβάζοντας παρά γράφοντας, γράφοντας μάλιστα ἐλαττωματικῶς στίχους. 'Υπάρχουν ἀπειροὶ ποιητὰί ποὺ χαρίζουν τὴν χαρὰ αὐτὴ τοῦ διαβάσματος. Γιατί νά ζητοῦμε περισσοτέρως, γιατί νά ζητοῦμε νά τοὺς φθάσουμε στὰ ὀλίγη ὅλην ὅλην ποίησιν;

Σὰς ζητοῦμεν τέλος συγγνώμην γιὰ τὸ τυπογραφικὸ λάθος. Θεωροῦμε μᾶς φίλους σας καί γράφετέ μας ὅταν δὲν σὰς κἀν κόπο. Τό ποιήμα σας, τὸ ἀνευ τίτλου, ὄχι καλόν. Καί νά αὐτό.

Θέλω νά κάθωμαι σ' ἓνα δέντρο ἀπὸ κάτω στήν οὐρά μου νάχω καί μιὰ νεράιδα νά με κάμῃ συντροφιά. Κοντὰ μου νάναι μιὰ λιμνούλα μὲ κρυστάλλινον νερό καί στίς ὄχθες τῆς νά τριγυρνᾶνε χίνες πάπιες καί διαφάνες (πουλιὰ).

Θέλω νά μεθύσω μὲ τὸν ἥχο μιᾶς τσομπάνικης φλογέρας καί νά ρεμβάζω μὲ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων, ὅταν φυσᾶ (ἀέρας).

Μ' ἀρέσει τὸ νανούρισμα τοῦ φλίσθου στ' ἀκρογιάλι ποθῶ ἓνα ἔρωτα σφοδρὸ νά λειώνει καί τ' ἀτσάλι. Θέλω νά εἶμαι μέλισσα στὰ ἀνθὰ ἐπάνω νά πετάω καί τὸν γλυκὺ τους τὸν χυμὸ μὲ πόθο μὲ λαχτάρα νά ροῦ (φύλλα).

Βόλτες θέλω νά κάμω μὲ μικρὴ θαρκοῦλα μιὰ φεγγάρι (φύλλα) μαζί μου νάναι καί μιὰ νεράιδα γιὰ νά λάμνει τὰ νερά (φύλλα).

καί πρὶν ἀκόμη ξημερώσει καί σβύσει τὸ φεγγάρι λουλούδια θά στρώσω γιὰ στρώμα καί γιὰ μαξιλάρι.

Διαβάστε καί σεῖς τοὺς ποιητὰς μας. Τί ἄλλο, τί περισσότερο νά ποῦμε;...

ΣΕ ΚΑΘΕ ΛΟΜΑΤΙΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΙ

ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗΝ ΤΟΥ

BRASSO

ΡΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ
STE AME DES USINES DESTREE

ROCHET & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND.

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΒΑΦΩΝ «ARTI»

1ον) Αἱ γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI» εἶναι κατεσκευασμέναι ἐιδικῶς διὰ τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν εἰς τρόπον ὥστε καί ἡ πλέον ἀπειρος νά δύναται μόνῃ τῆς νά θάψῃ ἀφόβως καί τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα.

2ον) Φόρεμα, βαφὴν μὲ «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφει μὲ τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸν ἰδρώτα καί συνεπῶς δὲν διατρέχετε τὸν κίνδυνον νά λερώσητε διὰ τοῦ βαφέντος φορέματος καί τὰ ὑπόλοιπα φορέματά σας. 'Απόδειξις ὅτι αἱ βαφαὶ «ARTI» δὲν ξεβάφουν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι φόρεμα βαφὴν μὲ «ARTI» ἄπαξ τὸ ξεπλύνονμεν μετὰ τὴν βαφὴν δὲν ἀφίνει πλέον παρὰ καθαρό νερό, προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

3ον) Αἱ βαφαὶ «ARTI» θάφουν καί μάλλινα καί θαμβάκερα καί μεταξωτά. Συνεπῶς ἂν θάψετε ἓνα μαλλοβάμβακον ἢ μαλλομέταξον φόρεμα θά βαφῇ μὲ ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν, διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς θά βαφῇ καί τὸ μάλλινον καί τὸ θαμβάκερον ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὕφασματος, προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

4ον) Φόρεμα βαφὴν μὲ «ARTI» θάφεται τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον.

Διὰ νά ἔχετε βεβαιότητα ὅτι ἀγοράζετε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν «ARTI» νά προσέχετε τὰ πακεττίδια πού θά σὰς δῶν ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ἑμπορὸς σας ν' ἀναγράφουν τὴν μάρκα «ARTI».

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ
ΤΑ ΛΕΠΤΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΑ ΚΑΙ ΟΥΛΑ

Χιλιάδες ὁδοντοιάτρων συνιστοῦν
τὴν Κολυνὸς γιὰ τὰ παιδιὰ.

Οἱ λεπτοὶ ὀδόντες καί τὰ λεπτὰ οὐλα τῶν παιδιῶν ἔχουν εὐχαρίστου καί δροσιστικῆς γεύσεώς τῆς. Συνηθίσατε τὰ παιδιὰ σας εἰς τὸ νά καθαρίζουν τοὺς ὀδόντας των, νύκτα, μέρα. Θὰ προστατεύσετε τὰ οὐλά των καί τὸ σμάλτο τῶν ὀδόντων των καί ἔτσι θά διατηρεῖται τὸ στόμα τῶν ἀρωματισμένον καί καθαρόν.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α, Τηλ. 25-733)

'Ιδιαιτέρον νυκτερινόν τιμὴν κοπτικῆς λειτουργοῦν διὰ τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

'Εγγραφαί ἡσχίστην ἀπὸ 1ης Αὐγούστου. Τελοιοποιοῦμεν τὰς μαθητρίδας ἐντὸς ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑΣΑΣ

Θὰ τὰ εὕρητε μὲ ἐξαιρετικὸν καί πολὺ λεπτὸ γοῦστο στὸ Σαλόνι τῆς κ. Ε. ΖΑΚΑ καί ΤΑΣ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 44 ἐντὸς τῆς Στοᾶς Α' Πλάτωνα.

Ο ΛΕΒΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

— 'Ο έπιλοχίας, μās διάταξε, είπαν εκείνοι.
'Ανάρκρηκε κι' ο 'Εθραίος από τὸ νοσοκομείο στο δ-
ποῖον εἶχεν εἰσαχθῇ.
— 'Ο έπιλοχίας έδωσε τὴ διαταγή αὐτή!... Δέν φταίνε
οἱ στρατιῶτες, έξήγησε.
Καλεῖται ὁ έπιλοχίας καὶ ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια.
Καλοῦνται πάλιν οἱ στρατιῶτες. Ξέρετε γράμματα, θρῆ-
σεις;

— 'Οχι.
— 'Ως ποιά τάξι πήγατε σχολείο;
— 'Ως τὴν δευτέρα τοῦ Δημοτικού.
— Λέβης, ξέρετε τί σημαίνει;
— 'Οχι!... Δέν εἶναι ὁ 'Εθραίος ὁ Λευῆς;
— 'Οχι! Λέβης στή γλῶσσα μας έδω στὸν στρατὸ εἶναι
τὸ «καζάνι»!...

Ποῖος φταίει;
Βέβαια κανείς!
Φταίει ἡ γλῶσσα ἡ στρατιωτική, πού λέει τὸ «καζάνι»
λέβη, φταίει ἡ ἀγραμματοσύνη τῶν Θεθαίων κληρωτῶν,
φταίει καὶ ἡ ονοματολογία τῶν 'Εθραίων;

— Λέβη θρεθῆκαν νὰ τὸν ποῦνε καὶ αὐτὸν τόν... χρι-
στιανό, μπᾶ, λάθος κάνω, τὸν 'Ισραηλίτη, δέν τοῦ δίναν
ένα ἄλλο ὄνομα, τῆς προκοπῆς;... Δέν τὸν λέγανε 'Αθρα-
άμ, πού ἦτανε καὶ πατριάρχης, δέν τὸν λέγαν Σολομών,
πού ἦτανε καὶ βασιλεὺς, δέν τὸν λέγαν Μωϋσῆ, πού ἦταν
καὶ μεγάλος ἄνθρωπος, μᾶ θρῆκαν νὰ τὸν ποῦν «κακκάθι»!
'Ο μόνολογος αὐτὸς τοῦ συνταγματάρχου ἦταν καὶ ἡ
ἀπόφασίς.

Ποῖον νὰ τιμωρήσῃ;
'Αφηρημένες έννοιες;... Τὸν στρατιωτικὸ κανονισμό, πού
θέλει στήν ἀρχαία γλῶσσα ὅλα τῶν ἀνδρῶν τὰ ἐξαρτήμα-
τα καὶ τὸ νοικοκυριό τοῦ λόχου, ἡ τὴν ἀγραμματοσύνη τῶν
ἀθῶν χωρικῶν ἡ τοῦς νοικοὺς πού θαφτίζουν τοὺς 'Εθραί-
ους καὶ τοὺς δίνουνε τέτοια ὀνόματα;...

Ποῖος νὰ τιμωρηθῇ; Κανείς!...
Κι' ἔτσι, ὁ μόνος ὅπου τιμωρήθηκε ἦταν ὁ φτωχὸς Λευῆς
πού κατάρθρωσε μὲ πολλὰ θάσανα, νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ νοσο-
κομείο, μόλις σωθεῖς ἀπὸ μιὰ περιπνευμονία, πού παρ' ὁ-
λίγον νὰ τὸν σώωνε.

— Νᾶ, τοῦ εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, πάρε τώρα μιὰ ἄ-
δεια καὶ αἶντε κάτσε στή Χαλκίδα, νὰ συνέλθῃς!... Μὰ
κύτταξε, σὲ θὰ γυρίσῃς, πάρε κανένα ἄλλο ὄνομα τῆς
προκοπῆς, γιὰ νὰ μὴν ξαναπάθῃς τίποτα χειρότερα.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

Βγάζοντας μιὰ κραυγή τότε, ὠπισθοχώρησε τρομαγμέ-
νος.

Τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ ἦσαν μισανοιγμένα καὶ στὰ ὦχρά
του χεῖλη πλανῶταν ένα χαμόγελο.

'Ο μοναχὸς νόμισε πὼς ὁ ἡγούμενος κοιμῶταν... καὶ κα-
τατρόμαξε. Μὰ σὲ λίγο ὄρῃκε τὴν ψυχραιμία του. Προχώ-
ρησε, ἐπῆσε τὸ ψυχρὸ χέρι τοῦ πτώματος καὶ προσπάθησε
νὰ θγάλη τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δαχτυλὸ του...

Τὰ δάχτυλα τρίξαν ἀπαισία... μὰ ὁ ἱερόσυλος κρατοῦσε
πειὰ στὰ χέρια του τὸ διαμάντι!

Τότε νόμισε πὼς ἄκουσε τοὺς ἄλλους μοναχοὺς νὰ κα-
τεβαίνουν στήν ἐκκλησιά γιὰ τὸν 'Ορθρο καὶ διάστηκε νὰ
καρφώσῃ ξανά τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου.

'Αττερα θέλησε νὰ φύγῃ, ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα.
'Ωπισθοχώρησε, μὰ μὲ τὴν ταραχή πού τὸν κρατοῦσε, ξέν
πρόσεξε καὶ χτύπησε μὲ τὸ κεφάλι του τὴν καντήλα. 'Η
καντήλα ἔπεσε κάτω στὸ πλακόστρωτο κι' ἔγινε χιλία κομ-
μάτια.

'Ο θόρυβος τράβηξε τὴν προσοχή τοῦ μοναχοῦ θυρωροῦ,
πού ἔτρεξεν ἀμέσως στήν εἰσὸδο τῆς ὑπόγειας κρύπτης,
φωνάζοντας:

— Ποῖος εἶν' ἐκεῖ!...
— 'Ω! Θεέ μου! Θὰ κατέβαινε!
'Ο ἱερόσυλος, ὁ τυμωρόχρος φοβήθηκε τότε καὶ θέλησε

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ «ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 20)

λαγχολικὸ χαμόγελο, πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γὰρ
κρατήσατε περίφημα τὴ θέσι σας καὶ παίξατε τὸν ὁρὸ
ρόλο σας μὲ μεγάλη τέχνη. 'Αν θυμάμαι καλάς ἔγραψα
συμφωνίαν, ὅτι γιὰ τὸν ρόλο τῆς «συζύγου μου» πού
παίξατε στήν Κυανὴ 'Ακτὴ, θὰ παίρνατε πένητα χιλιάδες
φράγκα καὶ θὰ σᾶς χάριζα ὅλες τῖς τουαλέτες καὶ τὰ
κοσμήματα πού φοροῦσατε. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ, ἔπα-
ψατέ μου νὰ σᾶς κάμω δῶρο ἄλλες πένητα χιλιάδες, γὰρ
τί μὲ κάνατε νὰ δοκιμάσω τὴν εὐτυχία παίζοντας μὲ
ματαιοδοξία καὶ τὴν περιέργεια τῶν γυναικῶν. 'Ο ἄν-
δρας εἶναι τόσο ἀντιπαθητικὸς, ὅπως ἐγώ, πρέπει νὰ
ρῶνῃ ἀκριβὰ κάθε ἀπόλαυσί του.

— Καὶ τώρα τί πρόκειται νὰ κάνετε; τὸν ρώτησε ἡ
γυναίκα πού δέν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ φτωχή θη-
νούλα τοῦ Παρισιῶ.

— Θὰ προσπαθῶ νὰ ζήσω μόνος, τῆς δήλωσε ἐκείνη.
'Αν δέν τὰ καταφέρω θὰ σᾶς εἰδοποιήσω...

— Καὶ ὅμως, στέναξε ἐκείνη, ὑπάρχει μιὰ καλλί-
πυς γιὰ νὰ μὴ δοκιμάστε ποτὲ πειὰ τὴν μοναξιά.

— Πειὰ; ἀπόρησε ὁ Λῶρενς.

— Μὰ, νὰ μὲ παντρευθῇτε. Ξέρω ὅτι ἡ ἑλπίς μου
προήλθε ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα τοῦ πολέμου κι' ἐπὶ αὐτῇ
ἔνας ἀληθινὸς ἥρωας. Ξέρω ἐπίσης ὅτι ἔχετε μιὰ πολὺ
φερὴ καρδιά. Γι' αὐτὸ εἶμαι θέσθαι ὅτι θὰ εἰσατε ὁ
ζυγὸς πού μοῦ ταιριάζει.

'Ο Λῶρενς μὴ πιστεύοντας στήν εὐτυχία τοῦ ἄνδρα
χέρι τοῦ καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά... Εἶχε τότε ἀπὸ
ἀπὸ τρυφερότητα κι' ἀγάπη πού δέν κατάλαβε, ὅτι αὐτὴ
ὡμορφὴ Παρισινὴ τὸν παντρευόταν περισσότερον γιὰ τὴν
πλοῦτή του παρὰ γιὰ τὴν καρδιά του κι' ἀκόμη γιὰ τὴν
στερηθῇ τὰ λούσα καὶ τὴν πολυτέλεια, τὰ ὅποια εἶχε
νῆθαι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὅπου τόσο ὑπέροχα τὸν
«τῆς συζύγου τοῦ Λῶρενς»!...

ΠΩΛ ΑΡΘΟΥ

ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΠΟΛΑ ΜΕΓΚΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 25)

Ήταν γλαμὺ καὶ κουρασμένη. 'Υπέφερε ἀπὸ αὐτίαν
εἶχε θρεθῇ τὴν πολυτελή ζωή. Τώρα τὴν τραβῶσε πρὸς
ὑπόκοσμος καὶ ἀγαπημένοι φίλοι τῆς ἦσαν οἱ ἑπτα-
δηλητηριῶν. 'Ωστόσο εἶχε τὸν ἥρωισμό νὰ παῖξῃ ἀκόμη
«στούντιο» τοῦ Χόλλυγουντ. 'Ηθελε νὰ «γυρίσῃ» τὴν
ρία τοῦ μοναδικοῦ ἔρωτος πού τῆς εἶχε σκοτώσει τὴν
διά. 'Ηθελε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο: «Ταγκὸ Νοτόν».
Τὸ φιλμ αὐτὸ τῆς Πόλα Νέγκρι, εἶχε ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία.
Κανείς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τῆς δέν κατάλαβε, ὅτι εἶχε
ὑπόθεσι τὸ μοναδικὸ εἰδύλλιο πού τῆς εἶχε καταστρέψῃ
ζωὴ τῆς.

ΑΝΤΡΕ ΜΑΞ

νὰ φύγῃ ἀμέσως. Μὰ ξαφνικὰ ἔνοιωσε μὲ φρίκη, πὼς
ποῖος τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ ράσο... 'Ο νεκρὸς κρατοῦσε
κλέφτη.

— Χάρι!... φώναξε. Χάρι!... 'Αφσέ με... ἔλεος!
Μὰ ὁ νεκρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατῇ.
Κατέβαλε μιὰ τελευταία προσπάθεια.
Τοῦ κάκου!...

Τὸ αἷμα τότε ἀνέβηκε στοὺς κροτάφους του... Τὰ
του θολώσανε... ὁ λάρυγγας του ξεράθηκε... Πνιγνὰ...
Μ' ἓνα ὕστατο θογγητὸ σωμάσθηκε πάνω στὸ φερέ-
τρο σφίγγοντας ἀκόμη σπασμωδικὰ στὸ χέρι του τὸ κατα-
νο διαμάντι...

Σὲ λίγες στιγμές, ὁ θυρωρὸς, πού εἶχεν ἄκουσε τὸν
ρυθμὸ, κατέβηκε στήν κρύπτη καὶ ὄρῃκε τὸν ἱερόσυλο
ρισμένον ἀναισθητὸ πάνω στὸ φερέτρο τοῦ ἡγουμένου.
'Ηταν νεκρὸς!

Τὸ ράσο του ἦτανε γατζωμένο σ' ἓνα κορμὶ τοῦ
σματος τοῦ φερέτρου!

ALEXIS BOULANGER

Τὰ τελεώτερα Ἐργατεῖρια

PERMANANT

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΔΟΡΟΥ 14 (ΘΜΟΝΙΑ)
ΤΗΛ 34-287

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΣ 1938

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

ΕΠΟΧΗ γενικής ἐξόδου εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς
τὰ ταξειδία, εἰς τὰ σπὸρ, εἰς τοὺς κινηματογρά-
φους, μὰ ὅμως σ' ὅλα αὐτὰ πάντα μὲ ἓνα καλο-
κτενισμένο κεφαλάκι πού νὰ σᾶς θαυμάζουν
παντοῦ.

Η ΝΕΕΣ μας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ πού θὰ παρουσιά-
σωμε γιὰ τὴ θερινὴ περίοδο, σᾶς δηλοῦμεν ὑπευ-
θύνως πὼς θὰ ἐκπλήξουν ὄχι μόνον σᾶς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς διακεκριμέ-
νους συναδέλφους μας. Γιατί; Αὐτὸ πλέον εἶναι μυστικὸν δικό μας.

'Ιδιαίτερον τμήμα διὰ βαφὰς μαλλιών.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ Νέαν Διεύθυνσιν:

'Απὸ Χαλκοκονδύλη 20 μετεφέρθημεν ΔΩΦΟΥ 14^Γ ΘΜΟΝΙΑ

ἀριθ. τηλεφ. 54-287

Ξανθειά ἢ μελαχροινή

...ὅτι καὶ ἂν εἰσθε, πρέπει νὰ εὑρετε τὸ κατάλληλο
μέσο γιὰ τὴν σωστὴ περιποίησι τῶν μαλλιών σας.
Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ ξανθειὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ
Σαμπουάν καὶ ἡ μελαχροινὴ τὸ Σαμποζάν. τὸ μό-
νο Σαμπουάν πού θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ ἀπόλυτα.
Καθε φακελλὸς τοῦ Σαμπουάν Τέτ-Νουάρ περιέχει
καὶ τὸ ἀνάλογο "Σεβεκλά", τὸ ὁποῖον - μετὰ τὸ λου-

σιμο - ἀποστειρώνει, κρατεῖ

τὰς σκᾶλες καὶ προσδίδει στὰ μαλ-
λιά μιὰ ἐξαιρετὴ φυσικὴ γυαλάδα.

● Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμπουάν συν-
δυασμένο μὲ τὸ "Σεβεκλά" γιὰ ξανθὰ

καὶ γιὰ σκούρα μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις
τῶν μαλλιών. ● Φιάλη Δρχ. 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ - ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΟΥ

Χειρουργός - 'Οδοντίατρος
Πτυχιούχος 'Εθνικοῦ Πανε-
πιστημίου
Πατησίων 54
Παρά τὸ Μουσεῖον
'Ωραι ἐπισκέψεων:
10-1 π. μ. καὶ 5-8 μ. μ.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίας ἐπιμελήτης τῆς
διατελέρας Κλινικῆς τοῦ καθη-
γητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ, δέχεται
ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1

'Ωραι 8-11-4-6

Ἀριθ. Τηλέφ. 80215

— Ἐλεγε νὰ ἔχετε ἐπιτυ-
χίαν;

— 'Αλλάξετε συχνὰ τοὺς
χρωματισμοὺς τῶν φορεμά-
των Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς
Βαφὰς «ARTI» καὶ θὰ φαί-
νονται πάντα καινούργια καὶ

Κομμωτήριο ΛΟΥΞ

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Maier
Realistique
Fuma

ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776

